



3 1379 00086586 6

# สวดมนต์แปล

ของ พระ อริยมุนี



(เล่ม)



ผู้ ม ศรทต



สร้างไว้ ในพระ พุทธ ศาสนา

พ, ศ, ๒๕๕๖

โรงพิมพ์ พิศาลบรรณกิจ

## คำนำ

สวดมนต์ ที่ได้รวบรวมไว้ในเล่มนี้ เป็นของที่ใช้กันอยู่ โดย  
ชุกชุม ทั้งในวัดแต่ในบ้าน ในการมงคลบ้าง ขวมงคลบ้าง  
ถ้าผู้เจริญ หรือผู้ศรัทธา ซึ่งยังไม่ทราบความ มาได้ทราบขึ้น จะ  
เป็นทางให้เกิด บัณฑิตปราโมทย์ บางเรื่องก็เป็นข้อปฏิบัติ ที่น่าทราบ  
น่าประพจน์ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงได้รวบรวมแปลขึ้น ได้จัดคำ  
อรรถไว้แพนทหนึ่ง คำแปลไว้แพนทหนึ่ง เพื่อมิให้สับสนกัน  
สวดก ใน การดู ถ้าจะ สวดอย่าง มคธ ให้หยุดตาม พินทุตั้งนี้ ,  
ถ้าจะ สวดอย่าง สังโยค ให้หยุดขึ้น ใหม่ตาม ที่ ย่อ หน้าไว้ ผู้ต้องการ  
จง ดูตาม ประสงค์ เทอญ

พระ อริยมุนี (แจ่ม)

วัด มกุฏ กษัตริยาราม



เจ็ดตำนาน

เจ็ด ชุมชุม เทวคา	หน้า	๑
นมัสการ	"	๓
ศรณ คม	"	๓
ฉั่มพุทฺธ	"	๔
นโม การ อัญชูกะ	"	๖
มงกต สุต	"	๑๑
รตน สุต	"	๑๘
กรณีย เมตต สุต	"	๒๘
ฉันท ปริตร	"	๓๓
โมร ปริตร	"	๓๖
ชรัคค สุต	"	๔๐
ธาวานาฎีย ปริตร	"	๕๑
องกุติมาต ปริตร กับ โพชฌนค ปริตร	"	๕๗

ปกิณณก ศาถา ต่อท้าย เจ็ดตำนาน

ยันทุนนิมิตต์	"	๖๑
ทุกขปัปตคา	"	๖๒

ข

มหากาหรุณีโก	หน้า	๖๐
ชยันโต	"	๖๑
สุนักขัตถ์	"	๖๑
โล่ อักถ ลัทโธ	"	๖๒
ลักกัศวา	"	๖๒
นัคคิม สรรณ อัญญ	"	๖๓
ยังกัญจิ รตน ไถเก	"	๖๓
รตนัคคย ปภาวณิยาจน คาถา	"	๖๔
สุขณิยาจน คาถา	"	๖๕
มุงคต จักรวาท	"	๖๕
ภาวคุดัฒพ มังคล	"	๖๕
นักรัตต ยักข ภูคาน	"	๖๕
<hr/>		
ขัมม จัตถปปวัตตน สุต	"	๖๕
อนัคค ลักขณ สุต	"	๖๖
ชาทิตต ปริยาย สุต	"	๖๖
โคสมกั เจตีย ขัมม ปริยาย	"	๖๖

TUDC

15/06/2564

## ปกิณณก ศาถา

เขมาเขม จัรณ <sup>๕๗</sup> ทบกา ศาถา	หน้า	๑๓๐
ขริย ฆน ศาถา	”	๑๓๒
สังจ กิริย ศาถา	”	๑๓๓
ขันม สารวาทิ ศาถา	”	๑๓๓
มหลลขุณิก ศาถา	”	๑๓๗
สังจ ภัณ วิชยาทรูป ศาถา	”	๑๓๘
บัพพ โตรม ศาถา	”	๑๔๐
ภักเขถ รัตต ศาถา	”	๑๔๒
อุคคตยาที สังเวศ ศาถา	”	๑๔๓
สังวร ศาถา	”	๑๔๕
ศีล กชณาทิ ศาถา	”	๑๔๖
ภาร ลุคค ศาถา	”	๑๔๘
บักข ฌณนา วิธาม	”	๑๔๘
บักคิ ทาน ศาถา	”	๑๕๑
โหนุ ลัพพ ลุมังคต	”	๑๕๓



นม โถ สัส ภาควโธ อรหโธ สัมมาสัมพุทโธ สัส

ขอ นอบน้อม แต่พระผู้ม พระภาส อรหัต

สัมมาสัมพุทเจ้า พระองค์น

## สวดมนตแปล

เจตทำน

เชิญ ชุมนุม เทวดา

สรชช สเสน สพนุ นรินท,  
ปริตตานุภาโว สทา รกชชุต,  
ฉริทวาน เมตค สเมตทา ภทเนต,  
อวิกชทต จิตทา ปริตติ ภณนตุ.

ท่านผู้เจริญ ทงหลาย ผู้ม  
เมตตา จงแผ่ไมตรี จิตกร ด้วย  
คิดว่า ขอ อานุภาพ พระ ปริตร  
จงรักษา พระราชาผู้ เปน เจ้าแห่ง  
นรชน พร้อม ด้วย ราช สัมบัติ  
พร้อม ด้วย พระราชวงศ์ พร้อม  
ด้วยเสนามาคย แถว อย่าง มี จิตร  
พุ่ง สร่าน ตั้งใจ สวด พระ ปริตร

สักเค กาเม จ รูป  
 คิริ สิวร กณฺเฐ จันตลิกเข วิมานเ,  
 ที่เป วิญฺเฐ จ คาเม  
 ทรุจน คหเน เคห วัตถุมหิ เขตเต,  
 ภูมมา จายนตุ เทวา  
 ชตถล วัตสม ยกข คนธพพ นาคา,  
 ภิญฺเฐนทา สันติกเก ย  
 มุนิ วรจณํ สาธโง เม สุนันตฺ.

ขอเจิญเหต่าเทพเจ้า ซึ่งสถิต  
 อยู่ ใน สวรรคชั้น กามภพ กิต รูป  
 ภพ กิต แต่ภม เทวดา ซึ่งสถิต  
 อยู่ในวิมาน เหนือ ยอดเขา แต่  
 เขา ขาด กิต ใน อากาศ กิต ใน  
 เกาะ กิต ใน แฉ่น แฉ่น กิต ใน  
 บาน กิต ใน คณ พฤษษา แต่ บำชฏ  
 กิต ใน ที่ เรอน กิต ใน ที่ ไร่ นว  
 กิต แต่ ยกษ แต่ คนธรรพ แต่ นาค  
 ซึ่งสถิต อยู่ใน หน้า แด บก แต่ ทอน  
 ไม่ เรียบ รว กิต อัน อยู่ใน ที่  
 โกต เคียง จง มา ประชุม พร้อม  
 กัน ใน ทน คำโต เปน คำ ของ พระ  
 มุนิ ผู้ ประเสวี ฐึ ท่าน สัปบุรุษ ทง  
 หลาย จง สดับ คำ นน แห่ง ข้าพเจ้า

ธम्म ส่วน กา โส อยมภทนทา

ดูก่อน ท่านผู้เจิญ ทั้งหลาย  
 กาด น เปน กาด คอร พัง ธรรม

ธम्म ส่วน กา โส อยมภทนทา,

ดูก่อน ท่านผู้เจิญ ทั้งหลาย  
 กาด น เปน กาด คอร พัง ธรรม

ธम्म ส่วน กา โส อยมภทนทา.

ดูก่อน ท่านผู้เจิญ ทั้งหลาย  
 กาด น เปน กาด คอร พัง ธรรม

นมัสการ

นโม อภโต	ทสฺส ธมฺมา ธมฺพทฺธสฺส.	ภควโต	ขอ นอบน้อม แต่ พระผู้มี พระ ภาค ผู้ อรหันต ธรรมมา ธรรมพุทธเจ้า พระ องค์ นน
นโม อภโต	ทสฺส ธมฺมา ธมฺพทฺธสฺส.	ภควโต	ขอ นอบน้อม แต่ พระผู้มี พระ ภาค ผู้ อรหันต ธรรมมา ธรรมพุทธเจ้า พระ องค์ นน
นโม อภโต	ทสฺส ธมฺมา ธมฺพทฺธสฺส.	ภควโต	ขอ นอบน้อม แต่ พระผู้มี พระ ภาค ผู้ อรหันต ธรรมมา ธรรมพุทธเจ้า พระ องค์ นน

สรวณ คม

พุทฺธิ	สรวณ	คจฺฉามิ,	ข้าพเจ้า ขอ ถึง พระ พุทธ จำเป็น ที่ รดก
ธมฺม	สรวณ	คจฺฉามิ,	ข้าพเจ้า ขอ ถึง พระ ธรรม จำเป็น ที่ รดก
สํฆ	สรวณ	คจฺฉามิ.	ข้าพเจ้า ขอ ถึง พระ สังฆ จำเป็น ที่ รดก
พุทฺธยํมบี	พุทฺธิ สรวณ	คจฺฉามิ,	แม่ วาระ ที่ ต้อง ข้าพเจ้า ขอ ถึง พระ พุทธ จำเป็น ที่ รดก



สวดมนต์แปด

ทุกขมมบ ธิम्म สวณํ คัจฉามิ,

แม่วาระที่สอง ข้าพเจ้า ขอถึง

พระธรรม ว่าเป็นที่รัตก

ทุกขมมบ สัมมิ สวณํ คัจฉามิ.

แม่วาระที่สอง ข้าพเจ้า ขอถึง

พระสงฆ์ ว่าเป็นที่รัตก

ทุกขมมบ พุทธี สวณํ คัจฉามิ,

แม่วาระที่สาม ข้าพเจ้า ขอถึง

พระพุทธรูป ว่าเป็นที่รัตก

ทุกขมมบ ธิम्म สวณํ คัจฉามิ,

แม่วาระที่สาม ข้าพเจ้า ขอถึง

พระธรรม ว่าเป็นที่รัตก

ทุกขมมบ สัมมิ สวณํ คัจฉามิ.

แม่วาระที่สาม ข้าพเจ้า ขอถึง

พระสงฆ์ ว่าเป็นที่รัตก

สัมพุทธเช

สัมพุทธเช  
ทวาทสญฺญา  
มัญญาสภทสทสธานี  
นนามิ สิวสา อหํ,

อัญญาสญฺญา  
สทสสเก,

ข้าพเจ้า ขอ นอบน้อม พระสัม  
พุทธเจ้า ทงหลาย ยี่สิบแปด พระ  
องค์ ด้วย หมื่นสองพัน พระองค์  
ด้วย ห้าแสน ด้วย ด้วย เคียรเกตา

เขตต์ ธิम्मัญญา สัมมัญญา  
อาทเวเน นนามิหํ,

ข้าพเจ้า ขอ นอบน้อม พระ ธรรม  
ด้วย พระสงฆ์ ด้วย ของ พระสัม  
พุทธเจ้าเหล่านี้ โดยเฉอเพื่อ

นม การานุภาเวน

ด้วย อานุภาพ แห่ง การ กระทำ

ความ นอบน้อม

หนทวาทัพเพ อุตทเว,

จง ขจร เตย ชง อุตทเว ทงปวง

อนเนกา อินทรายาบี

แม่ อินทราย ทงหลาย เปน อนเนก

วินตตัตตุน อเสสโต.

จง พินาศไป โดยไม่ เหลือ

สัมพุทธเฮ ปัญญาปัญญาตัญญา

ข้าพเจ้า ขอ นอบน้อม พระ สัม

จตุวิตติ สหตตเก,

พุทธเจ้า ทงหลาย ห้า สัม ห้า พระ

ทตตต สหตตทานิ

องค์ ด้วย ส่อง หมัน สัพพะ พระ

นมามิ สิริธา อห,

องค์ ด้วย หง ถาน พระ องค์ ด้วย

ด้วย เคียร เกต

เตต อมมญา สัมญา

ข้าพเจ้า ขอ นอบน้อม พระ ขรรณ

อาทเวน นมามิ,

ด้วย พระ ส่อง ด้วย ของ พระ สัม

พุทธเจ้า เหล่า นั้น โดย เออ เพื่อ

นม การานุภาเวน

ด้วย อานุภาพ แห่ง การ กระทำ

ความ นอบน้อม

หนทวาทัพเพ อุตทเว,

จง ขจร เตย ชง อุตทเว ทงปวง

อนเนกา อินทรายาบี

แม่ อินทราย ทงหลาย เปน อนเนก

วินตตัตตุน อเสสโต.

จง พินาศไป โดย ไม่ เหลือ

ดัมพทเ  
อฏฐุ จากกาพิศ ๘หัดสเก,  
วิศติ สก ๘หัดธานี

นวกักรศเต

นมามิ สิวลา อห,

ข้าพเจ้า ขอ นอบน้อม พระดัม  
พทเจ้า ทงหลาย ร้อย เก้า พระ  
องค์ ด้วย ดี หมั้น แมด พัน พระ  
องค์ ด้วย สอง ล้าน พระ องค์  
ด้วย ด้วย เคียร เกด้า

เขต อมมญจ สัชฌญจ  
อากเรน นมามิห,

ข้าพเจ้า ขอ นอบน้อม พระธรรม  
ด้วย พระสงฆ์ ด้วย ของ พระดัม  
พทเจ้า เหล่า นั้น โดย เออ เพอ  
ด้วย อานุภาพ แห่ง การ กระทำ

นม กรานุกาเวน

ความ นอบน้อม  
จง ชาติ เดี่ย ชิง อัมทวะ ทงปวง  
แม่ อนตราย ทงหลาย เปน อเนก  
จง พิณาศไป โดยไม่ เหลือ

หนกท ดัพเพ อุมททเว,  
อเนก อินตรายภี  
จันตสันต

นโม การ อฏฐุเก

นโม อรทโต ดัมมา  
ดัมพทชิต

ขอ นอบน้อม แต่ พระผู้มี พระ  
ภาค อรหันต ดัมมา ดัมพทเจ้า  
ผู้ แดง หา ซึ่ง ประโยชน์ อันใหญ่

นโม อุกกม อมมสัส

ขอ นอบน้อม แต่ พระธรรม  
อัน อุดม

สวาทสวาทสวาท

เทนิย,

ที่ พระ องค์ ตรีศั แลว ชอบ แท้ ใน  
พระ ศำถนา น

นโม

มหาสวสสสปี

ขอ นอบน้อม แม้ แต่ พระ ตรียสังฆ  
หมู่ ไหญ่

วิสุทฺธ สิต ทิฏฐิ โน,

ผู้มี ศีล แด ทิฏฐิ อ้น หมด ใจ

นโม

โอมภยารทสส

การ นอบน้อม แด้ พระ รัตนะ ตรีย  
ที่ ปวารณา แลว ว่า โอม คือ อ,อุ,ม,  
คัง น ให้ สำเรจ ประโยชน์

รทนภคยสส

สาธก,

นโม

โอมภคยสส

ขอ นอบน้อม แม้ แต่ หมอติ สำน  
แห่ง วัคคุ อ้น เชน ไป ถ่วง โทษ  
คำ ษำ นน

สส

ภคยสสปี,

นโม การบีปภาเวน

ด้วย ความ เปน แห่ง การ กระทำ  
ความ นอบน้อม

วิจจฉนต

อุบัททวา,

ขอ อุบัทวะ ทง หตาย จง ปราศ  
จาก ไป

นโม การานุภาเวน

ด้วย อานุภาพ แห่ง การ กระทำ  
ความ นอบน้อม

สุวตถิ

โหตุ

สัพพทา,

ขอ ความ สวสดี จง มี ทุก เมอ

นโม การสส

เตเชน

ด้วย เตช แห่ง การ กระทำ ความ  
นอบน้อม

วิธิมหิ โหมิ เทชวา. ขอเราจงเป็น ผู้มีเดช ใน มงคล  
 พีธีเกิด

เริ่ม มงคล สูตร

เย สันตะกาน สันตจิตตะกาน	เทพเจ้าเหล่าใด เป็น ฤๅม เทวดา
ทิสรรณ สรรณา เอทถ โลกนิคเววา,	แต่ใช้ ฤๅม เทวดาก็ดี ผู้มี จิต
ภุมมาภุมมา จ เทวา	อัน ร้างบ มี พระศรียรัตน เป็น ที่
	พึง เป็น ที่รัก ซึ่ง อยู่ใน โลกนิ
	หรือ ใน ววง โลก

คุณคณ คณพยาวตา สัพพกาล,	ผู้ชวน ชวาย ใน การ ถ้อ เหา ซึ่ง
	หมุ่แห่ง คุณ สัน กาด ทงปวง

เอเต ชายนตุ เทวา	ขอเทพเจ้า เหล่า นั้น จง มา
------------------	----------------------------

ว กนถ มเย เมรุราเช วสันโต,	อนึ่ง ขอ เทพเจ้า ผู้สถิต อยู่
	ณะ เชา เมรุราช แล้ว ด้วย ทอง
	อัน ประเสวีรัฐ จง มา ด้วย

สันโต สันโตสเหท	ขอเทพเจ้าเหล่า สัปบุรุษ จง
มุนิว วณ โสตุมคัค สัมคัค,	มาสู่ ที่ สมากม เพื่อ พัง คำของ
	พระ มุนี ผู้ ประเสวีรัฐ เป็น ขรรณ
	อัน เดิศ เป็น เหตุ แห่ง ความ ยินดี

เจ็ดตำนาน

๗

ศัพท์เพศ  
ยกรา เทวา ๑  
จกกวาเพศ  
พรหมุโน,

ยกรทงหลาย แต่เทพเจ้าทง  
หลาย พรหมทงหลาย ในจักร  
วาพทงหมต จงมาด้วย

ย อเมหห กค ปุญญ  
ศัพท์สมบัตกสาธก,

บุญอันใด ให้สำเร็จสมบัตทง  
ปวง อันเรา ทงหลาย กระทำแล้ว

ศัพท์เพ ท อนุโมทิตวา  
ศัพท์ศาสนะ รทา,

ขอเหล่าเทพเจ้าทงสน จงอนุ  
โมทนาซึ่งบุญอันนั้น แล้วพร้อม  
เพียงกัน ยินดี ใน พระศาสนา

ปมาท รหิตา โหนตุ  
ชารกชาตุ วิเสสโต,  
ศาสนัสส ๑ โลกัสส

เป็น ผู้ปราศ จาก ความ ประมาท  
ใน อันที่ จะ รักษา พระศาสนาแต่  
โลก โดย พิเศษ

คุตหม ภวตุ  
ศาสนมม ๑  
เทวา ๑  
รกชนตุ

ขอ ความ เจริญ จง มี ทุก เมื่อ  
ขอ เทพเจ้า ทงหลาย จง อภิบาล  
แม่ ซึ่ง พระศาสนา แต่โลก  
ใน ทาต ทุก เมื่อ

ศัพท์ โหนตุ สขี  
ปริวารเหตี  
ศัพท์เพ  
อิตค โน,

ขอ สรรพ ดีดี ทงหลาย พร้อม  
ด้วย บริวาร ทงหลาย ของ คน จง  
เป็น ผู้ มี สุข สบาย

อนิชา ฤมณา ไหน่คฤ จงเบนผู้ไม่มีทุกข์ สบายใจ

สห ตัฟเพหิ ญาทิกิ. พร้อมด้วย ญาติ ทั้งหมด

ยัญญุ ทวารทส วัถ์ถานิ | ถ้ มนุษย์ ทั้งหลาย พร้อม ด้วย  
จันท์ยิตฺ จันท์ยิตฺ ฤเทวกา, | เทวตา มา คาริหิ หามงคล อันใด  
ตั้ง สิบสอง ปี

จันท์ยิตฺ จันท์ยิตฺ ฆนิกายนิคาบิ มนุษย์ แด เทวตา เหล่า นั้นใน หมัน

เนว ชานีสุ มังคณิ, จักกรวาพ แม้เมื่อ คิดหา สัน กาด

จักกรวาพสหัสเสสุ นานก็ มิได้รู้ ซึ่ง มงคล อัน นั้น

ทสสุ เยน กตตกั, ด้วยกาดมีประมาณเท่าใด โภคา

กถั โภคาหตฺ ชาคั หตเกิดแล้ว ครายเท่าที่ อยู่ แห่ง

ยาว พรหมนิเวศนา, พรหม สัน กาด มี ประมาณเท่า นั้น

ยั โถกนาโถ เทเสถิ สมเด็จ พระโถกนารถ ได้เทศนา

ตัฟฟปาปวินาสนั, มงคล อันใด

เกรอง ยัง ตามก ทั้ง สัน ให้ นิย

หาย ไป

ยั สุกวา นรชน ทั้งหลาย นับไม่ ถ้วน ได้

มัจฉานทกตฺธิยา นรา, พัง มงคล อันใด แล้ว พ้น จาก

ทุกข์ ทั้งปวง ได้

เขามาที่คนแปก  
มงคตนมภณามเห.

เรา ทั้งหลาย จึง ก้าว มงคต อัน  
นั้น อัน ประกอบ ด้วย คุณ มี  
อย่าง น เปน คัน เทอญ

มงคต ผู้คร

เอวมเ

ผู้,

อัน ข้าพเจ้า (คือ พระ ขางนท เอย)   
ได้ สืบ มาแล้ว อย่าง น

เอก สมัย ภควา,

สมัย นั้น สมเด็จ พระผู้มี   
พระภาค เจ้า

สาวกถย วิหริ,  
เชทวนะ ขนาด ปีน พิกัส   
อาราเม.

เด็จ ประทับ อยู่ ที่ เชตวัน วิหาร   
อัน เปน อาราม ของ อมาถปิณฑิก   
เสยฐี ถ้าง ถวาย ใน เมือ สาวก

ชต ไช อัญญาตรา เทวภา,

ทรง นน เต เทวคองค ไคองคหนึ่ง

อภกถนกาย รัตถยา

กรณ เมือ ราตรี ประณม ยาม ด่วง

อภกถนทวณณา

ไป แล้ว มี รัชมี อนงม ยิง นก

เกวถกบับิ เชทวน ไชภาเสทวา,

ยัง เชตวัน ทงสน ให้ สว่าง

เยน ภควา เตนุปลังกมิ,

พระผู้มี พระภาค เจ้า เเด็จ

ประทับ อยู่ โดย ที่ ไค ก็ เข้า ไป

โดย ที่ นน 15/06/2564



อุปสังมิทวา ภควันตํ อภิวาเทตวา

ครั้น เข้าไปใกล้แล้ว จึง ถวาย  
อภิวาท พระผู้มี พระภาคเจ้าแล้ว

เฮกมันตํ

อัญญาสิ,

ได้ ยืน อยู่ ใน ที่สมควร ส่วน  
ข้าง หนึ่ง

เฮกมันตํ วิทาไซ ตา เทวตา

เมื่อ เทวตานี้ ยืน ใน ที่สมควร  
ส่วน ข้าง หนึ่ง แล้ว แด

ภควันตํ คาถาย อชฌมภาสิ,

ได้ ทูล พระผู้มี พระภาค เจ้า  
ด้วย คาถา ว่า

พหู เทวา มนุสฺสสา ฯ

หมู่ เทวดา แด มนุษย์ เป็นอัน มาก

มังกลานิ

อจินฺตยํ,

ผู้หวัง ความ สวัสดิ์ดี ได้ คิด หา

ชากังขมานา

โสภิตานํ

มงคล ทั้งหลาย

พฺรหฺมิ

มังคลมุกฺตมํ.

ขอ พระองค์ จง เทศนา มงคล  
อัน อุดม

อเสวนา ๑

พาสานํ

สมเด็จพระผู้มี พระภาค เจ้า จึง  
ตรัส พระคาถา เหล่านี้ ว่า ความ  
ไม่ เสพ สมพาด ทั้งหลาย ด้วย

ปณฺทิตกานฺญฺส

TUDC

เสวนา,

ความ เสพ ปณฺทิต ทั้งหลาย ด้วย

บุชา	๑	บุชฌิยานัน	ความ บุชา ชน ควร บุชา ทั้งหลาย ด้วย
เอกม มังคต มุทฺทม.			ชอน เป็น มงคต ชน อุดม
ปฏิรูปเทศวา ไส	๑		ความ อยู่ใน ประเทศ ชน ส้มควรว ด้วย
บุพีเพ	๑	กตบุญฺญทา,	ความ เป็นผู้ มุญ ชน ทำแล้ว ใน ก่อน ด้วย
อภคตสัมมาปณิธิ	๑		ความ ตั้ง ตนไว้ ชอบ ด้วย
เอกม มังคต มุทฺทม.			ชอน เป็น มงคต ชน อุดม
พหุสัจจญฺจ		สับบญฺจ	ความ ได้ สดับ แล้ว มาก ด้วย คิดปราศร ด้วย
วินโย	๑	สุตฺถิกขิต,	วินย ชน ศึกษา ดี แล้ว ด้วย
สุภาณิกา	๑	ยา วาจา	วาจาใด ชน กล่าว ดี แล้ว วาจานน ด้วย
เอกม มังคต มุทฺทม.			ชอน เป็น มงคต ชน อุดม
มาตาปัตตุ		อุบฏฺฐิยานัน	ความ บำรุง มารดา แด่ บิดา ด้วย
บุกตทวาริส		ตั้งศ โท,	ความ ตั้งเคราะห์ ถูก แด่เมฆ ด้วย

อนากุตา ๑	กัมมัตตา	การงาน ทั้งหลาย ไม่ อากุต ด้วย
เอตม มังคต มุกตม.		ข้อ นี้ เป็น มงคต อัน อุดม
ทานัญญา	อัมมาเวรียา ๑	ความ ให้ ด้วย ความ ประพฤติ
		ธรรม ด้วย
ญาคกานัญญา	ตั้งคโห,	ความ ดังเคราะห์ ญาติ ทั้งหลาย
		ด้วย
อนวัชชานี	กัมมานี	กรรม ทั้งหลาย ไม่ มีโทษ ด้วย
เอตม มังคต มุกตม.		ข้อ นี้ เป็น มงคต อัน อุดม
ฮารที	วิรที	ปาปา
ความ กต เจริญ จาก บาป ด้วย		
มัสชปาณา ๑	ตัญญูโม,	ความ ดำรง จาก การ คัม หน้า เมา
		ด้วย
อัมปมาโต ๑	อัมเมตฺ	ความ ไม่ ประมาท ใน ธรรม
		ทั้งหลาย ด้วย
เอตม มังคต มุกตม.		ข้อ นี้ เป็น มงคต อัน อุดม
การโ ๑	นิวาโต ๑	ความ เคารพ ต่อ มุกคต ควร
		เคารพ ด้วย ความ ไม่ ของ
		ทอง ด้วย

สันตภูฏี ๑

กตัญญูตา,

ความ ยินดี ด้วย ของ อัน มี ย่อม  
ด้วย ความ เป็น ผู้ รู้ อุปการะ อัน  
ชน อัน ทำ แล้ว แก่ ตน ด้วย

กาเดณ

ธัมมัสสวน

ความ พัง ธรรม โดย กาล ด้วย  
ข้อ นี้ เป็น มงคล อัน อุดม

เขตม มงคลมุตตม.

ชานตี ๑

โศวัสสตา

ความ อศทน ด้วย ความ เป็น ผู้  
ว่าง่าย ด้วย

สมณานัญญา

ทัสสนิ,

ความ เห็น ท่าน ผู้ ว่างับ บาบ ทั้ง  
หทัย ด้วย

กาเดณ

ธัมมสาก จฉา

ความ เจริญ ธรรม โดย กาล ด้วย  
ข้อ นี้ เป็น มงคล อัน อุดม

เขตม มงคลมุตตม.

ศไป ๑

พรหมจริยญญา

ความ เพียร เมา ก็ เด็ด ด้วย ความ  
ประพฤติ อย่าง พรหม ด้วย

อริยัสจจาน ทัสสนิ,

ความ เห็น อริย ัสจ ทั้ง หทัย ด้วย

นิพพานัสจฉกริยา ๑

ความ ทำให้ แจ็ง พระ นิพพาน  
ด้วย

เขตม มงคลมุตตม. TUDC

ข้อ นี้ เป็น มงคล อัน อุดม

ผู้วิเศษ โลกนี้มีเมธี  
จิตต์ ยัสส น กัมปติ,

จิตร ของผู้ใด อันโลก ธรรม  
ทั้งหลาย ถูกต้องแล้ว ย่อมไม่  
หวนไหว

อโสภัง วิรชัง เชม

ไม่มีโสภ มีชุดไปปราศแล้ว  
เป็นจิตรเกษม

เอตมมังคละมุตตม.

อัน เป็น มงคลอัน อุดม

เอตาทิสานี กิตวาน

เทวดาแด่ มนุษย์ทั้งหลาย กระทำ  
มงคลทั้งหลาย เห็นปานนี้แล้ว

สัพพัตถมปราชิตา,

เป็น ผู้ไม่พ่ายแพ้ ใน ที่ทองปวง

สัพพัตถ โสภิตี ศัจจนต

ย่อม ถึง ความ สว่างดี ใน ที่  
ทองปวง

กัมมเตส มังคละมุตตมนต.

อัน เป็น มงคลอัน อุดม ของ  
เทวดาแด่ มนุษย์ทั้งหลาย เห็นปาน

เริ่ม รตนสูตร

ปณิธาน ไท บัญชีชาย,  
 ทถาคตัสส ทถ ปารมีโย  
 ทถ อูปปารมีโย  
 ทถ ปรมัตถปารมีโย,  
 บัญญา มหาปริจจาคะ  
 ทิสโส จริยา,  
 บารมพภเว ศัพทภาวณนท  
 ชาติ อภินิภกขมน,  
 ปธานจริย โพิธบถตงเก มาวรชย  
 สัพพัญญุตญาณปปฏิเวธ  
 นว โลกุตตรธัมเมติ,  
 สัพเพปิเม พุทธคุณ ชาวชชิตวา  
 เวสาเลีย ทิส ปาการนตเวต,  
 ทิยามวตท ปริกต กโรน ไท  
 ชาติสมา อานนทตเถ ไร วีย,  
 การุญญจิตต อูปัญชีเปตวา.

เราทั้งหลาย จงตั้งจิตขึ้น  
 ประยอม ไป ด้วย ความ กรุณาใน  
 ตัว ทงหลาย ตั้ง พระ อานนทเถระ  
 ผู้ มีอายุ พิจารณา พระ พุทธคุณ  
 ทงหลาย แม้ ทงปวง ของ พระ  
 ตถาคตเจ้า จำเดิม แต่ ปราณ  
 พุทธภูมิมา คือ บารมีสิบ อูป  
 บารมีสิบ ปรมัตถบารมีสิบ  
 มหาปริจาค ทำ จริยา สัม เสดจ  
 ดง สุกข์ โภทกร ใน ภาพ มีใน ที่ สุด  
 ประสูติ เสดจ ออก ภินนักษกรรม  
 บำเพ็ญ ทุกกร กิริยา ขณะ มาร  
 ตรัสรู้ พระ สัพพัญญุตญาณ ณะ  
 โพิธบถตงก นว โลกุตตร ชรรณ  
 ใน พระ องค์ ตั้ง นั แต่ว กระทำ  
 พระ บริตร ตั้ง ราตรี สัม ยาม  
 ใน ภายใน กำแพง ทงหลาย สัม  
 ขึ้น ใน เมือง เวสาตี

โกฏิตตสหัสเสศุ

จากกวางเพชร

ยัสถานมปฏิบัติคนหนัก

เทวดา,

เทวดาทงหลาย ในแดน โกฎิ

จักรวาล

ย่อมรับเอาแม่ ซึ่ง อาชญา แห่ง  
พระ ปริตร อินโด

ยัญญ

เวดาลิยมปุเร,

โรคามนัสตทพิกกช —

สัมภูตคนควมภย,

อนึ่ง พระ ปริตร อินโด ยัง ภัย  
ดาม ประการ อันเกิด แต่ โรค  
แถมมนุษย์ แดเจ้าพง ในเมือง  
เวดาลิ

ชิปป์มนักรธาเปติ

ปรกคนตมภณามเห.

ให้อันตราพาน ไป ฉับพลัน แล้ว

เราทงหลาย เจง สังค พระ ปริตร  
อิน นน เทอญ

รจน สุตกร

ยานิช ภูทานิ สมากทานิ,  
ภุมมานิวา ยานิว สันตลิกเช,

ตัพเพว ภูทา สุมนา ภวนิ,

ธโถปี สกกาจ สุนนตุ ภาสิก,

หมู่ภูตเหล่าใด เปนภุมเทวดา  
กิดี เหล่าใด สกิดี แล้ว ไช อากาศ  
กิดี ซึ่งมาประชุม กัน แดใน ที่ น

ขอ หมู่ภูตเหล่า นัน ทงหมดเทียว  
จง เปน ผู้มี จิตร โสมนัส

อนึ่ง จง พัง ภาษิต โดย เคารพ

กัศมาที ภูคา นิสาเมถ ตัฟเพ,

เพราะเหตุ<sup>๕</sup>นั้น<sup>๕</sup> แต่ ท่าน<sup>๕</sup> ทั้งหลาย  
เหต<sup>๕</sup>า<sup>๕</sup> หมู<sup>๕</sup> ภูค<sup>๕</sup> ทั้งปวง จง พัง พระ  
ปรีต

เมกัต กโรธ มานุสียา ปชาย,

กระทำไม<sup>๕</sup> คร<sup>๕</sup> จิต<sup>๕</sup>ร ใน หมู<sup>๕</sup> สัตว์  
มนุษย์ชาติ

ทิวาจ วิกโตจ ทรนคิ เย พติ,

มนุษย์<sup>๕</sup> ทั้งหลายเหต<sup>๕</sup>า<sup>๕</sup> ไค ย่อม<sup>๕</sup> นำ  
กระทำ<sup>๕</sup> พดี<sup>๕</sup> กรรม ใน กลาง<sup>๕</sup> วัน  
หรือ กลาง<sup>๕</sup> คืน

กัศมาที เน วิกชถ อปโปมคตา.

เพราะเหตุ<sup>๕</sup> นั้น<sup>๕</sup> แต่ ท่าน<sup>๕</sup> ทั้งหลาย  
จง<sup>๕</sup> เป็น<sup>๕</sup> ผู้ไม่<sup>๕</sup> ประมาท<sup>๕</sup> รักษา<sup>๕</sup> หมู<sup>๕</sup>  
มนุษย์<sup>๕</sup> เหต<sup>๕</sup>า<sup>๕</sup> นั้น<sup>๕</sup>

ยังกัญจา วิกคิ อธิวา หุรวา,

ทว<sup>๕</sup> พย<sup>๕</sup> เสร<sup>๕</sup> ของ<sup>๕</sup> ปด<sup>๕</sup> ม<sup>๕</sup> ใจ<sup>๕</sup> อัน<sup>๕</sup> ไค<sup>๕</sup> อัน<sup>๕</sup>  
หนึ่ง<sup>๕</sup> ใน<sup>๕</sup> โลก<sup>๕</sup> นี้<sup>๕</sup> แต่<sup>๕</sup> ใน<sup>๕</sup> โลก<sup>๕</sup> อัน<sup>๕</sup> ก<sup>๕</sup> ค<sup>๕</sup>  
หรือ<sup>๕</sup> รัตน<sup>๕</sup>ะ<sup>๕</sup> อัน<sup>๕</sup> ไค<sup>๕</sup> อัน<sup>๕</sup> ป<sup>๕</sup> ณี<sup>๕</sup> ค<sup>๕</sup> ใน<sup>๕</sup>  
สวรรค์

สักเคสุวา ยิ รัตน ปณีค,

วัตถุ<sup>๕</sup> อัน<sup>๕</sup> นั้น<sup>๕</sup> จะ<sup>๕</sup> เติ<sup>๕</sup> ม<sup>๕</sup> อ<sup>๕</sup> ด้วย<sup>๕</sup> พระ  
ศาก<sup>๕</sup> ศ<sup>๕</sup> เจ้า<sup>๕</sup> ย่อม<sup>๕</sup> ไม่<sup>๕</sup> มี

นโน สมิ อตถิ ตถาคเตน,

แม่<sup>๕</sup> อัน<sup>๕</sup> นั้น<sup>๕</sup> เป็น<sup>๕</sup> รัตน<sup>๕</sup>ะ<sup>๕</sup> อัน<sup>๕</sup> ป<sup>๕</sup> ณี<sup>๕</sup> ค<sup>๕</sup>  
ใน<sup>๕</sup> พระ<sup>๕</sup> พุท<sup>๕</sup> ธ<sup>๕</sup> เจ้า<sup>๕</sup>

อทมบิ พุทเธ รัตน ปณีค,

ด้วย<sup>๕</sup> คำ<sup>๕</sup> ส<sup>๕</sup> ค<sup>๕</sup> ย<sup>๕</sup> อัน<sup>๕</sup> นั้น<sup>๕</sup> ขอ<sup>๕</sup> ความ  
สัต<sup>๕</sup> ส<sup>๕</sup> ค<sup>๕</sup> จ<sup>๕</sup> ม<sup>๕</sup>

เอเตน สัจเจเน สุวตถิ โทสุ.



ขย วิราค้ อมค้ ปณิต้,  
ยท ษณคค ฐักยมน้ สมหิโท,

น เตน ษมเมน สมหิตถิ กิณฺญจ,

อหมบิ ษมเม รทน้ ปณิต้,

เอเตน ฐจเจน ฐวคคิ โทค,

ยมพุทธชเสฐฐโร ปวิจณฺณยิ ฐจ,

สมทธิมานนทรกณฺญณมาค,

สมทธิมา เตน สไม น วิษัษติ,

อหมบิ ษมเม รทน้ ปณิต้,

พระ ศากยมนุ้ เจ้าม้ พระ ทย คารง  
มน้ ได้บ้ถตุ ธรรมอันโต เปนที่  
ตั้งไป แห่ง กิเตศ เปนที่ดำรอก  
กิเตศ เปน ธรรม อันไม่ม้วยมรณ  
เปน ธรรม อัน ปณิต

ตั้งโต ตั้ง หนึ่ง เถมอ ด้วย พระ  
ธรรม นน ย่อม ไม่มี

แม่อัน น เปน รทนะ อัน ปณิต  
ใน พระ ธรรม

ด้วย ก้าสคย น ขอ ความ ด้วสค  
จง มี

พระ พุทธ เจ้ามุ้ประเสริฐ ทรง  
ธรรมเดญ แดง ซึ่ง สมทธิอันโต  
ว่า เปน ธรรม อัน สอาค

บ้ณคิต ทงหลาย กถาว แดง ซึ่ง  
สมทธิ อันโต ว่าเปน อนนทรียกะ  
ให้ผล โดย ถาคบ

สมทธิ อัน เถมอ ด้วย สมทธิ นน  
ย่อม ไม่มี

แม่อัน น เปน รทนะ อัน ปณิต  
ใน พระ ธรรม

เอเตน สัจเจน สุวัทธิ โทตุ.

ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดิ  
จงมี

เย บุคคตา อัญญี สทํ ปสัฏฐา,  
จิตฺตารี เขตานี ยุกานี โทณฺตี,

บุคคตทั้งหลายเหล่าใด แปรจำ  
พวกสัตว์ อันตั้งปมฺพช ทั้งหลาย  
สัตว์เลื้อยแล้ว

เต ทกขณฺเยยา สุคตฺตสฺส สาวกา,

บุคคตทั้งหลายเหล่านั้น เป็น  
สาวกของพระสุคต ควรแก่  
ทักษิณาทาน

เอเตสุ ทินฺนานิ มหิปฺผลานิ,

ทานทั้งหลาย อันบุคคตถวาย  
แล้วในท่านเหล่านั้น ย่อมเป็น  
ของมีผลมาก

อิทมฺปิ สฺสเว รทนํ ปณฺธิตํ,

แม้อนัน เป็นรทนะอันปณฺธิต  
ในพระสงฆ์

เอเตน สัจเจน สุวัทธิ โทตุ.

ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดิ  
จงมี

เย สุปฺปยุตฺตา มนสา ทํเพฺหฺน,  
นิกกามิโน โคตมสาสนมฺหิ,

อริยบุคคตทั้งหลายเหล่าใด ใน  
ศาสนาพระโคตมเจ้า ประกอบ  
แล้วดี มีใจมั่นคง มีความใคร่  
ออกไปแล้ว

เต ปกทบททา อมกั วัคยห,

อริยบุคคล ทงทถาย เหน่า นัน ถึง  
ถั่ว ซึ่ง พระ อรหัตต ผล ที่ กวรวถิง  
หยง เจ้า ตู พระ นิตพพาน

ถทธา มุธา นิพพิทักิ ฤฎฐัชมานา,

ไค้ ซึ่ง ความ กัมภิเดศ โดย  
แปล่า ๆ ไม่ตอง ซ้อ ถั่ว เตววย  
ผล ฮย

ชทมบิ ถัเชว รัตนั ปณิถั,

แม่ อนัน เปน รัตนะ อนัน ปณิถ  
ใน พระสงฆ์

เฮเทณ ถัจเจเน สุวัคถิ ไทศุ,

ด้วย คำ ถัจเจเน ขอ ความ สวัธัตติ  
จง มี

ยถินทวัชโถ ปฐุวั สิโถ สิยา,

เส่า เชื้อน เปน ของ อนัน บุคคล มีก  
ไค้ ถั่ว ใน แผ่นดิน

จทพักิ วาเทภิ อสัมปกัมมิโย,

ไม่ ห้วนไหว ด้วย พยุ สักิ ศัน ไต

ทถุปนั ถัมปิวิถั วทามิ,

ผู้ ไค้ หยง เทน อริย สัจ ทงทถาย

โย อริยสัจจามิ อเวจัจ มัสสติกิ,

เรา เรียกผู้ นั้น ว่า เปน สัปบุรุษ  
ผู้ ไม่ ห้วนไหว ด้วย โลก ชรรวม  
อนัน

ชทมบิ ถัเชว รัตนั ปณิถั,

แม่ อนัน เปน รัตนะ อนัน ปณิถ  
ใน พระสงฆ์

เฮเทณ ถัจเจเน สุวัคถิ ไทศุ,

ด้วย คำ ถัจเจเน ขอ ความ สวัธัตติ  
จง มี

เย อริยตัจจาณี วิภาวณันต,  
คัมภรปัญญเณน สุเทสิตาณี,

พระ ไล่ตามนั้น มุคคต จำพวกใด  
ควรทำให้แจ้ง อยู่ ซึ่ง อริย ตัจ ทั้ง  
หลาย อัน พระ ศาสตร์ศาแต่คง ค  
แล้ว ด้วย ปัญญา อัน ตัก ซึ่ง

กัญจาณี เท โหนติ ภูตูปมตทา,

พระไล่ตามนั้น มุคคต จำพวก นั้น  
ยัง เป็นผู้ ประมาท เพลิน แดง กัด

น เท ภว อัญญูมาทยนต,

ถึง ภาระนั้น ข่าน ย่อมไม่ ถ้อ เขา  
ภาพ ที่ แปร คือ เกิด อีก อย่าง ข้ำ  
เพียง เจ็ด ชาติ

อหัมบี ตังเฆ รกน ปณต,

เมื่อนั้น เป็น รกณะ อัน ปณต  
ใน พระ สงฆ์

เอเตน ตัจเจเน สุวทถิ โทสุ.

ด้วย คำ ตักยนี้ รอ ความ สว่าง ต  
ง มี

สทาวตต ทตตณตัมปทาย,  
กยตตุ อัมมา ชหิตา ภวณต,  
ตักกายทัญญู วิจิกิจฉกัญญา,  
ตลพพทวาปี ยทภถิ กัญจา,

ตักกาย ทัญญู วิจิกิจฉา ตตพิตร  
ปรามาต อันใด อันหนึ่ง ยังมี  
อยู่ ธรรม ทั้งหลาย ชำร เหล่า นั้น  
อันพระไล่ตามนั้น มุคคต ได้ แล้ว  
พร้อม ด้วย ทตตณ ตมบต คือ  
ไล่ตาม ตักติ มรรค ท เคย

จตุรปาเยหิ จ วิมฺปมุตฺโต,

ฉจจาภิฐาณานิ อภัพฺไพ กาทู,

อหฺมมฺ สฺเช รทณํ ปณฺฑิตํ,

เอเตน สฺจเจเน สฺวตฺถิ โหตุ.

กิญฺจาบี โส กมฺมํ กโรติ ปาปกํ,

กาเยน วาจาเยท เจตสาวา,

อภัพฺไพ โส ตสฺส ปฏิจฺจนฺทาย,

อภัพฺพทา ทิฏฺฐิฐิปทสฺส กุตฺตกา,

อหฺมมฺ สฺเช รทณํ ปณฺฑิตํ,

อนึ่ง พระโสดาบัน บุคคล เป็น  
ผู้พ้นแล้ว จาก อบายทั้งหลาย ดี  
ไม่อาจเพื่อจะกระทำฐานะทั้งหลาย  
หก คือ อนันตริย กรรม ห้า แด  
อุทิศ ต่อ ศาสตร์อื่น

แม่ อนัน เป็น รทนะ อนัน ปณฺฑิต  
ใน พระสงฆ์  
ด้วย คำสัตย์นี้ ขอ ความ สวัสดิ์  
จง มี

พระ โสดาบัน บุคคล นั้น เมื่อ  
กระทำ บาป กรรม ด้วย กาย หรือ  
วาจา หรือใจ เข้าบ้าง เพราะ  
ความ พลง พลาด

ถึง กระนั้น ท่านไม่ควร เพื่อ จะ ปก  
บิต บาป กรรม อนัน นั้น

ความเป็น แห่ง บุคคล มี ทาง พระ  
นิพพาน อนัน เหน้แล้ว ไม่ควร เพื่อ  
จะ ปก บิต ซึ่ง บาป กรรม นน อน  
พระผู้ มี พระภาคเจ้า ครุสแล้ว

แม่ อนัน เป็น รทนะ อนัน ปณฺฑิต  
ใน พระสงฆ์

เอเตน สัจเจน สุวัตถิ โทศุ.

วนูปกุมพะ ยลา ผัสสิคคเค,  
คิมทานมาเส ปฐุมสมิ คิเมท,

ทถุปม อัมมว อเทสย,  
นิพพานคามิ ปรม หิตาย,

อัทมบ พุทธเช รตน ปณัต,

เอเตน สัจเจน สุวัตถิ โทศุ.

วโร วรญญ วโร วราหโร,

สนุกทโร อัมมว อเทสย,

ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความดีด้วยดี  
จงมี

ครั้นเมื่อ พุ่มไม้ ในป่า มี ยอดอัน  
บาน แดง ด้วย กิ่งก้านในต้นคิมพะ  
ฤค ในเดือน คิมพะ ฤค ฉันท

พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ทรง  
แสดง ขรรณอันประเสริฐยิ่ง เพื่อ  
ประโยชน์แก่สัตว์ทั้งหลาย ให้  
ถึง พระนิพพาน ฉะนั้น

แม่อันนี้ เปน รตนอันปณัต  
ใน พระพุทธเจ้า

ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความดีด้วยดี  
จงมี

พระพุทธรเจ้าผู้ประเสริฐ ทรง  
ทราบ ขรรณอันประเสริฐ ประ  
ภาค ขรรณอันประเสริฐ นำมา  
ซึ่ง ขรรณอันประเสริฐ

เปน ผู้ถนถน ได้ทรงแสดง แดง  
ซึ่ง ขรรณอันประเสริฐ

อิทมบี พุทเธ รกนั ปณัต,

เฮเคน สัจเจเน สุวัคถิ ไทคุ.

ซีณั ปุราณั นวั นคถิ สัมภวั,

จิวิคกจิกกายกเก ภาวสัม,

เท ชันพิชา อวิรูปหิชนนทา,

นิพพนก ชีรา ยถยัมปทไป,

อิทมบี สัจเจ รกนั ปณัต,

เฮเคน สัจเจเน สุวัคถิ ไทคุ.

ยานีธ ภูทานิ สมากทานิ,  
ภูมมานิ ภา ยานิว ันตลิกเช,  
TUDC

เมอหนพิ เปนรคหะ อห ปณัต  
ไม พระพุทช เจ้า  
ด้วย คำ สัตยนี้ ขอความ สัจสัต  
จงมี

กรรมเก่า ของพระ อริย บุคคล  
เหล่าใด ต้นแล้ว กรรมใหม่  
ย่อม ไม่มี ปราภอ

พระ อริย บุคคล เหล่าใด มีจิตร  
อัน หน่ายแล้ว ในภพ ก่อไป

พระ อริย บุคคล เหล่านั้น มีพิช  
อัน ต้นแล้ว มีคจาม พอใจ งอก  
ไม่ได้แล้ว

เปนผู้ มีปัญญา ย่อม ปรีนิพพาน  
เหมือน ประทับ อห คับไป ฉนั้น

เมอหน น เปนรคหะ อห ปณัต  
ใน พระสงฆ์

ด้วย คำ สัตยนี้ ขอความ สัจสัต  
จงมี

หมุ่ภูตเหล่าใด เปนภูมเทวดา  
กัตติ เหล่าใด สกิดแล้ว ในอากาศ  
กัตติ ซึ่ง มาประชุม กัน แล้วในที่ น  
15/06/2564

คณาครี เทวมนุสส์ตปุชิต,  
พุทธี นมัสสาม สวัคถิ โหตุ.

เราทั้งหลาย จง นมัสการ พระ  
พุทธเจ้าผู้มา แล้ว อย่าง นั้น ผู้  
อันเทพดา แด มนุษย์ บุษบา แดว ขอ  
ความ สวัคถิ จง มี

ยานีธ ภูทานิ สมากทานิ,  
กุมมานิ วา ยานิว อันทถิกเช,

หมู่ภูตเหล่าใด เป็นภูมเทพดา  
กัถิ เหล่าใด สถิต แดวใน อากาศ  
กัถิ ซึ่ง มา ประชุม กัถิ แดวใน ทน

คณาครี เทวมนุสส์ตปุชิต,  
อัมม นมัสสาม สวัคถิ โหตุ.

เราทั้งหลาย จง นมัสการ พระ  
ธรรม อัน มา แดว อย่าง นั้น อัน  
เทพดา แด มนุษย์ บุษบา แดว ขอ  
ความ สวัคถิ จง มี

ยานีธ ภูทานิ สมากทานิ,  
กุมมานิ วา ยานิว อันทถิกเช,

หมู่ภูตเหล่าใด เป็นภูมเทพดา  
กัถิ เหล่าใด สถิต แดวใน อากาศ  
กัถิ ซึ่ง มา ประชุม กัถิ แดวใน ทน

คณาครี เทวมนุสส์ตปุชิต,  
สังฆิ นมัสสาม สวัคถิ โหตุ.

เราทั้งหลาย จง นมัสการ พระสังฆ  
ผู้มา แดว อย่าง นั้น ผู้ อันเทพดา  
แด มนุษย์ บุษบา แดว ขอ ความ  
สวัคถิ จง มี



เริ่ม กรณีย เมตต สุทร

ยัส <sup>๕</sup> ตานุกว <sup>๕</sup> โต	ยัก <sup>๕</sup> ท	ยัก <sup>๕</sup> ท	ยัก <sup>๕</sup> ท หง <sup>๕</sup> หลาย	ย้อม <sup>๕</sup> ไม่ <sup>๕</sup> แดง
เนว <sup>๕</sup> ทัส <sup>๕</sup> เส <sup>๕</sup> นั <sup>๕</sup> ก	ภัส <sup>๕</sup> นั <sup>๕</sup>	ภัส <sup>๕</sup> นั <sup>๕</sup>	อา <sup>๕</sup> การ <sup>๕</sup> อ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> พ <sup>๕</sup> ล <sup>๕</sup> ก <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> เท <sup>๕</sup> ย <sup>๕</sup> ว	เพ <sup>๕</sup> ระ

ย <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup> ห <sup>๕</sup> เจ <sup>๕</sup> ว <sup>๕</sup> า <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> ุ <sup>๕</sup> ย <sup>๕</sup> ุ <sup>๕</sup> ญ <sup>๕</sup> ษ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> โ <sup>๕</sup> ค			อ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> ง <sup>๕</sup> บ <sup>๕</sup> ุ <sup>๕</sup> ค <sup>๕</sup> ค <sup>๕</sup> ต <sup>๕</sup> ผู้ <sup>๕</sup> ไม่ <sup>๕</sup> เก <sup>๕</sup> ย <sup>๕</sup> จ <sup>๕</sup> ค <sup>๕</sup> ร <sup>๕</sup> า <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> แ <sup>๕</sup> ด <sup>๕</sup> ว	
ร <sup>๕</sup> ก <sup>๕</sup> ก <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> ว <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup> ก <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> โ <sup>๕</sup> ค			ใน <sup>๕</sup> ก <sup>๕</sup> ล <sup>๕</sup> า <sup>๕</sup> ง <sup>๕</sup> ว <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> แ <sup>๕</sup> ด <sup>๕</sup> ก <sup>๕</sup> ล <sup>๕</sup> า <sup>๕</sup> ง <sup>๕</sup> ค <sup>๕</sup> ิ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> มา <sup>๕</sup> ค <sup>๕</sup> า <sup>๕</sup> ม	
			ป <sup>๕</sup> ระ <sup>๕</sup> ก <sup>๕</sup> อ <sup>๕</sup> บ <sup>๕</sup> ใน <sup>๕</sup> พ <sup>๕</sup> ระ <sup>๕</sup> ป <sup>๕</sup> ริ <sup>๕</sup> ต <sup>๕</sup> ร <sup>๕</sup> อ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> โ <sup>๕</sup> ค	

ส <sup>๕</sup> ร <sup>๕</sup>	ส <sup>๕</sup> ป <sup>๕</sup> คิ	ส <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> โ <sup>๕</sup> ค	จ	จะ <sup>๕</sup> ห <sup>๕</sup> ล <sup>๕</sup> บ <sup>๕</sup> แ <sup>๕</sup> ด <sup>๕</sup> ห <sup>๕</sup> ล <sup>๕</sup> บ <sup>๕</sup> แ <sup>๕</sup> ด <sup>๕</sup> ว	ก็ <sup>๕</sup> เป็น <sup>๕</sup> ส <sup>๕</sup> ร <sup>๕</sup>
ป <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup>	ก <sup>๕</sup> ิ <sup>๕</sup> ญ <sup>๕</sup> จ <sup>๕</sup>	น	บ <sup>๕</sup> ั <sup>๕</sup> ส <sup>๕</sup> ส <sup>๕</sup> ก <sup>๕</sup>	ย้อม <sup>๕</sup> ไม่ <sup>๕</sup> เท <sup>๕</sup> น	สุ <sup>๕</sup> บ <sup>๕</sup> ิน <sup>๕</sup> อ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> ตาม <sup>๕</sup> ก
				น <sup>๕</sup> อ <sup>๕</sup> ช <sup>๕</sup> ห <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> ง	

เฮ <sup>๕</sup> ว <sup>๕</sup> มา <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> ค <sup>๕</sup> ุ <sup>๕</sup> ณ <sup>๕</sup> แป <sup>๕</sup> ก <sup>๕</sup>			เรา <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> ง <sup>๕</sup> ห <sup>๕</sup> ล <sup>๕</sup> า <sup>๕</sup> ย <sup>๕</sup> จ <sup>๕</sup> ง <sup>๕</sup> ส <sup>๕</sup> ว <sup>๕</sup> ค <sup>๕</sup> พ <sup>๕</sup> ระ <sup>๕</sup> ป <sup>๕</sup> ริ <sup>๕</sup> ต <sup>๕</sup> ร <sup>๕</sup>	
ป <sup>๕</sup> ริ <sup>๕</sup> ต <sup>๕</sup> ค <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup> ภ <sup>๕</sup> ณ <sup>๕</sup> า <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup> เห <sup>๕</sup>			อ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> อ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> ป <sup>๕</sup> ระ <sup>๕</sup> ก <sup>๕</sup> อ <sup>๕</sup> บ <sup>๕</sup> ไป <sup>๕</sup> ค <sup>๕</sup> ั <sup>๕</sup> จ <sup>๕</sup> ย <sup>๕</sup> ค <sup>๕</sup> ุ <sup>๕</sup> ณ <sup>๕</sup>	
			มี <sup>๕</sup> อ <sup>๕</sup> ย <sup>๕</sup> า <sup>๕</sup> ง <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> เป็น <sup>๕</sup> ค <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> เท <sup>๕</sup> ช <sup>๕</sup> ญ <sup>๕</sup>	

กรณีย เมตต สุทร

กร <sup>๕</sup> ณ <sup>๕</sup> ีย <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup> ค <sup>๕</sup> ถ <sup>๕</sup> ก <sup>๕</sup> ุ <sup>๕</sup> ส <sup>๕</sup> เต <sup>๕</sup> น			ก <sup>๕</sup> ิ <sup>๕</sup> จ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> โ <sup>๕</sup> ค	อ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> พ <sup>๕</sup> ระ <sup>๕</sup> อ <sup>๕</sup> ริ <sup>๕</sup> ย <sup>๕</sup> เจ <sup>๕</sup> า <sup>๕</sup> บ <sup>๕</sup> ล <sup>๕</sup> ด <sup>๕</sup>
ย <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup>	ส <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup>	ป <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup>	อ <sup>๕</sup> ภ <sup>๕</sup> ิ <sup>๕</sup> ส <sup>๕</sup> เม <sup>๕</sup> จ <sup>๕</sup> า <sup>๕</sup>	แ <sup>๕</sup> ด <sup>๕</sup> ว <sup>๕</sup> ช <sup>๕</sup> ง <sup>๕</sup> บ <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> อ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> ร <sup>๕</sup> า <sup>๕</sup> ง <sup>๕</sup> บ <sup>๕</sup> ก <sup>๕</sup> ระ <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> า <sup>๕</sup> แ <sup>๕</sup> ด <sup>๕</sup> ว
				ก <sup>๕</sup> ิ <sup>๕</sup> จ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> อ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> ก <sup>๕</sup> ล <sup>๕</sup> บ <sup>๕</sup> ต <sup>๕</sup> ร <sup>๕</sup> ผู้ <sup>๕</sup> ฌ <sup>๕</sup> ณ <sup>๕</sup> า <sup>๕</sup> ค <sup>๕</sup> ใน
				ป <sup>๕</sup> ระ <sup>๕</sup> โย <sup>๕</sup> ชน <sup>๕</sup> พ <sup>๕</sup> ิง <sup>๕</sup> ก <sup>๕</sup> ระ <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> า

เจ็ดตำนาน



สักโก อชฺ ๑ สหชฺ ๑

กอบคุรนน พัง เป็น ผู้ อัจ พนม  
แต่ ช้อ ทรง คอย ตี

สวโจ จัสส มทุ อนติมานี,

เป็น ผู้ ที่ ว่า ง่าย สมนดเม ไม่มี  
อติมานะ

สันตุสสโค ๑ สุกโร ๑  
อับปกิจโจ ๑ สัสสทุกุกุติ,

เป็น ผู้ สัน โศษ เขา เดียง ง่าย  
เป็น ผู้ มี กิจ ชุระ น้อย ประพฤติ  
เบา กาย จิตร

สันตนิทริโย ๑ นิปโก ๑  
อับปศพโร กุเลสุ อนนุคิทธิโย,

มี อินทรัน อิน รัง บัด ด้ว มี บัญญา  
เป็น ผู้ ไม่ กนอง ไม่ พัว พัว ใน  
ครระกุด ทง หลาย

นจ ชุทฺ ๑ สมารเว กิณฺจ  
เยน วิญญู ปเร อูปาเสยฺย,

วิญญู ชน ด้วง สี่ เคียน ชน ทง  
หลาย สัน ไค คอย ธรรม อม ไค  
ไม่ พัง ประพฤติ ธรรม อั้น นน น้อย  
น้อย หนึ่ง ด้ว พัง ด้ว ไม่ ตรี จิตร  
ไป ใน หมู สัตว์ ว่า

สุชินโน วา เขมิโน โหนฺต  
สัพเพ สักกา ภวานฺต สุชกคคา,

ขอ สักว ทง หลาย ทง ปวง จง เป็น  
ผู้ มี ธรรม มี ความ เกษม มี คน ถึง  
ซึ่ง ความ สุข เกิด

เยเกจิ ปถเนนุกุคค

สคฺว ม ชวค ทง หลาย เหล่า ไค  
เหล่า หนึ่ง มี อยู่

ธรรมา กา ภาวรา กา ธนวลเสสา,

ยังเป็นผู้ตั้ง คือ มีคณทาสอยู่  
หรือเป็นผู้ถาวร มีคณ คือไม่  
มีคณทาสทั้งหมด ไม่เหลือ

ทีฆา กา เย มหัทธกา กา  
มัจฉิมมา วิสเสสา ธนุกตุลา,

เหล่าใด เป็นที่ขราติ หรือโตใหญ่  
หรือปานกลาง หรือค้าขาย  
หรือยอมแพ้

ทิวฐา กา เย ๑ อทิวฐา

เหล่าใด ที่เราเห็นแล้ว หรือ  
ยังไม่เห็น

เย ๑ ทูร วสันติกิ อวิทูเร,  
ภูคา กา สัมภเวตี กา

เหล่าใด อยู่ใน ที่ไกล หรือ ที่ใกล้  
ที่เกิดแล้วไม่ ต้องเกิด อีกต่อไป  
หรือ ยังต้องหาภพ ต่อไป ก็คือ

สัพเพ สกกา ภวันตุ สุขิกักกา,

ขอสรรพสัตว์ทั้งหลาย เหล่า นั้น  
จงเป็นผู้มีตน ถึงซึ่งความสุขเกิด

น ปโร ปริ นิกุพเพถ  
นาคิมัญญเอถ กัตถิ น จิณฺฐิ,

สัตว์อื่น อย่าพึง ร่มเหง สัตว์อื่น  
อย่าพึง รุ้ หมิ่น อะไร ๆ เขา ใน ที่  
ไร ๆ เลย

พยา โวธนา ปฏิฆ สัจฺญา  
นาญญมฺเญญสฺส ทุคฺชมิจฺเจยฺย,

ไม่ควร ปราศนา ทุคฺช แต่ กัน แด  
กัน ด้วย ความ ทริศนา แด ด้วย  
ปฏิฆสัจฺญา ความ คับ แค้นใจ

มรกตา ยถา นิย ปุคฺคํ  
ชายุสา เสศปุคฺคตมมูรฺกเช,

มารดาถนอม บุตร ผู้เกิด ใน ทน  
อัน เป็น ดูก เกล คิวส ชายุ คือแม่  
ชีวิต ก็ สดระ วิชา บุตร ได้ ฉนโค

เชวมป ๖๘๗  
มาน สัมภาวเย ๖๘๘  
สัพฺพกุเตสุ  
สปรมาณํ.

พึง เจริญ เมตตา มีใจ ไม่ มี ษระ  
มาณ ใน สักว ทง หลาษ ทง ปวง  
แม่ ฉน นน

เมตฺทญฺจา ๖๘๙  
มาน สัมภาวเย ๖๙๐  
สัพฺพ โลก สัม  
สปรมาณํ.

บุคคล พึง เจริญ เมตตา มีใจ  
ไม่ มี ษระมาณ ไบ ใน โลก ทง สัน

อุทฺธํ อโธ ๑ คิริยญฺจา  
อสมฺพาทํ อเวรํ อสมฺบัตถํ,

ทง เบอง บพ เบอง ค้า เบอง ขวาง  
เปน ขรรณ อัน ไม่ คับ แคบ ไม่ มี  
เวร ไม่ มี ศศฺร

กิญฺจฺญฺจา ๖๙๑  
นิสฺสํ โน ๖๙๒  
วา

ผู้ เจริญ เมตตา จิตฺร นั้น ชน อยู่  
กิตฺ เทยว ไป กิตฺ นง แดจ กิต

สยา โนวา ๖๙๓  
ยวตฺตํ ๖๙๔  
วิคคมิทฺโธ,

พจน แดจ กิตฺ เปน ผู้ มี ความ ง่วง  
นอน ไบ ปราศ แดจ ก็ ชน ไม่  
หดบ เพียงไร

เอกํ ๖๙๕  
เสทํ ๖๙๖  
อสิญฺจฺญฺเย

ก็ คึง สติ รติ ก เมตตา เพียง นั้น

พรหมเมต	จิहार	อิธมาหุ,	มัตถิทธิกั ทังหตถาย กถาจิ กิริยา อัม นั ว่าเปน พรหมจิहार ใน พระ คาสนาห
---------	-------	----------	--

ทิววิญญ	อนุปกมม	ตีถวา	บุคคล ที่มี เมตตา พรหม จิहार ไม่เข้าถึง ทิววิญญ เปนผู้มี คัด
---------	---------	-------	---

ทสสันเน	สัมปนโน,		ถึงพร้อมแล้ว ด้วยทสสันนะ คือ โง่ตาบอดคนมรรค
---------	----------	--	--

กามสุ	วิเนยฺย	เคธ	นำความ กำหนัด ใน กาม ทังหตถาย ออก
-------	---------	-----	--------------------------------------

นหิ ชาตุ	ศัพภเสยฺย	ปุนเรตติ.	ย่อมไม่ถึง ความ เกิดในครรภ์อีก โดยแท้ทีเดียว
----------	-----------	-----------	---

เริ่ม ธรรม ปริตร

ศัพพาสวีสชาทิน		
ทิพพ มนคาคท		วิญ,
ยมนาเสติ	วิส	ไซว

TUDC

พระ ปริตร อัมโต	ย่อม	ยัง	พิศ	อัม
ราช	แห่ง	หมู่	สัตว์	ทั้งชาติ
ให้	นิม	หายไป	ดูจ	ยาวิเศษ
ประกอบ	ด้วย	มนต์	ทิพย์	

15/06/2564

เสด็จจากบี  
ชานนิกเขตคามที  
ตัพพทา  
ตัพพ โสบี

ปรีตย์,  
ตัพพตถ  
ตัพพปานินิ,  
นิกาวะที

อนึ่ง พระปริตร อันใด ย่อม ห้าม  
กัน อันตราย อัน เศษ ของสัตว์  
ทั้ง สิ้น โดย ประการ ทั้งปวง ใน  
อาณาเขต ใน ที่ ทั้งหมด ใน กาด  
ทุก เมื่อ  
เรา ทรง หาดาย ๕ ๕ พระปริตร  
อัน นม เกอญ

ปรีตตนตม ภาณาม เท.

ฉันท ปริตร

วิรูปกเชที

เม

เมตตี

ความ เป็น มิตร ของ เรา ๕ ๕ มี กับ  
พระกุต พระยา นาค ทั้ง หาดาย ๕ ๕  
วิรูปกช ด้วย

เมตตี

เอราปเถที

เม,

ความ เป็น มิตร ของ เรา ๕ ๕ มี กับ  
พระกุต พระยา นาค ทั้ง หาดาย ๕ ๕  
เอราปถ ด้วย

ฉัพพยาปุตเตที

เม

เมตตี

ความ เป็น มิตร ของ เรา ๕ ๕ มี กับ  
พระกุต พระยา นาค ทั้ง หาดาย ๕ ๕  
ฉัพพยาปุต ด้วย



เมตต์ กัณหา โศตมเกหิ จ,

ความเป็นมิตรของเรา จึงมีกับ  
ตระกูล พระยานาค ทั้งหลาย ชื่อ  
กัณหา โศตมกะ ด้วย

อุปาทเกหิ เม เมตต์

ความเป็นมิตรของเรา จึงมีกับ  
สัตว์ ทั้งหลาย ที่ไม่มีเท้า ด้วย

เมตต์ ทิปาทเกหิ เม,

ความเป็นมิตรของเรา จึงมีกับ  
สัตว์ ทั้งหลาย ที่มีเท้า สอง ด้วย

จตุปป์เทหิ เม เมตต์

ความเป็นมิตรของเรา จึงมีกับ  
สัตว์ ทั้งหลาย ที่มีเท้าสี่ ด้วย

เมตต์ พหุปป์เทหิ เม,

ความเป็นมิตรของเรา จึงมีกับ  
สัตว์ ทั้งหลาย มีเท้า มาก ด้วย

มา มํ อุปาทโก หีสึ

สัตว์ ไม่มีเท้า อย่าเบียดเบียนเรา

มา มํ หีสึ ทิปาทโก,

สัตว์ สองเท้า อย่าเบียดเบียนเรา

มา มํ จตุปป์โท หีสึ

สัตว์ สี่เท้า อย่าเบียดเบียนเรา

มา มํ หีสึ พหุปป์โท,

สัตว์ มากเท้า อย่าเบียดเบียนเรา

สัพเพ สัตตา สัพเพ ปาณา

ขอ สรรพ สัตว์ มี ชีวิต ทั้งหลาย

สัพเพ ภูตา จ เภวลา,

ที่เกิด มา ทั้งหมด จน ต้น เจริญด้วย

สัพเพ ภทวานิ มัสสันตุ

จง เห็น ชึ่ง ความ เจริญ ทั้งหลาย

๕ ๕ ๕  
ทง นน เถต

มา กิณฺญ์จิ ปาปมาคมา, โทษ ตามก น้อย ทิ้ง ขยำ ได้ มา

ถึง แดง แก่ สดวก เหล่า นัน

อับปมา โณ พุทฺโธ, พระ พุทธเจ้า ทรง พระคุณ ไม่

มี ประมาณ

อับปมา โณ อัมโม, พระ อรรม ทรง พระคุณ ไม่มี

ประมาณ

อับปมา โณ สฺสโฆ, พระ สดมภ์ ทรง พระคุณ ไม่มี

ประมาณ

ปมาณ วณฺฑิตานิ สิริสฺสปานิ,

ขหิวิจฺฉนิกา สตปฺปปที

อุนฺณณนาถี สรวฺภู มุสฺสิกา,

สดวก เสือก คณาน ทงหลาย กือ

งู แมดงบอง ตะเข็บ ตะขาบ

แมดงมุ่ม สุกแก หู เหล่า นัน

ถ้วน มี ประมาณ ( ไม่มาก มาย เหมือน คุณ พระ รตนะ ครัย )

กตทา เม วิกฺขา กตทา เม ปรีตฺธา,

ความ รักษา อันเรา กระทำ แดง

ความ บอง กัน อันเรา กระทำ แดง

ปฏิกกมฺนตฺถุ ภูทกานิ,

หมู สดวก ทงหลาย ท ร้าย กาก จง

หตักไป เตี้ย

โสทฺถํ นโม ภควโต,

เรา นัน กระทำ การ นอบน้อม แต่



นโม สัตตทณฺเณ สมนฺมาสัมพุทฺธานํ,

ทำ การ นอบน้อม แก่ พระ สัมมา  
สัมพุทฺธเจ้าทงหลาย เจ็ด พระ  
องค์ อยู่

เริ่ม ไมร ปรีตฺร

ปูเรนฺตม โภชิตฺสุมฺภาเร  
นพพทิต ไมร โยเนยฺ,  
เขน สิวฺหการิกช  
มหาสํตคฺ วนฺเจรา,  
จิวสฺส วยมฺนตฺวาป  
เนว สํกชฺสฺ คุณฺสิตฺ,

พวทพรานไพร แม่ พยายาม อยู่  
ช้านาน ไม่ อาจ นั้น เทียว เพอ  
จะจับ มหาสํคควผู้ บงเกิด แดง ใน  
กำเนิด แห่ง นก ยุง ผู้ ยิง โภชิตฺ สุม  
ภาเร ให้บริบูรณ์ อยู่ มี ความ  
รักษา อัน ใจ แงตใด แดง ทั่ว  
พระ ปรีตฺร อันใด

พรหมมฺนตฺนต อิกฺชาต  
ปรีตฺตณฺตมภณฺนามเห.

เรา ทงหลาย เจง สวด พระ ปรีตฺร  
อัน นน ท พระ พุทฺธเจ้าทง เร็ชก  
วามนต พรหม เทอญ

ไไมร ปรีตฺร

อุเทตฺยญฺจกชฺมา เอกราชา  
หริสฺส วันฺไนเ ปฐฺวิปฺปกาสฺ,

พระ อาทิตย น เบน ดวง ตา ของ  
โลก เบน เอก ราชน มี สี่ เพียง คิง ส  
แห่ง ทง 15 ยิง พน ปรก พให้ สว่าง  
อุทฺย ชน มา

ตี	ตี	นมัสสามิ	เพราะเหตุ <sup>๕</sup> นั้น ข้า <sup>๕</sup> ขอ <sup>๕</sup> นอบ <sup>๕</sup> น้อม <sup>๕</sup> พระ <sup>๕</sup> อาทคย <sup>๕</sup> นั้น
หริส <sup>๕</sup> ส <sup>๕</sup> ว <sup>๕</sup> ณ <sup>๕</sup> ณ <sup>๕</sup>		ปฐ <sup>๕</sup> วิ <sup>๕</sup> บ <sup>๕</sup> ป <sup>๕</sup> ภ <sup>๕</sup> ส <sup>๕</sup> ,	ซึ่ง <sup>๕</sup> มี <sup>๕</sup> ส <sup>๕</sup> เพียง <sup>๕</sup> ด <sup>๕</sup> ง <sup>๕</sup> ส <sup>๕</sup> แห่ง <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> อง <sup>๕</sup> ย <sup>๕</sup> ัง <sup>๕</sup> พ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> ป <sup>๕</sup> ก <sup>๕</sup> พ <sup>๕</sup> ให้ <sup>๕</sup> ส <sup>๕</sup> ว <sup>๕</sup> าง
ต <sup>๕</sup> ย <sup>๕</sup> ช <sup>๕</sup> ช <sup>๕</sup>	ศ <sup>๕</sup> ุ <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup>	วิ <sup>๕</sup> ห <sup>๕</sup> ร <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup> ุ	ท <sup>๕</sup> ิว <sup>๕</sup> ส <sup>๕</sup> ,
			ข้า <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> ง <sup>๕</sup> ห <sup>๕</sup> ล <sup>๕</sup> าย <sup>๕</sup> อ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> ำ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> ป <sup>๕</sup> ก <sup>๕</sup> ร <sup>๕</sup> อง <sup>๕</sup> แ <sup>๕</sup> ต <sup>๕</sup> ว <sup>๕</sup> ใน <sup>๕</sup> ว <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> พ <sup>๕</sup> ิง <sup>๕</sup> อ <sup>๕</sup> ย <sup>๕</sup> ุ <sup>๕</sup> เป <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> ศ <sup>๕</sup> ุ <sup>๕</sup> ค <sup>๕</sup> ด <sup>๕</sup> อ <sup>๕</sup> ค <sup>๕</sup> ว <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup>
เ <sup>๕</sup> ย <sup>๕</sup>	พ <sup>๕</sup> ร <sup>๕</sup> า <sup>๕</sup> ห <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup> ณ <sup>๕</sup>	เว <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> ศ <sup>๕</sup>	ส <sup>๕</sup> พ <sup>๕</sup> พ <sup>๕</sup> อ <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup> เ <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup> ,
			พ <sup>๕</sup> ร <sup>๕</sup> า <sup>๕</sup> ห <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup> ณ <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> ง <sup>๕</sup> ห <sup>๕</sup> ล <sup>๕</sup> าย <sup>๕</sup> เ <sup>๕</sup> ห <sup>๕</sup> ด <sup>๕</sup> ำ <sup>๕</sup> ไ <sup>๕</sup> ต <sup>๕</sup> <sup>๕</sup> ผู้ <sup>๕</sup> ด <sup>๕</sup> ิ <sup>๕</sup> ง <sup>๕</sup> ซ <sup>๕</sup> ิง <sup>๕</sup> เว <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> ใ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> ช <sup>๕</sup> ร <sup>๕</sup> ร <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> ง <sup>๕</sup> ป <sup>๕</sup> ว <sup>๕</sup>
เ <sup>๕</sup> ต <sup>๕</sup>		เ <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup>	น <sup>๕</sup> เ <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup>
			พ <sup>๕</sup> ร <sup>๕</sup> า <sup>๕</sup> ห <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup> ณ <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> ง <sup>๕</sup> ห <sup>๕</sup> ล <sup>๕</sup> าย <sup>๕</sup> เ <sup>๕</sup> ห <sup>๕</sup> ด <sup>๕</sup> ำ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> <sup>๕</sup> จ <sup>๕</sup> ง <sup>๕</sup> ร <sup>๕</sup> ับ <sup>๕</sup> ค <sup>๕</sup> ว <sup>๕</sup> า <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> อบ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> อ <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup> ของ <sup>๕</sup> ข้า <sup>๕</sup>
เ <sup>๕</sup> ต <sup>๕</sup>	จ <sup>๕</sup>	ม <sup>๕</sup>	ป <sup>๕</sup> า <sup>๕</sup> ล <sup>๕</sup> ย <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> ,
			อ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> ง <sup>๕</sup> พ <sup>๕</sup> ร <sup>๕</sup> า <sup>๕</sup> ห <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup> ณ <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> ง <sup>๕</sup> ห <sup>๕</sup> ล <sup>๕</sup> าย <sup>๕</sup> เ <sup>๕</sup> ห <sup>๕</sup> ด <sup>๕</sup> ำ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> <sup>๕</sup> เ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> จ <sup>๕</sup> ง <sup>๕</sup> ร <sup>๕</sup> ัก <sup>๕</sup> ษ <sup>๕</sup> า <sup>๕</sup> ซ <sup>๕</sup> ิง <sup>๕</sup> ข้า <sup>๕</sup>
น <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup> ต <sup>๕</sup> ฤ <sup>๕</sup>			พ <sup>๕</sup> ุ <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> ธ <sup>๕</sup> ำ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup>
			ค <sup>๕</sup> ว <sup>๕</sup> า <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> อบ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> อ <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup> ของ <sup>๕</sup> ข้า <sup>๕</sup> <sup>๕</sup> จ <sup>๕</sup> ง <sup>๕</sup> มี <sup>๕</sup> แ <sup>๕</sup> ด <sup>๕</sup> พ <sup>๕</sup> ร <sup>๕</sup> ะ <sup>๕</sup> พ <sup>๕</sup> ุ <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> ธ <sup>๕</sup> เจ <sup>๕</sup> ำ <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> ง <sup>๕</sup> ห <sup>๕</sup> ล <sup>๕</sup> าย <sup>๕</sup>
น <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup> ต <sup>๕</sup> ฤ <sup>๕</sup>			โพ <sup>๕</sup> ธิ <sup>๕</sup> ย <sup>๕</sup> ,
			ค <sup>๕</sup> ว <sup>๕</sup> า <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> อบ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> อ <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup> ของ <sup>๕</sup> ข้า <sup>๕</sup> <sup>๕</sup> จ <sup>๕</sup> ง <sup>๕</sup> มี <sup>๕</sup> แ <sup>๕</sup> ด <sup>๕</sup> พ <sup>๕</sup> ร <sup>๕</sup> ะ <sup>๕</sup> โพ <sup>๕</sup> ธิ <sup>๕</sup> ย <sup>๕</sup> า <sup>๕</sup> ณ <sup>๕</sup>
น <sup>๕</sup> เ <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup>			วิ <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup> ุ <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> ธ <sup>๕</sup> ำ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup>
			ค <sup>๕</sup> ว <sup>๕</sup> า <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> อบ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> อ <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup> ของ <sup>๕</sup> ข้า <sup>๕</sup> <sup>๕</sup> จ <sup>๕</sup> ง <sup>๕</sup> มี <sup>๕</sup> แ <sup>๕</sup> ด <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> ำ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> ผู้ <sup>๕</sup> พ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> แ <sup>๕</sup> ต <sup>๕</sup> ว <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> ง <sup>๕</sup> ห <sup>๕</sup> ล <sup>๕</sup> าย <sup>๕</sup>
น <sup>๕</sup> เ <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup>			วิ <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup> ุ <sup>๕</sup> ท <sup>๕</sup> ค <sup>๕</sup> ิ <sup>๕</sup> ย <sup>๕</sup> ,
			ค <sup>๕</sup> ว <sup>๕</sup> า <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> อบ <sup>๕</sup> น <sup>๕</sup> อ <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup> ของ <sup>๕</sup> ข้า <sup>๕</sup> <sup>๕</sup> จ <sup>๕</sup> ง <sup>๕</sup> มี <sup>๕</sup> แ <sup>๕</sup> ด <sup>๕</sup> วิ <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup> ุ <sup>๕</sup> ค <sup>๕</sup> ิ <sup>๕</sup> ช <sup>๕</sup> ร <sup>๕</sup> ร <sup>๕</sup> ม <sup>๕</sup>

อิน โส ปรีตติ กตวา  
โมโร จรติ เอสนา.

นถ ยง นน ได้กระทำพระปริศน  
อิน น แลวจึงเที่ยวไป เพื่ออิน  
แสวงหาอาหาร

อเปตยญจกขมา เอกราชา  
หริสส์จันไน ปฐิวีปภาโส,

พระอาทิตย์ น เป็นดวงตาของ  
โลก เป็นเอกราช มีดีเพียงดัง  
ดีแห่งทอง ยงฟันปลงไฟให้สว่าง  
ย่อมอดอดคงคตไป

คิ คิ นมัสสามิ

เพราะเหตุนี้ ข้าขอขอบน้อม  
พระอาทิตย์ นน

หริสส์จันไน ปฐิวีปภาส,

ซึ่ง มีดีเพียงดัง ดีแห่งทอง ยง  
ฟันปลงไฟให้สว่าง

ตยชช คุคทา วิหเรมุ วิต,

ข้าทงหตาย อิน ท่านปกครอง  
แล้วในวันนี้ พังอยู่เป็นสุข  
คตอก คิน

เย พราหมณา เวทคุ สัพพอินเน,

พราหมณ์ ทงหตายเหล่าใด ผู้  
ถึง ซึ่งเวทในธรรม ทงปวง

เต เม นโม

พราหมณ์ ทงหตายเหล่านั้น จง  
รับความ นอบน้อม ของข้า

เท จ ม ปาถยันตุ,

อนึ่ง พราหมณ์ ทงหตายเหล่านั้น  
จงรักษา ซึ่งข้า

นมตฤ

พุทธานุ

ความ นอบน้อม ของ ข้า จง มี แต่  
พระ พุทธ เจ้า ทรง หมาย

นมตฤ

โพธิยา,

ความ นอบน้อม ของ ข้า จง มี แต่  
พระ โพธิญาณ

นโม

วิมุตฺตานุ

ความ นอบน้อม ของ ข้า จง มี แต่  
ท่าน ผู้ พ้น แลว ทรง หมาย

นโม

วิมุตฺติยา,

ความ นอบน้อม ของ ข้า จง มี แต่  
วิมุตติธรรม

อิม โส ปริตติ กตวา

นถ ยุง นัน ได้ กระทำ พระ ปริตร

โมโร วาสมกนปโยติ.

อนัน แลว จึง สำเร็จ ความ อยู่

เริ่ม ธัคค สุต

ยัสตานุสฺสรณนาบี

อนตลลกเชบี

ปาณิน,

ปติภูมิมชิตจฉนต

ภูมยํ อีย

สัพพทา,

สัพพพททว ชาลุมทา

ยกช ใจราทสมภวา,

คณนา น จ

มุตฺตานุ

สํคํ ทรง หมาย ย่อม ประสพ ที่ พึง

แม้ ใน อากาศ ดุจ ใน แผ่น ดิน ใน

กาด ทุกเมื่อ แด ความ นับ สํคํ

ทรง หมาย ผู้ พ้น แลว จาก ข้าย คือ

อุปทวะ ทรง ปอง อัน เกิด แต่ สํคํ

มี ยักษ์ แล ใจ เป็น คัน มิ ได้ มี

แม้ ด้วย การ ตาม รลึก พระ ปริตร

อัน ไค

ปรีตคณตมภณาม เท.

เวาทงหลาย จง ลวด พระ ปรีตร

อนนท เทอญ

ธัชคค สุตร

เอวมเม

สุท,

อน ข้าพเจ้า (คือ พระอาณนทเถร)

ได้ สืบมา แล้ว อย่าง น

เอก

สมย

ภควา,

สมย ทนง พระ ผู มี พระ ภาค เจ้า

สาวตถีย

วิหริ,

เสด็จ ประทับ อยู่ ที่ เขตควน วิหาร

เขตควน

อนาถบิณฑิกสถ

อน เช่น อาราม ของ อนาถบิณฑิก

อาราเม,

เสวย รุ่ง สร้าง กวาย ใน เมือง สาวตถ

ทตร ไช

ภควา

ภิกขุ

ใน ภาค นั้น แด พระ ผู มี พระ ภาค

อามนเทศ

ภิกข ไชติ,

เจ้า ตรัส เตือน พระ ภิกษุ ทง หลาย

ว่า ภิกช ไช คง น แล้ว

ภทนเตติ

เต

ภิกขุ

พระ ภิกษุ เหล่า นั้น จึง ทูล

ภคว ไช

บัจจส ไสส,

รับ พุทธ พจน์ ของ พระ ผู มี พระ

ภาค เจ้า ว่า พระ เจ้า ข้า คง น

ภควา

เอตท ไวจ,

พระ ผู มี พระ ภาค เจ้า จึง ตรัส

พระ พุทธ พจน์ น ว่า

ภูต ปุพพิ

ภิกษเว

ดู ก่อน ภิกษุ ทง หตาย เรือง คัก  
คำบรรพ เคย มี มา แล้ว

เทวา สุร สังคา โม  
สมบุพยุ โพท

อ โหสิ,

สงคราม แห่ง เทพคา กับ อสูร  
ได้ เกิด ประชิต กัน แล้ว

อล ไช ภูต ภูเว

ส ก โภ

ย ย  
กรง นม แต่ ภิกษุ ทง หตาย  
ส ก ก เทวราช

เทวาน มิน ไท  
ดาว ทีเส

เทเว

อามัน เตสิ,

ผู้ เบน เจ้า แห่ง พวก เทพคา เรียก  
หมู่ เทพคา ใน ชน ดาว ดั่ง ช มา ตั้ง ว่า

ส เจ มาริสา เทวาน  
สังคาม คตทานิ อัมบัส เซยีย  
ภยั วา นมภตต ทวา ไถม หั ไสวา,

อัมบัส เซยีย

ดู ก่อน ท่าน นฤททุช ถ้า ความ  
กตว กติ ความ หวาด สติง กติ  
ชน พอง ดยของ เกตว กติ พง มง เกิด  
ชน แก่ หมู่ เทพคา ผู้ ไป ตั้ง สงคราม  
ใน กาด ไค

ม เมว ตสม สมเย  
ธชคค อล ไส เกยียถ,

ใน กาด นั้น ท่าน ทง หตาย พง แต่  
ดู ชาย ธง ของ เรานี้ นี้ เกยีย

มม หิ วั ธชคค อล ไส กยท,

เพราะ ว่า เมื่อ ท่าน ทง หตาย แต่ ดู  
ชาย ธง ของ เรานี้

ยมภวตฺสตี ภา ยี วา  
ณมภทตฺตี วา โลมหฺโต วา,

ความ กตฺว กติ ความ หวาด สฺตฺย  
กติ ฆน พง ษยของ เกตฺว กติ ฆน  
โต จกฺมึ

โต ปหฺยยสฺสตี,

อน นน จก หายไป

โน เจ เม ษยคคิ อุตฺโตเกยฺยาถ,

ถา ทาน ทง หตาย ไม่ พง แด คุชาย  
ชง ของ เรา

อถ ปชาปตฺสตี เทวราชสฺสตี  
ษยคคิ อุตฺโตเกยฺยาถ,

ท นน พง แด คุชายชง ของ เทวราช  
ษอ ปชาปตฺตี

ปชาปตฺสตี หิ โว เทวราชสฺสตี  
ษยคคิ อุตฺโตเกยฺยาถ,

เพราะ ว่า เมื่อ ทาน ทง หตาย แด คุ  
ชายชงของเทวราช ษอ ปชาปตฺตี อยู่

ยมภวตฺสตี ภา ยี วา  
ณมภทตฺตี วา โลมหฺโต วา,

ความ กตฺว กติ ความ หวาด สฺตฺย  
กติ ฆน พง ษยของ เกตฺว กติ ฆน  
โต จกฺมึ

โต ปหฺยยสฺสตี,

อน นน จก หายไป

โน เจ ปชาปตฺสตี เทวราชสฺสตี  
ษยคคิ อุตฺโตเกยฺยาถ,

ถา ทาน ทง หตาย ไม่ แด คุชาย ชง  
ของ เทวราช ษอ ปชาปตฺตี

อถ วรฺณสฺสตี เทวราชสฺสตี  
ษยคคิ อุตฺโตเกยฺยาถ,

ท นน ทาน ทง หตาย พง แด คุชาย  
ชง ของ เทวราช ษอ วรฺณ

TUDC

15/06/2564

วรุณ<sup>๗๘</sup>ส์ส หิ โว เทวราช<sup>๗๘</sup>ส์ส  
ธัช<sup>๗๘</sup>คค<sup>๗๘</sup> อุต<sup>๗๘</sup>โลกย<sup>๗๘</sup>ท,

เพราะว่าเมื่อท่าน ทงหลาย แต่ ดู  
ชาย ชง ของ เทวราช ชื่อ วรุณ อยู่

ยมภ<sup>๗๘</sup>ว<sup>๗๘</sup>ส์สทิ ภย<sup>๗๘</sup> วา  
ณมภ<sup>๗๘</sup>ท<sup>๗๘</sup>ท<sup>๗๘</sup> วา โลม<sup>๗๘</sup>ห<sup>๗๘</sup>ไ<sup>๗๘</sup>ว<sup>๗๘</sup> วา,

ความ กต<sup>๗๘</sup>ว<sup>๗๘</sup>ก<sup>๗๘</sup>ติ ความ หวาค<sup>๗๘</sup>ส์ค<sup>๗๘</sup>ง<sup>๗๘</sup>  
ก<sup>๗๘</sup>ติ ชน พอง<sup>๗๘</sup>สัย<sup>๗๘</sup>ของ เถ<sup>๗๘</sup>ถ<sup>๗๘</sup>าก<sup>๗๘</sup>ก<sup>๗๘</sup>ติ ชน  
โต<sup>๗๘</sup>จ<sup>๗๘</sup>ก<sup>๗๘</sup>มี

โต ปหิ<sup>๗๘</sup>ย<sup>๗๘</sup>ย<sup>๗๘</sup>ส์ส<sup>๗๘</sup>ทิ,

อน<sup>๗๘</sup>น<sup>๗๘</sup>น<sup>๗๘</sup>จ<sup>๗๘</sup>ก<sup>๗๘</sup>ห<sup>๗๘</sup>าย<sup>๗๘</sup>ไป

โน เจ วรุณ<sup>๗๘</sup>ส์ส เทวราช<sup>๗๘</sup>ส์ส  
ธัช<sup>๗๘</sup>คค<sup>๗๘</sup> อุต<sup>๗๘</sup>โล<sup>๗๘</sup>เก<sup>๗๘</sup>ย<sup>๗๘</sup>ยา<sup>๗๘</sup>ถ,

ถ้าท่าน ทงหลาย ไม่แต่ ดูชาย ชง  
ของ เทวราช ชื่อ วรุณ

ชถ อีสาน<sup>๗๘</sup>ส์ส เทวราช<sup>๗๘</sup>ส์ส  
ธัช<sup>๗๘</sup>คค<sup>๗๘</sup> อุต<sup>๗๘</sup>โล<sup>๗๘</sup>เก<sup>๗๘</sup>ย<sup>๗๘</sup>ยา<sup>๗๘</sup>ถ,

ที่นั่น ท่าน ทงหลาย ฟัง แต่ ดูชาย  
ชง ของ เทวราช ชื่อ อีสาน

อิสาน<sup>๗๘</sup>ส์ส หิ โว เทวราช<sup>๗๘</sup>ส์ส  
ธัช<sup>๗๘</sup>คค<sup>๗๘</sup> อุต<sup>๗๘</sup>โลกย<sup>๗๘</sup>ท,

เพราะว่า เมื่อ ท่าน ทงหลาย แต่ ดู  
ชาย ชง ของ เทวราช ชื่อ อีสาน อยู่

ยมภ<sup>๗๘</sup>ว<sup>๗๘</sup>ส์สทิ ภย<sup>๗๘</sup> วา  
ณมภ<sup>๗๘</sup>ท<sup>๗๘</sup>ท<sup>๗๘</sup> วา โลม<sup>๗๘</sup>ห<sup>๗๘</sup>ไ<sup>๗๘</sup>ว<sup>๗๘</sup> วา,

ความ กต<sup>๗๘</sup>ว<sup>๗๘</sup>ก<sup>๗๘</sup>ติ ความ หวาค<sup>๗๘</sup>ส์ค<sup>๗๘</sup>ง<sup>๗๘</sup>  
ก<sup>๗๘</sup>ติ ชน พอง<sup>๗๘</sup>สัย<sup>๗๘</sup>ของ เถ<sup>๗๘</sup>ถ<sup>๗๘</sup>าก<sup>๗๘</sup>ก<sup>๗๘</sup>ติ ชน  
โต<sup>๗๘</sup>จ<sup>๗๘</sup>ก<sup>๗๘</sup>มี

โต ปหิ<sup>๗๘</sup>ย<sup>๗๘</sup>ย<sup>๗๘</sup>ส์ส<sup>๗๘</sup>ทิ.

อน<sup>๗๘</sup>น<sup>๗๘</sup>น<sup>๗๘</sup>จ<sup>๗๘</sup>ก<sup>๗๘</sup>ห<sup>๗๘</sup>าย<sup>๗๘</sup>ไป ดง<sup>๗๘</sup>น

ตำ โข ปน<sup>TUDC</sup> วิก<sup>๗๘</sup>ช<sup>๗๘</sup>เว

ดู ก่อน ภาษ<sup>๗๘</sup>ทง<sup>๗๘</sup>หลาย ก<sup>๗๘</sup> ชื่อ นน<sup>๗๘</sup>แต



<p>ดักกัถ์ ธัชคัค</p>	<p>วา เทวานมิต์ อุถ์ โถกยท,</p>	<p>คือ การ แด ดู ชาย ชง ของ ดักก เทวราช ผู้ เป็น เจ้า แห่ง เทพ ตา กั ตาม</p>
---------------------------	-------------------------------------	--

<p>ปชาปติ์ ธัชคัค</p>	<p>วา เทวราชิต์ อุถ์ โถกยท,</p>	<p>การ แด ดู ชาย ชง ของ เทวราช ชื่อ ปชาปติ์ ตาม</p>
---------------------------	-------------------------------------	---

<p>วรุณิต์ ธัชคัค</p>	<p>วา เทวราชิต์ อุถ์ โถกยท,</p>	<p>การ แด ดู ชาย ชง ของ เทวราช ชื่อ วรุณ กั ตาม</p>
---------------------------	-------------------------------------	---

<p>อิสานิต์ ธัชคัค</p>	<p>วา เทวราชิต์ อุถ์ โถกยท,</p>	<p>การ แด ดู ชาย ชง ของ เทวราช ชื่อ อิสาน กั ตาม</p>
----------------------------	-------------------------------------	--

<p>ยมภวิต์ ธัชคัค</p>	<p>ภยั วา วา โดมห์โส วา,</p>	<p>ความ กัด กัด ความ หวาด สัตว์ กั ฆน พง ภัย ของ เถธา กั ฆน โต จัก มี</p>
---------------------------	----------------------------------	---

<p>โส ปหิยเยถาปี โนปี ปหิยเยถ,</p>	<p>อน หน พัง หาย ไป ได้ บาง ไม่ ได้ บาง</p>
------------------------------------	---

<p>กั กิถ์ เหตุ, ดักโก หิ ภักชเว เทวานมิต์</p>	<p>ชื่อ หน เป็น เหตุ แห่ง อะไร ดู ก่อน ภิกษุ ทง ภาย เหตุ ว่า ดักกเทวราช ผู้ เป็น เจ้า แห่ง เทพ ตา</p>
--	---

<p>อวัตวา โค อวัต ไท โส อวัต โม ไท,</p>	<p>เขอ มี ภาคะ ยัง ไม่ ดัน ไป มี โทสะ ยัง ไม่ ดัน ไป มี โมหะ ยัง ไม่ ดัน ไป</p>
---	---

ภิกขุ ฌมภา อุตฺตวาสี ปถายิตฺติ.

เขอ ยัง เป็น ผู้ กถว ยัง เป็น ผู้  
หวาด ยัง เป็น ผู้ ต่จุง ยัง เป็น ผู้  
หนี คง น

อหฺญายไซ ภิกขเว เอวํ วทามิ,

คุณ ก่อน ภิกษุ ทั้งหลาย ส่วนเรา  
แตกถ้าว อย่าง น ว่า

สเจ ทุมหากิ ภิกขเว  
อวิญญูคตทานํ วา รุกฺขมูลคตทานํ  
วา สุนฺญูญาคารคตทานํ วา,

ถ้า ว่า เมื่อ ท่าน ทั้งหลาย ไป อยู่  
ในป่า ก็ ตาม ไป อยู่ ใต้ โคน  
ไม้ ก็ ตาม ไป อยู่ ใน เรือน เปด่า  
ก็ ตาม

อุปฺปชเชยฺย ภายํ วา  
ฌมภทตฺตํ วา โถมหํ โส วา,

ความ กถว ก็ ตี ความ หวาด ต่จุง  
ก็ ตี ขน พอง ต่ยของ เกด่า ก็ ตี ฟัง  
เกิดขึ้น ใน ส้มยิด

มเมว คัสสมิ สัมเม อนุสฺสเรยฺยาถ,

ใน ส้มยิ นั้น ท่าน ทั้งหลาย ฟัง รตัก  
ถึง เรา นั้น เทยว ว่า

อิทปิ โส ภคฺวา

แม้ เพราะ เหตุ น ๆ พระ ผู้ มี พระ  
ภาค เจา นั้น

อรหํ สันมา สัน พุทฺโธ,  
วิชชาจรณสัมปนโน

เป็น พระ อรหันต์ ครุสฺรุ เอง ชอบ  
ถึง พรหม แดว ด้วย วิชชา แด จรณะ

สุคโต

TUDC

โลกวิทู,

เสด็จ ไป ตี แดว รุ แจง โลก

อนุททา ไว

ปริสทมัม สวารถิ

เปณ สารถิ ของ มุรุช ควร ผก  
ไม่มี สารถิ อน ยิง กวา

สัทธา

เทวมนุสส์ถานัน

เปณ คาสธา ของ เทพ ตา แด  
มนุชย ทง หตาย

พุท ไธ

ภควาติ.

เปณ ผู้รู แถว เปณ ผู้มี ภาคตง น

มมฺ หิ ไว ริกฺชเว อนุสส์รท,

ตุ กอน ภิภษุ ทง หตาย เพราะ ว่า  
เมอ ทาน ทง หตาย , ตาม วตฺถิ ถิง  
เราชย

ยัมภาวสส์สตี

ภยํ วา

ความ ถลว ภคิ ความ หวาค สตั้ง

ฉมภตทต วา

โถมหํโส วา,

ภคิ ฉน พอง สยอง เกถาภคิ อน  
ไตจถมี

โส

บหิยยิสส์สตี,

อน นน จก หายไป

โน เจ มํ

อนุสส์เรยยาถ,

ถา ทาน ทง หตาย ไม่ ตาม วตฺถิ ถิง  
ถึงเรา

อถ อมมํ

อนุสส์เรยยาถ,

ท นน พง ตาม วตฺถิ ถิง ฉรวม ว่า

สากภชาโต

ภควทท

อิมํ ไม.

ฉรวม อน พระผู้มี พระภาค ถถาว

ต้นทิวังโก อกาลโก เอหิมัสสิโก,

เป็นของอันบุคคล พึงเห็นเอง

เป็นของไม่มีกำหนด ชาติเวตา

เป็นของอันบุคคล จะร้องเรียก  
ผู้อื่นให้มาช่วยได้

โอบนยโก บัจจตติ เวทัพโพ  
วิญญูหิตติ.

เป็นของอันบุคคล พึงน้อมเข้ามา  
ใส่ใจ อันวิญญูชนทั้งหลาย

พึงรู้แจ้ง ฉะเพาะตน

ธัมมํ หิ โว ภิกขเว อนุสัสวตํ,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เพราะว่า  
เมื่อท่านทั้งหลาย ตามระลึกถึง

ธรรมอยู่

ยมภวัสสตี ภาณํ वा  
ฉมภตตตี वा โลมหังโส वा,

ความ กตง กติ ความ หวาด สัตถุ  
กติ ชน พอง ดยของ เกตํ กติ อน

โต จักมี

โส ปหียยัสสตี,

อน นน จก หายไป

โน เจ ธัมมํ อนุสัสเวยยาถ,

ถ้าท่านทั้งหลายไม่ตามระลึกถึงธรรม

อถ สัมมํ อนุสัสเวยยาถ,

ท่าน พึง ตาม ระลึก ถึง ดังซึ่งว่า

สุปฏิบันโน ภควโต สาวกัสสโย,

ดังซึ่ง สาวก ของ พระผู้มี พระภาค

เจ้า เป็นผู้ ปฏิบัติ แล้ว คิ

สุปฏิบันโน ภควโต สาวกัสสโย,

ดังซึ่ง สาวก ของ พระผู้มี พระภาค

เจ้า เป็นผู้ ปฏิบัติ แล้ว ตรง แล้ว

ญาญปฏิภันน์ ใน ภคว โท ดาวฤกษ์ ๒,

ดวงดาวฤกษ์ ของ พระผู้มีพระภาค  
เจ้า เป็น ผู้ปฏิบัติ แล้ว เพื่อกรรม  
ผู้ควรรู้

ตามจีปปฏิภันน์ ใน ภคว โท ดาวฤกษ์ ๒,

ดวงดาวฤกษ์ ของ พระผู้มีพระภาค  
เจ้า เป็น ผู้ปฏิบัติ แล้ว ชอบแท้  
ดวงดาวฤกษ์ ของ พระผู้มีพระภาค  
เจ้า น้อย่างไร คือ ผู้บุรุษ

ยทิท จักรกร วิถีสุภกนิ

แม่ตบุรุษ บุคคล

อัญญ  
เอต ภคว โท ดาวฤกษ์ ๒,  
ฮาหุเนยโย ปาหุเนยโย

นี่เป็นดาวฤกษ์ ของ พระผู้มีพระภาค  
ท่านเป็น ผู้ควร เพื่อ สักการ ที่เขา  
นำมาบูชา ควร เพื่อ ของ คือนรวิ  
ควร เพื่อ ทักษิณา ท่าน ควร เพื่อ  
อัญชติ กรรม

ทักขเนยโย อัญชติ กรรมเนยโย,

อนุททว ปุณฺณุกเขตฺโต โลกัสสติกิ.

เป็นเขตร บุญ ของ โลก ไม่มี  
เขตอื่น ยิ่ง กว่า ดังนี้

ตฺถ หิ ไว ภิกฺขเว อนุตฺตสวท,

ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย เพราะว่า  
เมื่อท่านทั้งหลาย ตามรดกถึง  
ดวงมอยู่

ยัมภวตฺตติ ญํ ภา  
ณมภคตฺต ภา ไตมหัส ภา,

ความ กัด กัด ความ หวาด สิ้น  
กิด จน พอง สยของ เกตาคิด อัน  
ใดจัก มี

โต ปิทยียิสฺสติ,  
ทํ กิสฺส เหตุ,  
ตถาคโต หิ ภิกฺขเว

อัน นั้น จัก หายไป  
ซึ่ง นั้น เป็น เหตุ แห่ง อะไร  
ดู ก่อน ภิกษุ ทง หาย เหตุ ว่า  
พระตถาคต

อรหํ สัมมาสัมพุทฺโธ,  
จิตฺตวาโค จิตฺตโตโส จิตฺตโมโห,

เป็นพระอรหันต์ สัมมาสัมพุทธเจ้า  
มีราคะ อัน ดั้นไป แล้ว มีโทสะอัน  
ดั้นไป แล้ว มีโมหะ อัน ดั้นไป แล้ว

อภิวํ อจฺจนมภา  
อนุตราสึ อปฺถายิตฺติ.

เป็นผู้หมด กัดง เป็นผู้หมด หวาด  
เป็นผู้ หมด สติง เป็นผู้ หมด หัน  
ดิ่ง น แด

อิทม วิเวก ภาควา,

พระ ผู้ มี พระ ภาควา เจ้า ได้ ครรต  
พระ พุทธ พจน น

อิทํ วิทวาน สุกฺโข,

พระ องค์ ผู้ เป็น พระ สุกฺโข ครน  
ครต พุทธ พจน น แด

อถาปรํ เขตฺต วิเวก สัตถา,

ถ้า ดับ นั้น พระ องค์ ผู้ เป็น พระ  
ศาสดา จึง ครรต พระ พุทธ พจน  
น ออก ว่า

อรญฺเญ รุกฺขมูเล वा  
สุญฺญานาคาเรว ภิกฺขเว,

ดู ก่อน ภิกษุ ทง หาย เมื่อ ทำน  
ทง หาย อยู่ใน ไม้ หรือ ได้ รุกข  
มุต หรือ ใน เรือน เปรต่า

อนุสัสเรถ สัมพุทธ  
 ภัย ตมหากโนสียา,  
 โน เจ พุทธิ สเรยยาถ  
 โลกเขฏฐิ นราสภ,

พึง รตัก ถึง พระสัมพุทธ  
 ภัย จะ ไม่ พึง มี แก่ ท่าน ทั้งหลาย  
 ถ้า ท่าน ทั้งหลาย ไม่ รตัก ถึง พระพุทธ  
 ซึ่ง เปน ใหญ่ กว่า โลก ประเสริฐ กว่า  
 มนุษน

ชถ อัมม สเรยยาถ  
 นิยยานิกัง สุเทสิต,

ที่ นน ท่าน ทั้งหลาย พึง รตัก ถึง ชรรน  
 อัน เปน เครื่อง นำ ออก ที่ เรา แส่ตง  
 ใจ ดี แถว

โน เจ อัมม สเรยยาถ  
 นิยยานิกัง สุเทสิต,

ถ้า ท่าน ทั้งหลาย ไม่ รตัก ถึง ชรรน  
 อัน เปน เครื่อง นำ ออก ที่ เรา แส่ตง  
 ใจ ดี แถว

ชถ สัมม สเรยยาถ  
 ปุญญญกเขตติ อนุตทว,

ที่ นน พึง รตัก ถึง สังฆ  
 ซึ่ง เปน บุญ เขตของ โลก ไม่ มี  
 เขต รอน ยง กว่า

เอวมพุทธ สรณทาน  
 อัมม สัมมญจ ภิกขโว,

ดู ก่อน ภิกษุ ทั้งหลาย เมื่อ ท่าน  
 ทั้งหลาย มา รตัก ถึง พระพุทธ แถ  
 พระ ชรรน แถ พระ สังฆ อยู่ อย่าง น

ภัย วา อัมมภทตตี วา  
 โถมหัสโส น เหสัสสทต.

ความ กตวิ กดี ความ หวาด สติง กดี  
 ขน พอง ดยของ เกตวิ กดี จัก ไม่ มี

เริ่ม อาฏานาฏิย ปริตร

อับปลันเนหิ      นาถิสฺส  
 สาสเน      สากุ      สัมมเต,  
 อมนุสฺเสหิ      จณฺเฑหิ  
 สทา      กิพฺพิสการิก,  
 ปริธานญจตสฺสนน—  
 มหิตาย      ๑      คตฺตยา,  
 ยนฺเทเสสิ      มหาวิโร

พระพุทธเจ้า ผู้แกตัวกล้าใหญ่ยิ่ง  
 ทรงแสดงพระปริตรอันใด เพื่อ  
 ความไม่เบียดเบียนกันด้วย เพื่อ  
 ความคุ้มครองตนด้วย แก่บริษัท  
 ดีเหล่า อันเกิดจากหมู่ อมนุษย์ที่  
 ร้ายกาจ กระทำซึ่งกรรมอันหยาบ  
 ช้าในกาลทุกเมื่อ ผู้มีใจเชื่อมใสใน  
 พระคำสอนของ พระพุทธเจ้าผู้เจเน  
 ที่พึงของโลก อันสัพบุรุษสมมติ  
 ว่าเป็นคำสอนอันดี

ปริตตมนตมภณาม เห.

เราทั้งหลาย      จึง สวด พระปริตร  
 อัน นน เทอญ

อาฏานาฏิย ปริตร

วิปลิสฺส

นวมตถุ

ความ นอบน้อม แห่ง ข้าพเจ้า      จึง มี  
 แต่ พระพุทธเจ้าผู้มพระนาม ว่า วิปลิสฺส

จกขุมนตสฺส

TUDC  
 สิริวม ไท,

ผู้ ม จกษุ      ผู้ ม ศร      25406/2564



ถิขถ์ถบ

นมตถุ

คความ นอบน้อม แห่ง ข้าพเจ้า จง มี  
แม่ แต่ พระ พุทธ เจ้า ผู้ มี พระ นาม  
ถาถิข

ถัพพภทถานุกมบิ ไน,  
เวถ์ถภถถ

นมตถุ

มี ปรกคิ อุนเควระที่ ถก ถคถ ทงปวง  
คความ นอบน้อม แห่ง ข้าพเจ้า จง มี แต่  
พระ พุทธ เจ้า ผู้ มี พระ นาม ถาเวถ์ถภ

นทาทถถถ  
นมตถุ

คบถถถ ไน,  
ถภถถถ

ผู้ มี ถิถถถ ถน ถางถถถ ผู้ มี คบะ  
คความ นอบน้อม แห่ง ข้าพเจ้า จง มี  
แต่ พระ พุทธ เจ้า ผู้ มี พระ นาม ถา  
คถถถ

มารถนบปมทท ไน,  
โกนาคมถถ

นมตถุ

ผู้ ยายถถถ ซึ่งมาร ถถถถา แห่งมาร  
คความ นอบน้อม แห่ง ข้าพเจ้า จง มี  
แต่ พระ พุทธ เจ้า ผู้ มี พระ นาม ถา  
โกนาคมพะ

พวาทถถถ

ถถถม ไถ,

ผู้ มี บาย ถน ถอยถถถ ถถถ ผู้ มี  
พวาทถถถ ถน ถอยถถถ

ถถถถ

นมตถุ

คความ นอบน้อม แห่ง ข้าพเจ้า จง มี  
แต่ พระ พุทธ เจ้า ผู้ มี พระ นาม ถา  
ถถถ

ถบปมททถถ

TUDC

ถัพพถ,

15/06/2564  
ผู้ พน ถถถ จาก ถถถ ทงปวง

อังกิรตัสส

นมตถุ

ความ นอบน้อม แห่ง ข้าพเจ้า จึง มี  
แต่ พระพุทธเจ้า ผู้มี พระนาม ว่า  
อังกิรต

สกุยกยปุตตัสส

สิริมี โท,

ผู้เป็น โอรส แห่ง ศากยราช ผู้มี สิริ  
พระ พุทธเจ้า พระ องค์ ใด ได้ ทรง  
แต่งตั้ง แล้ว ซึ่ง ชรามัน

โย อิมิ

ทิมมมเทเสสิ

เป็น เกรืองบนเทาดีย์ ซึ่งทุกขทรงปวง  
อนึ่ง พระพุทธเจ้า ทรงแสดง เหล่าใด  
กต ที่ คบภิกษุแล้วใน โลก

สัพพ กุทธานุทนน,

เยจาบี นิพพุตา

โลก

ยถาภาตี

วิบัสสิสส,

เห็น แจง ซึ่ง ชราม ตาม เป็น จริง

เต ชนา

อภิสสุมา

พระ พุทธเจ้า ทรงแสดง เหล่า นั้น เป็น  
คน ไม่มี ความ ต้อเสียด

มหนตา

จิตสาธา,

ผู้ใหญ่ โดย พระคุณ ผู้มีความ กระ  
วณ กระวายเป็น ปราศ แล้ว

หิต

เทวมนุสสาน

เทวดาแถมมนุษย์ทั้งหลาย นอบน้อม

ย นมัสสเนติ

โคทม,

อยู่ ซึ่ง พระพุทธเจ้า พระ องค์ ใด

ผู้เป็น โคทมโคตร ผู้เป็น ประโยชน์

แก่ เทวดาแถมมนุษย์ทั้งหลาย

วิชชา จรณ สัมปันน

ถึง พร้อม แล้ว ด้วย วิชชา แด่ จรณะ

มหนต

จิตสารท,

ผูโหญ่ ดวญ พระคุณ ผูม่ ความ ภาระ  
วญ กระจาย ไป ปราช แถว

วิษชา จรณสมบณน

พุทธี

วญ ทาม

โคตม นท,

ชาพะเจ้ ทงหลาย ขอ นม้ดการ พระ  
พุทชเจ้ พระ องค้ นน ผูโคตม  
โคตร ผูง พรอม แถว ดวญ วิษชา  
แถจรณะ

เอเตจญญ

จ

สมพุทธา

พระพุทชเจ้ ทงหลาย เถถำ น กค  
เถถำ น กค

อเนกสท โกฎโย,

สัพเพ

พุทธา

อสมสมา

มากกวำ รอย โกฎ

พระพุทชเจ้ ทงหลาย เถถำ นน ถวญ  
เบญผูม่ มื่ บุคคถ เสมอ

สัพเพ

พุทธา

มหทชกา,

พระพุทชเจ้ ทงหลาย เถถำ นน ถวญ  
มี พระ ฤทช มาก

สัพเพ

ทส พลุเปตา

พระพุทชเจ้ ทงหลาย เถถำ นน ถวญ  
ประกอบ แถว ดวญ ทสพถ ญาณ

เวสาร์ชเชหุปากท,

ประกอบไป ดวญ เวสาร์ชชญาณ  
ทงหลาย

สัพเพ

เต.

ปฏิจานนค

พระพุทชเจ้ ทงหลาย เถถำ นน ถวญ  
ครดี ฐอยู่

อาสภณฐำนมค้ทมน,

ซึ่ง อาสภฐำน อน อคม

ดีหนาท นทนต์เต เต  
ปรีชาสุ วิสารทา,

พระ พุทธ เจ้า ทงหลาย เหล่า นัน เป็น  
ผู้ ออง อาจไม่ ครัน กร้าม บัน ภา  
ดีหนาท ในบริษัท ทงหลาย

พรหมจกัก ปวัตเตนตี  
โลก อับปฏิวทติย,  
อุ.ปทา พุทธิธัมเมหิ

ยัง พระ ชรรนจักร ให้เป็นไป  
อันใคร ๆ ยังไม่ให้เป็นไป แดงในโตก  
พระ พุทธ เจ้า ทงหลาย เหล่า นัน ประ  
กอบไป แดง ด้วยพุทธธรรมทงหลาย  
สืบแปด เป็นนายก ผู้นำสัตว์ ออก  
จาก ทุกข์

ทวตทสส ลกขณูปเตทา—  
สัตยานุกุพฺพญชฌาธา,

ผู้ ประกอบ ด้วยพระ ตักษณะตามสืบ  
สอง ประการ แด ทรงซึ่งอนุพยัญชนะ  
แปด สืบ ทัด

พยามบปภาย สุปปภา

มี พระ รัชมี อณ งาม ด้วย พระ รัชมี  
มี มณฑล ช้าง ตะว

สัพเพ เต มุนิกุญฺชธา,

พระ พุทธ เจ้า ทงหลาย เหล่า นัน ถ้วน  
เป็น มุนี อัน ประเสริฐ

พุทธา สัพพัญญู เนิ เอเต

พระ พุทธ เจ้า ทงหลาย เหล่า นัน ถ้วน  
เป็น พระ สัพพัญญู

สัพเพ ชีนาสวา ชีนา,  
มหปปภา มหาเตธา

ถ้วน เป็น พระ ชีนาศัพ ผู้ชนะ แดง  
มี พระ รัชมี มาก มีเดช มาก

มหา บัญญา มหา พพลา,

มี พระ บัญญา มาก มี พระ กำถัง มาก

มหา การุณิกา อีรา

มี พระ กรุณา มาก เป็น นักปราชญ์

สัพเพสานันิ สุขาวหา,

นำ สุข มา เพื่อ สัตว์ ทั้งหลาย ทั้งปวง

ทีปา นาทา ปติภูฐา จ

เป็น เกาะ เป็น ที่ พัง แด เป็น ที่ อาศัย

ทานา เสนา จ ปาณินิ,

เป็น ที่ คำน ทาน แด เป็น ที่ เรม ของ สัตว์

ทั้งหลาย

คกั พนัสสู มหา สัสสา

เป็น คติ เป็น เม้า พนช เป็น ทิยน คือน ใหญ่

สรณา จ หิตติ โน,

เป็น ที่ รดัก แด ทรง แสง หา ประโยชน์

สเทวกัสส โลกัสส

เพื่อ สัตว์ โลก กับ ทั้ง เทว โลก

สัพเพ เอเต ปรายนา,

พระ พุทธ เจ้า ทั้งหลาย เหล่า นั้น ถ้วน

เป็น เมอง หน้า ของ สัตว์

เตสาหิ สิริสา ปาเท

ข้าพเจ้า ขอ นมัสการ พระ บาท ของ

กนทามิ บุริสสุตตเม,

พระ พุทธ เจ้า ทั้งหลาย เหล่า นั้น ด้วย

วรสสา มนสา เจว

เคียร เกต้า ข้าพเจ้า ขอ นมัสการ พระ

กนทาเมเต ตถาคเต,

พุทธ เจ้า ทั้งหลาย เหล่า นั้น ผู้ เป็น

บุรุษ อหิ อุตม ผู้ เป็น ตถาคต ด้วย  
ราชา แดใจ ที่ เคียร

สยเน ฮาสเน ฐาเน

ใน ที่ นคน ดอระ ใน ที่ นง ดอระ ใน ที่ ยน ดอระ

คมนาจาปี สัพพทา.

แม่ ใน ที่ เคน ด้วย ใน ศาล ทุก เมอ

ศทา	ศุเขน	วิภชนตุ		พระ พุทธเจ้า ทรงหลาย ผู้กระทำความ
พุกัธ	สันตกรา	ตุว,		วางับ จง รักษาท่าน ด้วย สุข ใน
				กาล ทุก เมื่อ
เตสิ	ทว	วิภชโต	สันโท	ท่าน ผู้ อื่น พระ พุทธเจ้า ทรงหลาย
				เหล่านั้น ทรง รักษาแล้ว จง เป็น ผู้
				วางับ ด้วย
มุทโต	สัพพกเขน	จ,		พ้น แล้ว จาก ภัย ทั้งปวง ด้วย
สัพพ	โรควิณมุทโท			พ้น แล้ว จาก โรค ทั้งปวง ด้วย
สัพพ	สันตปาวิรัชชโต,			เว้น แล้ว จาก ความ เดือด ร้อน ทั้งปวง
				ด้วย
สัพพ	เวรมตกกันโต			ต้อง เสีย ชิง เหว ทั้งปวง ด้วย
นิสฟูโท	จ	ตุว	ภว.	ท่าน จง เป็น ผู้ ดับ ทุกข์ ทั้งปวง ด้วย
สัพพ	กโย	วิรัชชนตุ		สรรพ ความ จันไร ทั้งหลาย จง เว้นไป
สัพพ	โรโค	วินัสสตุ,		โรค ทั้งปวง จง นิบหายไป
มา	เต	ภวทวนตราโย		อันตรวย อย่าได้ มี แก่ ท่าน
สุช	ทีฆายุโก	ภว,		ขอท่าน จง เป็น ผู้ มี สุข มี อายุ ยืน

อภิวาทนสี่สี่สี่  
 นิ้งจี่ วุฑฒา ปายโน,  
 จัททาโร อัมมา วุฑฒนัต  
 อายุวณโน สุชี่ พล.

ธรรมทั้งหลายสี่ คือ อายุ วรรณะ  
 สุข พละ ย่อมเจริญแก่ บุคคลที่มีความ  
 อภิวาท คือ บุคคลผู้ควรไหว้เป็นปกติ  
 ผู้อ่อนน้อม คือ บุคคลผู้เจริญเป็น  
 นิกย

เริ่ม องค์คุณมาล ปริตร กับ โพชฌงค ปริตร

ปริทท ยมภณนทสี่  
 นิสันนฐฐาน โชนัน,  
 อุกกมบี วินาเสติ  
 สัพพะเมว ปริสสัย,

แม่น้ำเป็นเครื่องล้างที่หนึ่ง ของ พระ  
 องค์คุณมาลเถร ผู้กล่าวอยู่ซึ่ง พระ  
 ปริตร อันใด ให้อันตราย ทั้งปวง นั้น  
 เทียว พิณาศไป

โสคธินา ศัพภวฐฐานัน  
 ยัญจา สาเอติ ทิชเณ,

อันหนึ่ง พระ ปริตร อันใด ยัง ความคตอด  
 จากกรรมให้สำเร็จ โดย ศิริสวัสดิ์  
 ใน ขณะนั้น

เอรสี่สังคุมาลสี่  
 โลกนาเถน กาสิต,

ที่ พระ โลกนารถ ทรง ภาษิต แก่ พระ  
 องค์คุณมาลเถร

กบับฐฐายี มหาเตช  
 ปรัตตนมตมภณามเห.

เราทั้งหลายจง สวดพระปริตรอัน นั้น  
 ซึ่ง เป็น ของ คิง อยู่คตอด กัดบ่แต่ มี  
 เตช อันใหญ่ เทอญ ๒๕๖๔

องค์ลีมาถ ปรีทร กับ โพชฅงค ปรีทร

ยโตหํ ภิกขุ  
 อริยาย ชาติยา ชาโต,  
 นากิชานามิ สันญิจัจจ  
 ปาณํ ชีวิทก โวโรเปทา,  
 เตน สัจเจน โสถลลิต เต

โฑฏ โสถลลิต คัพภาสส.  
 โพชฅงคโต สติสชาโต  
 อิมมานํ วิจโย ตถา,  
 วิชยมมกบสสทถ  
 โพชฅงคกา จ ตถาปเว,  
 สมาธูปกข โพชฅงคกา  
 สกเตเตเต สัพพทสสันนา,  
 มุนินา สัมมทกขาทา  
 ธาวิทกา พหุลีกตา,  
 สวัตทกนต อภินูญาย  
 นีพพานาย จ โพธิยา,

ดูก่อน พี่น้อง หญิง ทั้ง เราเกิด  
 แล้วโดย ชากิ เปน อริยะ  
 มิได้รู้ แกล้ง  
 เพื่อ จะ ปลง สัตว์ มี ชีวิต จาก ชีวิต  
 ด้วย คำ สักข นี้ ขอ ความ สว่าง สด  
 จง มี แก่ ท่าน  
 ขอ ความ สว่าง สด จง มี แก่ กรรม ของ ท่าน  
 โพชฅงค เจ็ด ประการ คือ สติ สัม  
 โพชฅงค อิม วิจย สัม โพชฅงค  
 วิชย สัม โพชฅงค บิสิ สัม โพชฅงค  
 บัสน สัทธิ สัม โพชฅงค สมาริ สัม  
 โพชฅงค อุมกชา สัม โพชฅงค  
 เหล่านี้ อัน พระ มุนิ เจ้า ผู้ เหนือ ชนม  
 ทั้ง ล้น ครบ ได้ ชอบ แล้ว  
 อัน บุคคล มา เจริญ ทำให้ มาก แล้ว  
 ย่อม เปน ไป เพื่อ ความ รู้ ชง  
 เพื่อ ความ คัมภีระ แต่ เพื่อ ความ  
 ครบ รู้



เอเตน <sup>๖๖ ๖๖</sup> สัจจวชเชน

ด้วย คำ สัตย น

โสทธิ เต โททุ สัพพทา.

ขอ ความ สวัสดิ จง มี แก่ ท่านทุก เมื่อ  
ใน สมัย หนึ่ง พระโลกนารถเจ้า

เอกสม <sup>๖๕</sup> สมเย นานโต

โมคคัลลานญจ <sup>๖๖</sup> กัสสป,

ทอด พระเนตร พระโมคคัลลนณะ แด  
พระกัสสป เบนใช้ ถึงทุกขเวทนามตั้ง

คิลาเน <sup>๖๖</sup> ทุกขเต ทิสวา

ทรง แสงตง โยชอมงคเจต ประการ

โพชฌังค <sup>๖๖</sup> สัตต เทสย,

ท่านทงสองนั้น ถ้เพริศเพรินภาษิตนั้น  
หายโรคใน ขณะ นั้

เท จ <sup>๖๖</sup> ทิ อภินนททวา

ด้วย คำ สัตย น

โรคา <sup>๖๖</sup> มุจสิสุ ทังเณ,

เอเตน <sup>๖๖ ๖๖</sup> สัจจวชเชน

ขอ ความ สวัสดิ จง มี แก่ท่าน ทุก เมื่อ  
ใน กาด บางคราว แม้ พระพุทชเจ้า

โสทธิ เต โททุ สัพพทา.

ผู้ เปน พระราชาใน ธรรม

เอกทา <sup>๖๖</sup> อัมมราชาบี

อัน ความ ประชวร เบียด เบียด แล้ว

เศตญญเณนากบีพิโต,

จุนทตเถเวน <sup>๖๖</sup> ตัญญเณว

รับตั้งให้ พระจุนทเถรแสงตง โยชอมงค  
นั้น แหละ โดยเอื้อเพอ

ภณาเปทวาน <sup>๖๖</sup> สาทริ,

สม <sup>๖๖</sup> โมททวา จ อापาทา

ถ้ ทรง บั้นเติง พระทัย หาย ความ  
ประชวร นั้นไป โดย ขณะ นั้น

คัมहा <sup>๖๖</sup> วุฐิสาสี ฐาน โส,

เอเตน <sup>๖๖ ๖๖</sup> สัจจวชเชน

ด้วย คำ สัตย น

โสทธิ เต <sup>TUDC</sup> โททุ สัพพทา.

ขอ ความ สวัสดิ จง มี แก่ท่านทุกเมื่อ



โยจามาไป สกุนีสัส สัท ไท,  
ปามักคโห หุสสุบีนุ อกนัต,

ธัมมานุกาเวน วินาสเมเนตุ.

ยมนุวมิตต อวมังคตญูจ,

โยจามาไป สกุนีสัส สัท ไท,  
ปามักคโห หุสสุบีนุ อกนัต,

ธัมมานุกาเวน วินาสเมเนตุ.

เลี้ยง นก เบน ที่ไม่ชอบใจ อันใด ด้วย  
บายเคราะห์อันใด ด้วย สุนัข ชั่ว ชัน  
ไม่พอใจ อันใด ด้วย มี อยู่

ขอ สิ่ง เหล่า นั้น จง ถึง ความ พินาศ  
ไป ด้วย ขานภาพ พระ ชรรณ

นิมิตร ที่ ชั่ว ร้าย อันใด ด้วย อวมังคต  
อันใด ด้วย

เลี้ยง นก เบน ที่ไม่ ชอบใจ อันใด ด้วย  
บายเคราะห์อันใด ด้วย สุนัข ชั่ว ชัน  
ไม่พอใจ อันใด ด้วย มี อยู่

ขอ สิ่ง เหล่า นั้น จง ความ พินาศ  
ไป ด้วย ขานภาพ พระ สงฆ์

ทุกขบัพทตา ๑ นิตทุกขชา  
ภวบัพทตา ๑ นิตภวชา,  
โรกบัพทตา ๑ นิตโรกกา  
โศคนิต สัพเพหิ ปาณินโน.

ขอ สรรพ สัตว์ ทั้งหลาย ที่ ถึง แล้ว ทั้ง  
ทุกข์ จง เป็น ผู้ ไม่มี ทุกข์ แต่ ที่ ถึง  
แล้ว ซึ่ง ภย จง เป็น ผู้ ไม่มี ภย แต่  
ที่ ถึง แล้ว ซึ่ง โศก จง เป็น ผู้ ไม่มี  
มี โศก เกิด

เอตทัตถา จ อเมหิ  
สัมภตํ ปุณฺณํ สัมภตํ,  
สัพเพ เทวานุ โมทนตุ

แต่ขอเหล่าเทพเจ้าทั้งปวง จงอนุ  
โมทนา ซึ่ง ความ ถึงพร้อม คือ บุญ  
อันเราทั้งหลาย ก่อสร้าง แล้ว ด้วย  
เหตุมีประมาณ เท่านั้น

สัพพสัมภตติ สัทธยา,  
ทานํ ททนต์ สัทธาย  
สํ วิภวนต์ สัพพทา,  
ภาวนาภิตตา โหนตุ  
คิจฉนตุ เทวตาคตา.

เพื่ออัน ดำริฯ สัมภต ทั้งปวง  
มนุษย์ทั้งหลาย จงให้ทานด้วยศรัทธา  
จงรักษา คัดใน กาลทั้งปวง  
จงเป็น ผู้ ยิน ดี แล้วใน ภาวนา  
เทวตาทั้งหลาย ที่ มาแล้ว เชิญกลับ  
ไปเถิด

สัพเพ พุทธา พลูปัตถา  
ปัจเจกานญฺจ ยํ พลํ,  
อรหันตานญฺจ เตเชน  
รกข พนฺธามิ สัพพะโส.

พระ พุทธ เจ้า ทั้งหลาย ถ้วน ทรง พระ  
กำลัง ทั้งหมด  
กำลังใด แห่ง พระปัจเจกพุทธเจ้า  
ทั้งหลาย ด้วย แห่ง พระอรหันต์ ทั้ง  
หลาย ด้วย ข้าพเจ้า ขอ เหนียว ความ  
รักษา ด้วยเดช แห่ง กำลัง ทั้งหลาย  
เหล่านั้น โดย ประการ ทั้งปวง

มหากรุณีโก นา โถ

ผู้เป็น ที่ พึ่ง ของ สัตว์ ประกอบ แล้ว  
ด้วย มหากรุณา

ทิกาย	ตีฬปะณิน,	ยัมภามี ทั้งหลาย	ทั้งปวง ให้เต็มเพื่อ
บุเรกขา	ปกรมึ ตีฬปะ	ประโยชน์	แก่ สรรพ ตีฬปะ ทั้งหลาย
บักโค	ตีฬะ โพธิมัทธม,	ถึงแล้ว	ซึ่ง ความ ครุธรรม อัน อุดม
เอเทณ	ตีฬะ จิวชเชน	ด้วยคำ สักขนิ	
โท	เต ชยมังคต	ชชัมภกต จง มี	แก่ ท่าน

ชยนิโต	โพธิยา	มุต	พระ พุทธ เจ้า ทรงผจญ มาร ณะ โคน
ตีฬยานิ	นิมิตฺตวทฺทม ใน,		ตีฬะ พุทธิ ถึง ความ เป็น ผู้ เต็ม แล้ว
เฮวํ	ทวํ วิชโย	โหตี	ทรง ยืน ตั้ง อยู่ใน อภิเชก แห่ง พระ
ชยัสสุ	ชยมังคต,		พุทธเจ้า ทั้งหลาย ทั้งปวง ให้ เจริญ
อปราจิตมิตตังเก			ความ ยืน ตั้ง
ตีเส	ปฐวี ปากัชเร,		แก่ พวก ศากย ราช ว่า
อภิสเตเก	ตีฬะ พุทฺธานิ		พระองค์ ชนะมาร ณะ อปราจิตมิตตัง
อภคคัมบิตโย	ปโมพตี.		อัน เป็น ชย มงคต เห็น ไบ บัว คือ
			ปลัด อัน เป็น ประธาน ฉนโค ชยทาม
			จง เป็น ผู้ ชนะ ฉน นัน

ตุมภกชกท	ตุมมังคต	ตีฬะ ทั้งหลาย	ประพฤติ ชอบ ใน เวลา
ตูปภกท	ตุมภูริท,	ต่าง ตี	รุ่ง ตี 15/06/2564

สุวโน สุยัญญี	สมุหัตโต พรหมจารีสุ,	๑	แต่ขณะที่ ครู่ที่ บูชาแล้ว ก็ ใน พรหมจารี บุคคล ทั้งหลาย
ปัทกชนิ	กาย กัมม		กาย กรรม เป็น ปัทกชนิ ส่วน ของ ขวา
วาจา กัมม	ปัทกชนิ,		วจี กรรม เป็น ปัทกชนิ ส่วน ของ ขวา
ปัทกชนิ	มโน กัมม		มโน กรรม เป็น ปัทกชนิ ส่วน ของ ขวา
ปณิธิ	๓	ปัทกชนิ,	ความ ปราถนา ของ ท่าน เป็นปัทกชนิ ส่วน ของ ขวา
ปัทกชนินิ	กิตวาน		สัตว์ทั้งหลาย ทำ กรรม อัน เป็น ปัทกชนิ ส่วน ของ ขวา แล้ว
สถานตตเถ	ปัทกชนิ,		ย่อมได้ประโยชน์ทั้งหลาย อัน เป็น ปัทกชนิ ส่วน ของ ขวา

---

โส	อิตถตโต	สุยิตโต	ท่านนี้ (ชาย) จึง เป็นผู้ มี ประโยชน์ อันได้แล้ว ถึง แล้ว ซึ่ง ความ สุข
วิรุโพท	พุทธศาสนา,		เจริญใน พระ พุทธ ศาสนา

อโรโค	สุชิต	โหหิ	ไม่มีโรค ถึงแล้วซึ่ง ความสุข
สท	สัพเพหิ	ญาตภิ.	กับ ด้วย ญาติ ทั้งหลาย ทั้งหมด
สา	อิตถ สทธา	สุชิตา	ท่าน นั้น (หญิง) จงเป็นผู้มี ประโยชน์
			อันได้ แล้ว ถึง แล้ว ซึ่ง ความ สุข

วิรูปหา	พุทธสาสนเน,		เจริญใน พระพุทธ ศาสนา
อโรคา	สุชิตา	โหหิ	ไม่มีโรค ถึงแล้วซึ่ง ความ สุข
สท	สัพเพหิ	ญาตภิ.	กับ ด้วย ญาติ ทั้งหลาย ทั้งหมด
เต	อิตถ สทธา	สุชิตา	ท่าน ทั้งหลาย นั้น (ทั้ง ชาย ทั้ง หญิง)
			จง เปน ผู้มี ประโยชน์ อันได้ แล้ว ถึง
			แล้ว ซึ่ง ความ สุข

วิรูปหา	พุทธสาสนเน,		เจริญใน พระพุทธ ศาสนา
อโรคา	สุชิตา	โหถ	ไม่มีโรค ถึงแล้วซึ่ง ความ สุข
สท	สัพเพหิ	ญาตภิ.	กับ ด้วย ญาติ ทั้งหลาย ทั้งหมด

---

สกกทวา	พุทธรทนต์		เพราะกระทำความเคารพพระพุทธพระคุณะ
โอสถ	อตุทนต์	วร,	อัน เปน ดัง โอสถ อัน อุดมประเสริฐ
หิต	เทวมนุสส์ถาน		เป้น ประโยชน์แก่เทพดา แต่มนุษย
			ทั้งหลาย

พุทฺธเตเชน ไส้ทีณนา,  
นุสฺสเนตฺตบัททวา สัพเพ  
ทุกฺขา วุปลเมเนตฺเต

ขอ สรรพ อุตฺตวระ ทงฺหตฺยา จง นิบฺหาย  
ไป ขอ ทุกฺข ทงฺหตฺยา ของ ท่าน จง  
ส่งไป โดย สวฺสดี ด้วย เสดฯ แห่ง พระ  
พุทฺธเจ้า

สํกกตฺวา อิมมรตฺนํ

เพราะ กระทำ ความ เคารพ พระ ธรรม  
รตฺนะ

โอสถํ อุตฺตมํ วรํ,

อัน เปน ดัง โอสถ อัน อุดม ประเสริฐ

ปริพาหุปลมฺนํ

อัน เปน เกรง ร้าง บค ความ ภาวะ ภาวะ

อิมมเตเชน ไส้ทีณนา,  
นุสฺสเนตฺตบัททวา สัพเพ  
ภายา วุปลเมเนตฺเต

ขอ สรรพ อุตฺตวระ ทงฺหตฺยา จง นิบฺหาย  
ไป ขอ ภย ทงฺหตฺยา ของ ท่าน จง ส่ง  
ไป โดย สวฺสดี ด้วย เสดฯ แห่ง พระ  
ธรรม

สํกกตฺวา อิมมรตฺนํ

เพราะ กระทำ ความ เคารพ พระ สังฆ รตฺนะ

โอสถํ อุตฺตมํ วรํ,

อัน เปน ดัง โอสถ อัน อุดม ประเสริฐ

อาหุเนยฺยํ ปาหุเนยฺยํ

ควร เพื่อ วัตถุ อัน เขา นำ มา บูชา ควร  
เพื่อ วัตถุ อัน เขา คือน รบ

อิมมเตเชน ไส้ทีณนา,  
นุสฺสเนตฺตบัททวา สัพเพ  
ไวคา วุปลเมเนตฺเต

ขอ สรรพ อุตฺตวระ ทงฺหตฺยา จง นิบฺหาย  
ไป ขอ ไรศ ทงฺหตฺยา ของ ท่าน จง ส่ง  
ไป โดย สวฺสดี ด้วย เสดฯ แห่ง พระ สงฺม



นคถล เม สรณอ อญญญ

ท พง อน ยอมนไมม่ แก่ ชาพเจ้า

พทโธ เม สรณอ วร,

พรพทอ เจ้าเปน ท พง อน ประเสรฐ  
ของ ชาพเจ้า

เอเตน สจจวชเชน

ควย ค้า สคย น

โทย เต ชยมังกค.

ขอ ชย มงคต จง มี่ แก่ ท้าน

นคถล เม สรณอ อญญญ

ท พง อน ยอมนไมม่ แก่ ชาพเจ้า

อมนไมม่ เม สรณอ วร,

พร อรรม เปน ท พง อน ประเสรฐ  
ของ ชาพเจ้า

เอเตน สจจวชเชน

ควย ค้า สคย น

โทย เต ชยมังกค.

ขอ ชย มงคต จง มี่ แก่ ท้าน

นคถล เม สรณอ อญญญ

ท พง อน ยอมนไมม่ แก่ ชาพเจ้า

สโฆ เม สรณอ วร,

พร สงฆ เปน ท พง อน ประเสรฐ  
ของ ชาพเจ้า

เอเตน สจจวชเชน

ควย ค้า สคย น

โทย เต ชยมังกค.

ขอ ชย มงคต จง มี่ แก่ ท้าน

ยงกญจจ รตนอ โทยเก

รตนะ อนคโธ อนค หน่งใน โทยก

วชชคค วชชคค ปุณ,

มีมาก หตย ออย่าง

รตนอ พทอสมม นคถล

รตนะ หน่ง เสมอ ควย พรพทอ รตนะ  
ยอมนไมม่

๗๕ ศัสมา ๗๖ ไส้ถถิ ๗๗ ภวนตุ เต. เพราะเหตุ<sup>๕</sup>นั้น ขอความ<sup>๕</sup>ดี<sup>๕</sup>ทั้ง

หลาย จึง มี<sup>๕</sup>แก่<sup>๕</sup>ท่าน

๗๘ ยังกัญจิ ๗๙ รตนั ๘๐ โลกิ รตะอันใด<sup>๕</sup>อัน<sup>๕</sup>หนึ่งใน<sup>๕</sup>โลก

๘๑ วิชชติ ๘๒ วิวิธั ปถ, มี<sup>๕</sup>มากหลาย<sup>๕</sup>อย่าง

๘๓ รตนั ๘๔ ธมมสัม นตถิ รตะ<sup>๕</sup>นั้น เสนอ<sup>๕</sup>ด้วย<sup>๕</sup>พระ<sup>๕</sup>ธรรม<sup>๕</sup>รตะ<sup>๕</sup>ย่อม<sup>๕</sup>ไม่มี

๗๕ ศัสมา ๗๖ ไส้ถถิ ๗๗ ภวนตุ เต. เพราะเหตุ<sup>๕</sup>นั้น ขอความ<sup>๕</sup>ดี<sup>๕</sup>ทั้ง

หลาย จึง มี<sup>๕</sup>แก่<sup>๕</sup>ท่าน

๗๘ ยังกัญจิ ๗๙ รตนั ๘๐ โลกิ รตะอันใด<sup>๕</sup>อัน<sup>๕</sup>หนึ่งใน<sup>๕</sup>โลก

๘๑ วิชชติ ๘๒ วิวิธั ปถ, มี<sup>๕</sup>มากหลาย<sup>๕</sup>อย่าง

๘๓ รตนั ๘๔ สังขสัม นตถิ รตะ<sup>๕</sup>นั้น เสนอ<sup>๕</sup>ด้วย<sup>๕</sup>พระ<sup>๕</sup>สังข<sup>๕</sup>รตะ<sup>๕</sup>ย่อม<sup>๕</sup>ไม่มี

๗๕ ศัสมา ๗๖ ไส้ถถิ ๗๗ ภวนตุ เต. เพราะเหตุ<sup>๕</sup>นั้น ขอความ<sup>๕</sup>ดี<sup>๕</sup>ทั้ง

หลาย จึง มี<sup>๕</sup>แก่<sup>๕</sup>ท่าน

๗๘ รตนัตถย ปภาวากิยาจน คภา

๗๙ อรหัง ๘๐ สัมมา ๘๑ สัมพุทโธ พระ<sup>๕</sup>สัมมา<sup>๕</sup>สัมพุท<sup>๕</sup>โธ<sup>๕</sup> เป็น<sup>๕</sup>พระ

๘๒ อรหันต์

๘๓ อุกัทมัม ๘๔ ธมมมัทธมค, ได้<sup>๕</sup>บัตถุ<sup>๕</sup>ธรรม<sup>๕</sup>อัน<sup>๕</sup>อุดม<sup>๕</sup>๕๖๔

มหา สัม  
 อัจเจต  
 พุทฺโธ ชัมโม  
 นานา โหนตมบี

ปิโพเฮติ  
 รัตนัตถย์,  
 สโฆจาทิ  
 วัตถุโต,

ยัง สังฆ์ หมูใหญ่ ให้ ครัส ฐั แด้ว  
 หมวด ล้าม แห่ง รัตนะ น อย่าง น  
 พระ รัตนะ ครัย แม้ เปน ต่าง กัน โดย  
 วัตถุ ว่า "พุทฺ โธ ชัม โม แด สโฆ"  
 คง น

อัญญมัญญา วิโยคาว  
 เอกกุตม ปนตถ โท,  
 พุทฺโธ ชัมมสัสส โโพเขตตา  
 ชัมโม สจเจน ธารีโต,  
 สโฆ จ สวโก พุทฺธสัสส  
 อัจเจกา พทฺธเมวิท,

แต่ เปน อย่าง เดียว กัน ทาง เนื้อ ความ  
 เพราะ ไม่ พวาก จาก กัน แด กัน ได้  
 พระ พุทฺธ เจ้า เปน ผู้ ครัส ฐั พระ ชรรณ  
 พระ ชรรณ อัน พระ สังฆ์ ทรง จำ ไว้  
 พระ สังฆ์ ก็ เปน สวอก ของ พระ พุทฺธ เจ้า  
 พระ รัตนะ ครัย น เหนง เปน อัน เดียว  
 กัน อย่าง น นน เทยว

วิสุทฺธิ อุตฺตม เสฏฺฐิ  
 โลกสम्म รัตนัตถย์,

พระ รัตนะ ครัย น เปน ของ หมค จด  
 อุตม ประเสริ ฐั ใน โดก

สวตทติ ปสันนान  
 อตท โน สัทธิกามินิ,  
 สัมมา ปฏิบชชันทาน  
 ปรมาย วิสุทฺธิยา,  
 วิสุทฺธิ สัพพภเกตเสหิ

ย่อม เปน ไป พร้อม เพื่อก ความ หมค จด  
 อย่าง ยิง แก่ สัตว ทง หตาย ผู้ เตอม ได้  
 แด้ว ผู้ ไกร ซึ่ง ความ หมค จด แก่ ตน  
 ผู้ ปฏิบัต อยู่ โดย ชอบ  
 ความ หมค จด จาก สรรพภิกเศศ ทง หตาย

โหดิ ทุกัเชหิ นิพพิติ,  
 นิพพานัง ปรมัง สุนฺณญัง  
 นิพพานัง ปรมัง สุนฺหัง,  
 เอเตน สัจจวชเชน  
 สุนฺทตฺติ โหตุ สัพพทา,  
 รตนตคฺยานุกาเวณ  
 รตนตคฺยเทวสสา,  
 อุตททวณฺตรายา จ  
 อปสัคคฺคา จ สัพพโส,  
 มา กทาจิ สัมมุตฺตัสสุ  
 วัฏฐัง สยามานเมวทิ,  
 อธา โวคฺยิสฺสุนฺญเฆว

กโต ทิฆมายฺตานิ จ,  
 ทพพทญฺญูจ สัมมํ โดย

สุนฺหัง สัพพตตฺติ โสคตฺติ จ,

ภานตุ สัมปจฺจตตเนตุ

ย่อมเป็น ความ คับ จาก ทุกขทั้งหลาย  
 ความ คับ เป็น ขรรณ สุนฺณ อย่าง ยิ่ง  
 ความ คับ เป็น สุนฺห อย่าง ยิ่ง  
 ด้วย คำ สัตย น  
 ขอความ สวัสดิ์ดี จง มีในกาลทั้งปวง  
 ด้วย อานุภาพ แห่ง พระ รตนะตรีย  
 ด้วย เคช แห่ง พระ รตนะตรีย  
 อุตทวะ แด อั้นตราย ทั้งหลาย ด้วย  
 ความ ข้องขัดทั้งหลายด้วยอย่าได้ พ้อง  
 พาน แฉ่น แฉ่น แห่ง สยาม ทั้งหลาย น  
 ใน กาดไหน ๆ โดย ประการ ทั้งปวง  
 สุนฺเกิด แต่ความ เป็น คน ไม่มีโรค  
 ด้วย นน เทยจ

แต่นั้น แม้ความ เป็น ผู้มี อายุ ยืน ด้วย  
 ความ สัมบุรณ แห่ง วจศก ทั้งหลายซึ่ง  
 เกอญุต แก่ความ เป็น ผู้ไม่มีโรค  
 แด ความ เป็น ผู้มี อายุ ยืน ด้วย  
 ความ สุนฺ สวัสดิ์ดี ใน เหตุ ทั้งหลาย  
 ทั้งปวง ด้วย

จง มี จง เป็น ไป พร้อม 15/๖6/2564

สยามานัน <sup>วิ</sup>รัฐูปาถินัน,

แก่ พวก รัฐูปาถ สยาม ทั้งหลาย

เท จ <sup>วิ</sup>รัฐูปญจ <sup>วิ</sup>รทชนตุ

ขอ เหล่า เทพดา ผู้ ดำรง อยู่ใน

สยามรัฐูปญจเทวตา,

สยามรัฐ อัน พวก รัฐูปาถสยาม มุข

สยามานัน <sup>วิ</sup>รัฐูปาถินัน

แล้ว ด้วย ธรรม พดี แด อามิษพดี

อิมมามิเสหิ <sup>วิ</sup>รัฐูปาถินัน

ทั้งหลาย จง รักษา ซึ่ง พวก รัฐูปาถ

สยาม นัน ด้วย ซึ่ง แฉ่น แฉ่น ด้วย

สิททอมตถุ <sup>วิ</sup>สิททอมตถุ

ขอ ผล แห่ง จิตร อัน เตอมนไธใน พระ

สิททอมตถุ <sup>วิ</sup>สิททอมตถุ

รัตนะ ตระย นัน จง เปน ผล ตำเร็จ จง

เอตตม <sup>วิ</sup>รัตนตตยตม

เปน ผล ตำเร็จ จง เปน ผล ตำเร็จ

สัมปสาทนเจต ไส.

เทอญ

สุขาริยาจน คาถา

ย ย เทวมนุสส์านัน

พระ บริครโต ๆ อัน เรา ทั้งหลาย สวด

มังกคตถาย <sup>วิ</sup>ภาสิต,

แล้ว เพื่อ ประโยชน์ แก่ มงกค แห่ง

เทพดา แด มนุษย์ ทั้งหลาย

คัสส <sup>วิ</sup>คัสसानุภวณ

ด้วย อานุภาพ แห่ง พระ บริครนนั้น ๆ

โหตุ <sup>วิ</sup>ราชกุเต <sup>วิ</sup>สุข,

ขอ ความ สุข จง มี ใน ราช ตระกุด

เย เย <sup>วิ</sup>อารกชกา <sup>วิ</sup>เทวา

เทพเจ้า ทั้งหลายใด ๆ ผู้ รักษา โดย

ตตถ ตตถาธิวาตี โน,

อิมินา อิมมทานเนน

สัพเพ อเมหิ ปชิตา,

สภา ภทวานิ ปัสสันตุ

สุชิตา โหนตุ นิพภยา,

อปปมตทา จ อเมหสุ

สัพเพ รกขันตุ โน สทา,

ยญฺจ โน ภาตฺมาเนหิ

กุสลํ ปสฺสํ พหุ,

ตณฺเฑ โน เทวานุ โมทนต์ุ

จิรํ ตินฺนํจันตุ สาทกํ,

เย วา ชลาพุชฺเณชชา

สเสท ไชปปาติกา,

ผู้ถึง สติค อยู่ใน สถาน นั้น ๆ

ทั้งหมด อันเราทั้งหลาย บูชา แล้ว

ด้วย ธรรม ทาน น

เทพ เจ้าทั้งหลาย นั้น ๆ จง เห็น สิ่ง

อัน เจริญ ทั้งหลาย ทุก เมื่อ

จง เป็น ผู้ถึง ซึ่ง ความ สุข ปราศจาก

ภัย ทุก เมื่อ

อนึ่ง เหล่าเทพ เจ้า ทั้งสิ้น จง อย่า

ประมาท แล้วใน เรา ทั้งหลาย รักษา

เรา ทั้งหลาย ทุก เมื่อ

อนึ่ง กุศล อันใด มาก อันเราทั้งหลาย

ภาตติค อยู่ ขวน ขวาย แล้ว

เทพ เจ้าทั้งหลาย จง อนุโมทนา กุศล

อัน นน ของ เรา ทั้งหลาย

จง ดำรง อยู่ติด ต่อ กัน ถิ่น ภาต นาน

อนึ่ง สัตถ์ ทั้งหลายใด ที่ เป็น ชลาพุช

กำเนิด เกิด ในครรรภ มารดา แล ยังเป็น

อริณชช กำเนิด เกิด ใน ฟอง

แต่ที่เป็นดัง เล่ห์ทชกำเนิด เกิด ด้วย เหยื่อ

โคต แต่ที่เป็นอปปาติคกำเนิด ดอยเกิด

อเวรา โหนตุ สัพเพ เต

ขอ ตัรรพ สัตว์ ทั้งหลาย นั้น จง เปน  
ผู้ไม่มี เหว

อนินชา นิรุบทททา,

ไม่มี ทุกข์ ไม่มี อุบัติวะ

บัสสันตุ อนนวิชชานี

เหน กรรม ทั้งหลาย อัน หาโทษ มิได้

มา จ ดาวชชมาคมา,

อนึ่ง ธรรม อัน มีโทษ อย่า มา พ้อง  
พาน สัตว์ เหล่า นั้น

จิวิ ทิฏฐีตุ โลกัสมี

ขอ คำ ตั้ง ต่อน ของ พระ สัมมา สัม

สัมมา สัมพุทฺธสาสน์,

พุทธเจ้า อัน แด่คง มรรคา แก่ สัตว์

ทสเสนังโก สโตทวนันตุนิ

ผู้มี โสติ วิญญาณ ชาติ เพื่อ ความ

มคคิ สัตตวิสุทฺธิยา,

หมด จุด แก่ สัตว์ จง ดำรง อยู่ใน โลก

ต้น กาด นาน

ยาว พุทฺโธติ นามมปิ

แม้ พระนาม ว่า พุทฺโธ ดั่ง นั้น ของ พระ

โลกเชฏฐีสส สัตถุโน,

คำสคา ผู้ ประเสริฐ ใน โลก ผู้ มี ธรรม

สัมมาเทสิทฺธมมัสส

อัน แด่คง แด่คง โดย ชอบ ผู้ แด่คง หอ

ปตฺตคคิ มเหสิโน,

ซึ่งคุณอันใหญ่ ยัง เปน ไป อยู่ เพียง ใด

ปัสสันนา โหนตุ สัพเพปิ

แม้ ตัรรพ สัตว์ ทั้งหลาย จง เปน ผู้

ปานโน พุทฺธสาสน,

เลื่อมใส แด่คง ใน พุทธ คำสนา

สัมมา ชาริ ปเวจจันนิตโต

ฝน จง เพิ่ม ให้ อุทิศ ชาร ตก ต้อง ใจ

กาเต เตโว ปวัสสตุ,

กาด โดย ชอบ

ดู <sup>๗</sup> ตม <sup>๗</sup> ภาว <sup>๗</sup> าย		สี่ <sup>๗</sup> ต <sup>๗</sup> าน <sup>๗</sup>	จง <sup>๗</sup> นำ <sup>๗</sup> ไป <sup>๗</sup> ซึ่ง <sup>๗</sup> เม <sup>๗</sup> ท <sup>๗</sup> นี้ <sup>๗</sup> ด <sup>๗</sup> ด <sup>๗</sup> ให้ <sup>๗</sup> ดำ <sup>๗</sup> เร <sup>๗</sup> ็จ
ส <sup>๗</sup> มิ <sup>๗</sup> ท <sup>๗</sup> ธิ	เน <sup>๗</sup> ตุ	เม <sup>๗</sup> ท <sup>๗</sup> นี้ <sup>๗</sup> ,	ป <sup>๗</sup> ระ <sup>๗</sup> โย <sup>๗</sup> ชน <sup>๗</sup> เพ <sup>๗</sup> อ <sup>๗</sup> อัน <sup>๗</sup> บ <sup>๗</sup> ง <sup>๗</sup> เก <sup>๗</sup> ด <sup>๗</sup> ค <sup>๗</sup> ว <sup>๗</sup> า <sup>๗</sup>
มา <sup>๗</sup> ทา	บ <sup>๗</sup> ี <sup>๗</sup> ตา	ย <sup>๗</sup> อ <sup>๗</sup> ต <sup>๗</sup> ร <sup>๗</sup> ช <sup>๗</sup>	มา <sup>๗</sup> ร <sup>๗</sup> ดา <sup>๗</sup> ด <sup>๗</sup> บ <sup>๗</sup> ี <sup>๗</sup> ตา
น <sup>๗</sup> ี <sup>๗</sup> จ <sup>๗</sup>	ร <sup>๗</sup> ก <sup>๗</sup> ช <sup>๗</sup> น <sup>๗</sup> ต <sup>๗</sup>	ป <sup>๗</sup> ุ <sup>๗</sup> ต <sup>๗</sup> ก <sup>๗</sup> ,	ย <sup>๗</sup> อ <sup>๗</sup> ม <sup>๗</sup> ๓ <sup>๗</sup> น <sup>๗</sup> อ <sup>๗</sup> ม <sup>๗</sup> บ <sup>๗</sup> ุ <sup>๗</sup> ค <sup>๗</sup>
เฮ <sup>๗</sup> ว <sup>๗</sup>	ธ <sup>๗</sup> ัม <sup>๗</sup> เม <sup>๗</sup> น	ร <sup>๗</sup> า <sup>๗</sup> ชา <sup>๗</sup> ไ <sup>๗</sup> น	พ <sup>๗</sup> ระ <sup>๗</sup> ร <sup>๗</sup> า <sup>๗</sup> ชา <sup>๗</sup> ท <sup>๗</sup> ง <sup>๗</sup> ห <sup>๗</sup> ถ <sup>๗</sup> าย
ป <sup>๗</sup> ช <sup>๗</sup>	ร <sup>๗</sup> ก <sup>๗</sup> ช <sup>๗</sup> น <sup>๗</sup> ต <sup>๗</sup>	ส <sup>๗</sup> ัพ <sup>๗</sup> พ <sup>๗</sup> ท <sup>๗</sup> .	จ <sup>๗</sup> ง <sup>๗</sup> ท <sup>๗</sup> ร <sup>๗</sup> ง <sup>๗</sup> ร <sup>๗</sup> ัก <sup>๗</sup> ษา
			ป <sup>๗</sup> ระ <sup>๗</sup> ชา <sup>๗</sup> ร <sup>๗</sup> า <sup>๗</sup> ษ <sup>๗</sup> ฏ <sup>๗</sup> ร <sup>๗</sup> โดย <sup>๗</sup> ช <sup>๗</sup> อ <sup>๗</sup> บ <sup>๗</sup> ไ <sup>๗</sup> น <sup>๗</sup> ก <sup>๗</sup> า <sup>๗</sup> ด
			ท <sup>๗</sup> ง <sup>๗</sup> ป <sup>๗</sup> อง <sup>๗</sup> ฉ <sup>๗</sup> น <sup>๗</sup> น <sup>๗</sup> น <sup>๗</sup> เ <sup>๗</sup> ย <sup>๗</sup> ง <sup>๗</sup> น <sup>๗</sup> น

มงคลจักรวาล

สิ<sup>๗</sup>ริ<sup>๗</sup> อ<sup>๗</sup>ธิ<sup>๗</sup>ม<sup>๗</sup>ติ<sup>๗</sup> เต<sup>๗</sup> ไ<sup>๗</sup>ช<sup>๗</sup>ย<sup>๗</sup> ส<sup>๗</sup>ี<sup>๗</sup>ท<sup>๗</sup>ธิ<sup>๗</sup> ม<sup>๗</sup>ห<sup>๗</sup>ี<sup>๗</sup>ท<sup>๗</sup>ธิ<sup>๗</sup>  
 ม<sup>๗</sup>ห<sup>๗</sup>า<sup>๗</sup>ค<sup>๗</sup>ุ<sup>๗</sup>ณ<sup>๗</sup>า<sup>๗</sup> ป<sup>๗</sup>ริ<sup>๗</sup>มิ<sup>๗</sup>ต<sup>๗</sup> ป<sup>๗</sup>ุ<sup>๗</sup>ญ<sup>๗</sup>ญ<sup>๗</sup>า<sup>๗</sup>ธิ<sup>๗</sup>กา<sup>๗</sup>ร<sup>๗</sup> ส<sup>๗</sup>ต<sup>๗</sup>  
 ส<sup>๗</sup>ัพ<sup>๗</sup>พ<sup>๗</sup>น<sup>๗</sup>ต<sup>๗</sup>ร<sup>๗</sup>าย<sup>๗</sup> น<sup>๗</sup>ิ<sup>๗</sup>ว<sup>๗</sup>าร<sup>๗</sup>ณ<sup>๗</sup> ส<sup>๗</sup>ม<sup>๗</sup>ก<sup>๗</sup>ถ<sup>๗</sup>ส<sup>๗</sup>ต<sup>๗</sup>  
 ภา<sup>๗</sup>ค<sup>๗</sup> ไ<sup>๗</sup>ท<sup>๗</sup>อ<sup>๗</sup>ร<sup>๗</sup>ห<sup>๗</sup> ไ<sup>๗</sup>ต<sup>๗</sup> ส<sup>๗</sup>ม<sup>๗</sup>มา<sup>๗</sup> ส<sup>๗</sup>ม<sup>๗</sup>พ<sup>๗</sup>ท<sup>๗</sup>ธ<sup>๗</sup>ส<sup>๗</sup> ส<sup>๗</sup>,  
 ท<sup>๗</sup>ว<sup>๗</sup>ก<sup>๗</sup>ท<sup>๗</sup>ส<sup>๗</sup> ม<sup>๗</sup>ห<sup>๗</sup>า<sup>๗</sup> ป<sup>๗</sup>ุ<sup>๗</sup>ริ<sup>๗</sup>ส<sup>๗</sup>ล<sup>๗</sup>ก<sup>๗</sup>ช<sup>๗</sup>ณ<sup>๗</sup>า<sup>๗</sup>น<sup>๗</sup>ุ<sup>๗</sup>ภา<sup>๗</sup>เว<sup>๗</sup>น,

ค<sup>๗</sup>ั<sup>๗</sup>ง<sup>๗</sup> ข<sup>๗</sup>า<sup>๗</sup>น<sup>๗</sup>ุ<sup>๗</sup>ภ<sup>๗</sup>า<sup>๗</sup>พ<sup>๗</sup> แ<sup>๗</sup>ห<sup>๗</sup>ง<sup>๗</sup> พ<sup>๗</sup>ระ<sup>๗</sup> ม<sup>๗</sup>ห<sup>๗</sup>า<sup>๗</sup> ป<sup>๗</sup>ุ<sup>๗</sup>ริ<sup>๗</sup>ส<sup>๗</sup>  
 ด<sup>๗</sup>ั<sup>๗</sup>ก<sup>๗</sup>ษ<sup>๗</sup>ณ<sup>๗</sup> ต<sup>๗</sup>ำ<sup>๗</sup>ม<sup>๗</sup> ส<sup>๗</sup>ิ<sup>๗</sup>บ<sup>๗</sup> ส<sup>๗</sup>อง<sup>๗</sup> ป<sup>๗</sup>ระ<sup>๗</sup>กา<sup>๗</sup>ร<sup>๗</sup>แ<sup>๗</sup>ห<sup>๗</sup>ง<sup>๗</sup>  
 พ<sup>๗</sup>ระ<sup>๗</sup> ผู้<sup>๗</sup>มี<sup>๗</sup> พ<sup>๗</sup>ระ<sup>๗</sup>ภ<sup>๗</sup>า<sup>๗</sup>ค<sup>๗</sup> ผู้<sup>๗</sup>อ<sup>๗</sup>ร<sup>๗</sup>ห<sup>๗</sup>น<sup>๗</sup>ค<sup>๗</sup> ผู้<sup>๗</sup>  
 ค<sup>๗</sup>ร<sup>๗</sup>ส<sup>๗</sup> ร<sup>๗</sup>ู้<sup>๗</sup> แ<sup>๗</sup>ด<sup>๗</sup>ว<sup>๗</sup> เ<sup>๗</sup>อง<sup>๗</sup> ช<sup>๗</sup>อ<sup>๗</sup>บ<sup>๗</sup> ผู้<sup>๗</sup>มี<sup>๗</sup> บ<sup>๗</sup>ุ<sup>๗</sup>ญ<sup>๗</sup>ญ<sup>๗</sup>า<sup>๗</sup>  
 อ<sup>๗</sup>ธิ<sup>๗</sup>กา<sup>๗</sup>ร<sup>๗</sup> อ<sup>๗</sup>ัน<sup>๗</sup> จ<sup>๗</sup>ะ<sup>๗</sup> ก<sup>๗</sup>ำ<sup>๗</sup>ห<sup>๗</sup>น<sup>๗</sup>ค<sup>๗</sup> มี<sup>๗</sup>ไ<sup>๗</sup>ด้<sup>๗</sup> ค<sup>๗</sup>ั<sup>๗</sup>ง<sup>๗</sup>  
 พ<sup>๗</sup>ระ<sup>๗</sup> อ<sup>๗</sup>ุ<sup>๗</sup>ท<sup>๗</sup>ธ<sup>๗</sup> อ<sup>๗</sup>ัน<sup>๗</sup> ไ<sup>๗</sup>หญ<sup>๗</sup>ง<sup>๗</sup> แ<sup>๗</sup>ด<sup>๗</sup>พ<sup>๗</sup>ระ<sup>๗</sup>ค<sup>๗</sup>ุ<sup>๗</sup>ณ<sup>๗</sup>  
 อ<sup>๗</sup>ัน<sup>๗</sup> ไ<sup>๗</sup>หญ<sup>๗</sup>ง<sup>๗</sup> อ<sup>๗</sup>ัน<sup>๗</sup> ต<sup>๗</sup>ำ<sup>๗</sup>เร<sup>๗</sup>็<sup>๗</sup>จ<sup>๗</sup> ค<sup>๗</sup>ั<sup>๗</sup>ง<sup>๗</sup> พ<sup>๗</sup>ระ<sup>๗</sup>ศ<sup>๗</sup>ี<sup>๗</sup>ว<sup>๗</sup>พ<sup>๗</sup>ระ<sup>๗</sup>  
 บ<sup>๗</sup>ั<sup>๗</sup>ญ<sup>๗</sup>ญ<sup>๗</sup>า<sup>๗</sup>ค<sup>๗</sup>เ<sup>๗</sup>ร<sup>๗</sup>อง<sup>๗</sup>ค<sup>๗</sup>ง<sup>๗</sup>ม<sup>๗</sup>น<sup>๗</sup> บ<sup>๗</sup>ั<sup>๗</sup>ญ<sup>๗</sup>ญ<sup>๗</sup>า<sup>๗</sup>ค<sup>๗</sup>เ<sup>๗</sup>ร<sup>๗</sup>อง<sup>๗</sup>  
 ร<sup>๗</sup>ู้<sup>๗</sup> พ<sup>๗</sup>ระ<sup>๗</sup> เ<sup>๗</sup>ช<sup>๗</sup> แ<sup>๗</sup>ด<sup>๗</sup>พ<sup>๗</sup>ระ<sup>๗</sup>ช<sup>๗</sup>ย<sup>๗</sup> ผู้<sup>๗</sup> ต<sup>๗</sup>ำ<sup>๗</sup>ม<sup>๗</sup>า<sup>๗</sup>ร<sup>๗</sup>ด<sup>๗</sup>  
 ไ<sup>๗</sup>น<sup>๗</sup> อ<sup>๗</sup>ัน<sup>๗</sup> ห<sup>๗</sup>ำ<sup>๗</sup>ม<sup>๗</sup> เ<sup>๗</sup>ด<sup>๗</sup>็<sup>๗</sup>ย<sup>๗</sup> ๗<sup>๗</sup>ง<sup>๗</sup> ส<sup>๗</sup>ั<sup>๗</sup>ร<sup>๗</sup>พ<sup>๗</sup> อ<sup>๗</sup>น<sup>๗</sup>ต<sup>๗</sup>ร<sup>๗</sup>ว<sup>๗</sup>ย<sup>๗</sup>



อติยานุพยัญชนะนุกาเวณ,	ด้วยอาณูภาพ แห่ง พระ อนุพยัญชนะ
อัญชุกัทร สกมิงคานุกาเวณ,	แปลสืบ ประ การ แห่ง พระ องค์ ด้วยอาณูภาพ มงคล ร้อย แปลประการ แห่ง พระ องค์
ฉัพพณณรังสียานุกาเวณ,	ด้วยอาณูภาพ แห่ง พระ รัชมี มีพวรรณ หกประการ แห่ง พระ องค์
เอกุภาตยานุกาเวณ,	ด้วยอาณูภาพ แห่ง พระ เอกุมาดาแห่ง พระ องค์
ทส ปารมีตานุกาเวณ,	ด้วยอาณูภาพ แห่งพระ บารมี สิบประ การ แห่ง พระ องค์
ทสอุปปารมีตานุกาเวณ,	ด้วยอาณูภาพ แห่ง พระ อุปบารมี สิบ ประการ แห่ง พระ องค์
ทส ปรมัตถูปปารมีตานุกาเวณ,	ด้วยอาณูภาพ แห่ง พระ ปรมัตถ บารมี สิบประการ แห่ง พระ องค์
ศีตสมาธิบัญญัติยานุกาเวณ,	ด้วยอาณูภาพ แห่ง ศีต สมาธิ บัญญา แห่ง พระ องค์
พุทธานุกาเวณ,	ด้วย อาณูภาพ แห่ง พระ พุท ธ รัตน
ขัมมทานุกาเวณ,	ด้วย อาณูภาพ แห่ง พระ ขรร ม รัตน
ถัสทานุกาเวณ,	ด้วย อาณูภาพ แห่ง พระ ถังฆ รัตน
เสฐานุกาเวณ,	ด้วยอาณูภาพ แห่งพระเดชแห่งพระ องค์
อิทธานุกาเวณ,	ด้วยอาณูภาพแห่งพระฤทธิแห่งพระองค์

พลาณุกาเวน,

ด้วย อานุกาพ แห่ง พระ กาดัง แห่ง  
พระ องค์

ญะย ยัมมานุกาเวน,

ด้วย อานุกาพ แห่ง พระ ญะย ยัม  
แห่ง พระ องค์

จตุราสีก สหัส สหัส ยัม  
ชนธานุกาเวน,

ด้วย อานุกาพ แห่ง พระ ชนม ชันช  
แปด หิน ส หน แห่ง พระ องค์

นว โลกุตตร ยัมมานุกาเวน,

ด้วย อานุกาพ แห่ง พระ โลกุตตร ชนม  
เก้า แห่ง พระ องค์

อัญจิงคก มคคานุกาเวน,

ด้วย อานุกาพ แห่ง พระ อริยมรรค มี  
องค์ แปด ประการ แห่ง พระ องค์

อัญจิสมาปตตยานุกาเวน,

ด้วย อานุกาพ แห่ง พระ สมาปัต แปด  
ประการ แห่ง พระ องค์

นพ ภัญญานุกาเวน,

ด้วย อานุกาพ แห่ง พระ อภิญญา หก  
ประการ แห่ง พระ องค์

จตุ สัจจญาณานุกาเวน,

ด้วย อานุกาพ แห่ง พระ ญาณใน สัจจ  
สี่ แห่ง พระ องค์

ทศ พถญาณานุกาเวน,

ด้วย อานุกาพ แห่ง พระ ญาณ มี กว้าง  
สิบ ประการ แห่ง พระ องค์

สัพพัญญุตญาณานุกาเวน,

ด้วย อานุกาพ แห่ง พระ สัพพัญญุต  
ญาณ แห่ง พระ องค์

เมตตากกรณามุทิตา  
อุเปกขานุภาเวน,

ด้วย อานุภาพ แห่ง พระเมตตา พระ  
กรณา พระมุทิตา พระอุเบกษา แห่ง  
พระองค์

สัพพปริตตานุภาเวน,  
รทนต์ตย สรรณานุภาเวน,

ด้วย อานุภาพ แห่ง พระปริตกร ทั้งปวง  
ด้วย อานุภาพ แห่ง อัม รตัก ถึง พระ  
รทนต์ตย ( ที่กล่าวมานี้ )

คฺยหิ สัพพโรค โสภุทททวทกฺข  
โทมนัสสุปายาสานิ จินตสันต,

แม่เหล่า โรค โสภุทททวทกฺข  
โทมนัส สุปายาส ทั้งปวง แห่งท่าน  
จง สันตัญญไป

สัพพอนตรายานิ จินตสันต,  
สัพพสังกัมปา คฺยหิ สมิชฌนต,

แม่เหล่าอนตรายทั้งปวง จง สันตัญญไป  
สรรพ ความ คาริห ทั้งหลาย ของ ท่าน  
จง ดำเนิน ด้วย ดี

ทิจายทา คฺยหิ โหตุ,  
สทวตฺตชเอน สมันคิโก  
โหตุ สัพพทา,

ความเป็นผู้มีอายุยืน จง มีแก่ ท่าน  
ท่าน จง เป็น ผู้มีความ พร้อมเพรียง  
ด้วยความ เป็นอยู่ สัน รอย บิ ทุกเมื่อ

อาภาส บัพพตวนภูมิคังคา  
มหาสมุทฺทา อารกชกา เทวทา

เทวดาเจ้าทั้งหลาย ผู้คุ้มครอง โดย  
เชื้อ เพื่อ สถิต อยู่ในอากาศ แดบบรรพต  
ไพโรศณท์ ภูมิสถาน แม่น้ำ มหา  
สมุทร ทถ

สทา คฺยเมห อัม รกชนต,

จงตามรักษาท่านทั้งหลายทุกเมื่อเทอญ

ภวัต <sup>๗๘</sup> <sup>๗๘</sup> สัพพมังคล  
<sup>๗๘</sup> <sup>๗๘</sup> รักขันตุ <sup>๗๘</sup> สัพพเทวตา,  
<sup>๗๘</sup> <sup>๗๘</sup> สัพพพุทธานุภาเวน  
 สทา <sup>๗๘</sup> โสตถิ <sup>๗๘</sup> ภวันตุ เต.

ขอ สรรพ มงคล จง มี แก่ ท่าน  
 ขอ เหล่า เทวดา ทั้งปวงจง รักษา ท่าน  
 ด้วย อานุภาพ แห่ง พระ พุทธ เจ้า  
 ขอ ความ สวัสดี ทั้งหลาย จง มี แก่  
 ท่าน ทุก เมื่อ

ภวัต <sup>๗๘</sup> <sup>๗๘</sup> สัพพมังคล  
<sup>๗๘</sup> <sup>๗๘</sup> รักขันตุ <sup>๗๘</sup> สัพพเทวตา,  
<sup>๗๘</sup> <sup>๗๘</sup> สัพพธัมมานุภาเวน  
 สทา <sup>๗๘</sup> โสตถิ <sup>๗๘</sup> ภวันตุ เต.

ขอ สรรพ มงคล จง มี แก่ ท่าน  
 ขอ เหล่า เทวดา ทั้งปวงจง รักษา ท่าน  
 ด้วย อานุภาพ แห่ง พระ ธรรม  
 ขอ ความ สวัสดี ทั้งหลาย จง มี แก่  
 ท่าน ทุก เมื่อ

ภวัต <sup>๗๘</sup> <sup>๗๘</sup> สัพพมังคล  
<sup>๗๘</sup> <sup>๗๘</sup> รักขันตุ <sup>๗๘</sup> สัพพเทวตา,  
<sup>๗๘</sup> <sup>๗๘</sup> สัพพสังฆานุภาเวน  
 สทา <sup>๗๘</sup> โสตถิ <sup>๗๘</sup> ภวันตุ เต.

ขอ สรรพ มงคล จง มี แก่ ท่าน  
 ขอ เหล่า เทวดา ทั้งปวงจง รักษา ท่าน  
 ด้วย อานุภาพ แห่ง พระ สังฆ  
 ขอ ความ สวัสดี ทั้งหลาย จง มี แก่  
 ท่าน ทุก เมื่อ

<sup>๗๘</sup> <sup>๗๘</sup> <sup>๗๘</sup> นกขัตตยักษภูตานิ  
<sup>๗๘</sup> ปาปคคหนิวารณา,

ความ บ้อง กัน บาบ เคารพ ทั้งหลาย  
 แต่ สำนัก แห่ง เหล่า นกษัตริ แด ยักษ์  
 แด ภูค ได้ มี แด  
 ด้วย อานุภาพ แห่ง พระ ปรีศร

<sup>๗๘</sup> <sup>๗๘</sup> ปรีตตสังฆานุภาเวน

TUDC

15/06/2564

หนตวา เตส อุมททเว.

จง กัจจิต เตส ซึ่ง อุมททเว ทง หตวาย แต่  
ด้านัก แห่ง นักษัตร แต่ ยักษ์ แต่ ภูต  
เหต่านน

นภชตตยภกชภูตานัน  
ปายคคหนิวารณา,

ความ บ้องกัน บายเคราะห์ ทง หตวาย  
แต่ด้านัก แห่ง เหต่านักษัตร แต่ ยักษ์  
แต่ ภูต ได้มี แล้ว

ปริทตัสตานุภาเว  
หนตวา เตส อุมททเว

ด้วย อานุภาพ แห่ง พระ ปรีต  
จง กัจจิต เตส ซึ่ง อุมททเว ทง หตวาย แต่  
ด้านัก แห่ง นักษัตร แต่ ยักษ์ แต่ ภูต  
เหต่านน

นภชตตยภกชภูตานัน  
ปายคคหนิวารณา,

ความ บ้องกัน บายเคราะห์ ทง หตวาย  
แต่ด้านัก แห่ง เหต่านักษัตร แต่ ยักษ์  
แต่ ภูต ได้มี แล้ว

ปริทตัสตานุภาเว  
หนตวา เตส อุมททเว

ด้วย อานุภาพ แห่ง พระ ปรีต  
จง กัจจิต เตส ซึ่ง อุมททเว ทง หตวาย แต่  
ด้านัก แห่ง นักษัตร แต่ ยักษ์ แต่ ภูต  
เหต่านน

จบเจ็ดตำนาน

### ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร

#### เริ่ม ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร

อนัตตํ  
สัมพุชฌิตวา

อภิสัมโพธิ  
ตถาคโต,

พระตถาคตเจ้า ได้ตรัสรู้ซึ่งพระ  
อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว

ปฐมํ ยํ  
ธัมมจักก  
สัมมเทว  
โลก

อเทเสสิ  
อนัตตํ,  
ปวัตเตนโต  
อปปปฏิวัตตยํ,

เมื่อจะทรงประกาศธรรมที่ใคร ๆ  
ยังมีได้ให้เบนไปแต่ในโลก ให้  
เบนไปโดยชอบแท้ ได้ทรงแสดง  
พระอนุตตรธรรมจักรใดก่อน

ยตถากขาตา อูโถ อนัตตา  
ปฏิปัตติ จ มัชฌิมา,  
จตุสวารียสัจเจสุ  
วิสุทธี ญาณทัตถัน,

คือว่าพระองค์ตรัสซึ่งที่สุดของ  
ประการ แต่ข้อปฏิบัติเป็นกลาง  
แต่บัญญัติอันรู้เห็น ในอริยสัจทั้ง  
สี่ของพระองค์ อันหมดจดแล้ว  
ในธรรมจักรใด

เทศน์ <sup>๗</sup> ชัมมราชาชน  
<sup>๗</sup> สัมมา <sup>๗</sup> สัมโพธิ <sup>๗</sup> กิตฺตํ,  
 นามน <sup>๗</sup> วิสสุตฺตํ <sup>๗</sup> สุตฺตํ  
<sup>๗</sup> ชัมมจกกปโป <sup>๗</sup> กิตฺตํ,  
 เวชฺชากรณปาฐุณ  
<sup>๗</sup> สังกตทกมภณามเส.

เราทั้งหลาย จง ลวด ชัมมจักร มนต์ ที่  
 พระองค์ ผู้พระ ชัมมราชา ทรง แต่ง  
 แล้ว ปราบดู โดย ชื่อว่า ชัมมจกกปโป  
 กิตฺตํ สุตฺตํ เปน สุตฺตํ ประกาศ พระ  
 สัมมาสัมโพธิญาณ อัน พระ ดังคคิ  
 กายารย ร้อย กรอง ไว้ โดย บัพ  
 เวชชากรณ เทอญ

ชัมม จกกปโป กิตฺตํ สุตฺตํ

<sup>๗</sup> เอวเม <sup>๗</sup> สุตฺตํ,

อัน ข้าพเจ้า (คือ พระ อานนทเถร) ได้  
 สดับ มา แล้ว อย่าง น

เอกํ <sup>๗</sup> สมยํ <sup>๗</sup> ภควา,  
 พาราณสียํ <sup>๗</sup> วิหริตี,  
 อสิปตเน <sup>๗</sup> มิคทาเย,

สมัย หนึ่ง พระ ผู้มี พระ ภาค เจ้า  
 เสด็จ ประทับ อยู่ ที่ ป่า อสิปตเน มฤค  
 ทายวัน ใน เมือง พาราณสี

กัตถว <sup>๗</sup> โฉ <sup>๗</sup> ภควา <sup>๗</sup> บัญฺจ—  
 วคฺคิเย <sup>๗</sup> ภิกฺขุ <sup>๗</sup> อามันฺเตสึ,

ใน กาล หนึ่ง แด พระ ผู้มี พระ ภาค เจ้า  
 ตรัส เตือน พระ ภิกษุ บัญฺจ วคฺคิเย

(คือ โทณทัณฺฑะ วโปปะ ภัททิสระ มห  
 นาม อัสสชฺให้ ตั้งใจ ฟัง ภาษิต น ว่า)  
 ดู ก่อน ภิกษุ ทั้งหลาย ที่ ลุด สอง อย่าง  
 เหน่า น

เทว <sup>๗</sup> เม <sup>๗</sup> ภิกฺขเว <sup>๗</sup> อนฺตา

อัน บรรพชิต ไม่ ควร เหน่า

<sup>๗</sup> บัพพชิตน <sup>๗</sup> น <sup>๗</sup> เสดวิคัพพา,

โยจายํ  
 กาม สุกฺขลลิกกานุ โย โค,  
 หี โน  
 คม โม  
 โปถุชฺชนิ โก  
 อนริ โย  
 อนตถสฺสญฺหิ ไท,  
 โยจายํ อิตฺต กิลมถานุ โย โค,

กามเมสุ

คือ การ ประถอม ตน ให้ พัง พิน  
 ด้วย กาม ใน กาม ทง หตาย น ไต  
 เปน ธรรม อัน เถว  
 เปน เหตุ ให้ ตง บ้าน เรือน  
 เปน ของ คน มี กิเลส หนา  
 ไม่ใช่ ของ คน ไป จาก ช้า คัก คือ กิเลส  
 ไม่ ประกอบ ด้วย ประโยชน์ อย่าง หนึ่ง  
 คือ การ ประกอบ ความ เห็นต เห็นอย  
 แก่ ตน เปร่า น ไต  
 ให้ เกิด ทุกข์ แก่ ผู้ ประกอบ  
 ไม่ ทำ ผู้ ประกอบ ให้ ไป จาก ช้า คัก  
 คือ กิเลส

ทุกฺโข  
 อนริ โย

ไม่ ประกอบ ด้วย ประโยชน์ อย่าง หนึ่ง  
 ดู ก่อน ภิภษุ ทง หตาย ช้อ ปฏิบัติ อัน  
 เปน กถว ไม่ เข้า ไบ โคต ติ สุกฺข ของ  
 อย่าง นั้น นั้น

อนตถสฺสญฺหิ ไท,  
 เอเต เต ภิภชเว  
 อโภ อนฺเต ออนุปคัมม,  
 มชฺฌิมมา ปฏิปทา  
 ตถาคเตน อภิสัมพุทฺธา,

อัน ตถาคค ได้ ครรตฺรุ แดว ด้วย  
 บัญญา อัน ชิ่ง

จักขุภวณฺเณ ญาณภวณฺเณ

กระทำดวงตา คือ กระทำญาณแควของรู



อุปสมาย  
สัมไพชาย  
สวัตตคค

อภินุญาย  
นิพพานาย

ยอม เบนไป เพื่อ ความ เข้าไป ดงบ  
วังบ เพื่อ ความ รุ ยง เพื่อ ความ รุ  
ค เพื่อ ความ คบ

กตมา จ  
มชฌมา

สา ภิกขเว  
ปฏิปทา

คก่อน ภิกษุ ทง หตย ก็ ชอ ปฏิต  
ชง เบน ถาง นน เหน่า ไหน

คตาคเตน

อภิสัมพุทธา,

ทพระ คตาคต ได้ ตรัสรู้ แลว ด้วย  
มัญญา อน ยง

จกชุกรณ

ญานกรณ

กระทำดวงตาคือกระทำญาณ เกรของรู

อุปสมาย  
สัมไพชาย  
สวัตตคค

อภินุญาย  
นิพพานาย

ยอม เบนไป เพื่อ ความ เข้าไป ดงบ  
วังบ เพื่อ ความ รุ ยง เพื่อ ความ รุ  
ค เพื่อ ความ คบ

ชยเมว

ชริโย

อชฐิงคโก

มค โค,

ทาง ม ของค แปร เกรอง ไป จาก ชาคค  
คชกเถศน เอง

เสยยถัท ?

อะไร บ้าง

(๑) สัมมา ทชฐิ

มัญญา อน เห็น ชอบ

(๒) สัมมา สังกบไป,

ความ ดำริห์ ชอบ

(๓) สัมมา วาจา

วาจา ชอบ

(๔) สัมมา กम्मณโต

การ งาน ชอบ

(๕) สัมมา ชาชโ,

ความ เถยง ชีวิต ชอบ

(๖) สัมมา กายา โม

ความ เพียร ชอบ

(๗) สัมมา สติ

ความ ระลึก ชอบ

(๘) สัมมา สมาธิ.

ความ ตั้ง จิตร ชอบ

อโย โช ธา ภิกขเว  
มัชฌิมา ปฏิปทา  
คตาคเตน อภิสัมพุทฺธา,

ดู ก่อน ภิกษุ ทงหลาย ชั้น น แด ชอบ  
ปฏิบัติ อัน เปน กลาง  
ที่ คตาคตได้ ครรดี รู้ แดว ด้วยปัญญา  
อัน ยิ่ง

จักขุกรณี ญาณ กรณี  
อุปสมาย อภิญฺเญาย  
สัม ไพธาย นิพพานาย  
สวัตฺตติ.

กรรทำดวงตา คือกรรทำญาณเคระองรู้  
ย่อม เปนไป เพื่อความ เข้าไป ถึงน  
ร่างบ เพื่อ ความ รู้ ยิ่ง เพื่อ ความ รู้  
คือ เพื่อ ความ คับ

อิทฺ ไซ ปน ภิกขเว  
ทุกฺขํ อริยสัจจํ,  
ชาตบี ทุกฺขา  
ชราบี ทุกฺขา  
มรณมบี ทุกฺขํ,

ดู ก่อน ภิกษุ ทงหลาย ก็ ชั้น แด เปน  
ของ จริง ของ อริย บุคคล คือ ทุกข์  
แม้ ความ เกิด เปน ทุกข์  
แม้ ความ แล เปน ทุกข์  
แม้ ความ คาย เปน ทุกข์

โสถก ปวิเทวทุกฺข โทม—  
นิตฺตฺสฺปาเยตบี ทุกฺขา,

แม้ ความ โสถ ความ รักไร ไร้พิน  
ความ เจ็บกาย ความ เต็มใจ ความ  
กับ แค้นใจ เปน ทุกข์

อับบิเยหิ สัมปิโยโค ทุกฺโข

ความ ประดับ ด้วย สิ่ง ที่ไม่ เป็น ที่ รัก  
ทั้ง หาย เป็น ทุกข์

ปิเยหิ วิปปิโยโค ทุกฺโข

ความ พัด ติ พรา กจาก สิ่ง ที่ รัก ทั้ง หาย  
เป็น ทุกข์

ยมบจณฺเณ น ลภติ

ปรารถนา ไม่ สัม หวง แม้ อนใด

ตมฺปิ ทุกฺโข,

แม้ อน นั้น ก็ เป็น ทุกข์

สังฆิเตน ปญฺญูปาทา—

โดย ย่อ แลว อุปาทาน ๕

นภกชนธา ทุกฺขา.

เป็น ทุกข์

อิทํ โข ปน ภิกฺขเว

ดู ก่อน ภิกษุ ทั้ง หาย ก็ ขอน แล ของ

ทุกฺขสมุทฺตโย อริยสัจจ,

จริง แห้ง อริย บุคคต คือ เหตุ ให้ ทุกข์  
เกิด ขึ้น

ยายํ คณฺหา

ความ ทยาน อยาก นี้ ไต

ไปโนพฺภิกกา

ทำ ความ เกิด อีก

นเนทราค สหคตา

เป็น ไป กับ ความ ก้าหนด ด้วย อานาจ

คตฺร คตฺราภินนทฺน,

เพติ นยัง ใน อารมณฺ์ นั้น ๆ

เสยฺยถิทํ?

คณฺหา นี้ อย่างไร เถา

ภามคณฺหา

คือ ความ ทยาน อยาก ใน อารมณฺ์ ที่ ไคร

ภาวคณฺหา

คือ ความ ทยาน อยาก ใน ความ มี

ความ เป็น

วิภาว คณหา.

คือ ความ ทยาน อยากร ใน ความ ไม่มี  
ไม่เป็น

อิทัง โข ปน ภิกขเว  
ทุกฺขนิโรโธ อริยสัจฺจ,

ดู ก่อน ภิกษุ ทง หตาย ก ขอน แด ของ  
จริง แห่ง อริยบุคคล คือ ความ คับทุกข์

โย ตสฺสาเยว คณหา

ความ คับ โดย ไม่ คิด ย่อม อยู่ ได้ โดย  
ไม่ เหลือ แห่ง คณหา นั้น แห่ง อนใด

อเสสฺสวภาว นิโรโธ

ความ สละ คณหา นั้น

ภาโค

ความ วาง คณหา นั้น

ปฏินิสฺสัคโค

ความ ปล้อย คณหา นั้น

มุตฺติ

ความ ไม่ พัว พน แห่ง คณหา นั้น

อนาถโย.

อิทัง โข ปน ภิกขเว ทุกฺขนิ—

ดู ก่อน ภิกษุ ทง หตาย ก ขอน แด ของ  
จริง แห่ง อริยบุคคล คือ ข้อ ปฏิบัติ  
ให้ ถึง ความ คับ ทุกข์

โรธคามินิ ปฏิปทา อริยสัจฺจ,

ทาง มี องค์ แปร เครื่อง ไป จาก ขาคักก  
คือ กิเลส นั้น เอง

อยมเว

อริโย

อฏฺฐังคิโก

มคฺโค,

อะไร บ้าง

เสยฺยถิทํ?

บัญญัติ เห็น ชอบ

(๑) สัมมา ทิฏฐิ

ความ ดำริห์ ชอบ

(๒) สัมมา สังกัปปิ,

วาจา ชอบ

(๓) สัมมา วาจา

(๔) สัมมากมมน ไต

การ งาน ชอบ

(๕) สัมมา อาริ โว,

ความ เที่ยง ชีวิต ชอบ

(๖) สัมมา วายา โม

ความ เพียร ชอบ

(๗) สัมมา สติ

ความ ระลึก ชอบ

(๘) สัมมา สมาธิ.

ความ ตั้ง จิตร ชอบ

อิทํ ทุกขํ อริย สัจจ นต เม ภิกขเว,  
บุพเพ อนนุ สัสสะ เตสุ อิม เมสุ,  
จกขุ อุตปาติ ญานัน อุตปาติ  
บัญญัติ อุตปาติ วิชชา อุตปาติ  
อา โล โโก อุตปาติ,

ดู ก่อน ภิกษุ ทง หตาย จักขุ ได้ เกิด  
ชน แดง ญาณ ได้ เกิด ชน แดง  
บัญญัติ ได้ เกิด ชน แดง วิชชา ได้  
เกิด ชน แดง แสง สว่าง ได้ เกิด ชน  
แดง แก่ เรา ใน ขรรม ทง หตาย ที่  
เรา ไม่ได้ ฟัง แดง ใน กาด ก่อน ว่า  
นี้ ทุกข อริย สัจ

ทํ โข ปนิตํ ทุกขํ อริย สัจจ  
ปริญญเอยยนต เม ภิกขเว,  
บุพเพ อนนุ สัสสะ เตสุ อิม เมสุ,  
จกขุ อุตปาติ ญานัน อุตปาติ  
บัญญัติ อุตปาติ วิชชา อุตปาติ  
อา โล โโก อุตปาติ,

ดู ก่อน ภิกษุ ทง หตาย จักขุ ได้ เกิด  
ชน แดง ญาณ ได้ เกิด ชน แดง  
บัญญัติ ได้ เกิด ชน แดง วิชชา ได้  
เกิด ชน แดง แสง สว่าง ได้ เกิด ชน  
แดง แก่ เรา ใน ขรรม ทง หตาย ที่  
เรา ไม่ได้ เคย ฟัง แดง ใน กาด ก่อน  
ว่า ก็ ทุกข อริย สัจ นั้น แด **ควร**  
กำหนด รู้ ด้วย บัญญา

ตํ โข ปนิตํ ทุกฺขํ อริยสัจจํ  
ปริญฺญาตนฺตํ เม ภิกฺขเว,  
บุพฺเพ อนนุสฺสํเตสฺส ธมฺเมสฺส,  
จกฺขุ อุตฺปาติ ญฺาณํ อุตฺปาติ  
บิญฺญา อุตฺปาติ วิชฺชา อุตฺปาติ  
อา โล โโก อุตฺปาติ.

ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย จักขุได้เกิด  
ขึ้นแล้ว ญาณได้เกิดขึ้นแล้ว  
ปัญญาได้เกิดขึ้นแล้ว วิชยาได้  
เกิดขึ้นแล้ว แสงสว่างได้เกิดขึ้น  
แล้ว แก่เรา ในธรรมทั้งหลาย  
ที่เราไม่ได้เคยฟังแล้ว ในกาล  
ก่อนว่า ก็ทุกข์ อริย สัจ นั้น แด  
ฉันเราได้ กำหนดรู้ แล้ว

อิทํ ทุกฺขสมุทฺทโย  
อริยสัจจานตํ เม ภิกฺขเว,  
บุพฺเพ อนนุสฺสํเตสฺส ธมฺเมสฺส,  
จกฺขุ อุตฺปาติ ญฺาณํ อุตฺปาติ  
บิญฺญา อุตฺปาติ วิชฺชา อุตฺปาติ  
อา โล โโก อุตฺปาติ,

ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย จักขุได้  
เกิดขึ้นแล้ว ญาณได้เกิดขึ้นแล้ว  
ปัญญาได้เกิดขึ้นแล้ว วิชยา ได้  
เกิดขึ้นแล้ว แสงสว่างได้เกิดขึ้น  
แล้ว แก่เรา ในธรรมทั้งหลาย  
ที่เราไม่ได้เคยฟังแล้ว ในกาล  
ก่อนว่า นี้ ทุกข์ สมุทัย อริย สัจ

ทํ ไช ปนิตํ ทุกัชสมุทโย  
 อริยสัจจํ ปหาคัพพนค เม ภิกขเว,  
 ปุฬเพ อนนุสัสสะเตสุ อัมเมสุ,  
 จกขุ อุตปาติ ญาณํ อุตปาติ  
 บัญญา อุตปาติ วิชชา อุตปาติ  
 อาโตโก อุตปาติ,

ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย จักขุได้เกิด  
 ขึ้นแล้ว ญาณได้เกิด ขึ้นแล้ว  
 บัญญาได้เกิด ขึ้นแล้ว วิชชาได้  
 เกิด ขึ้นแล้ว แสงสว่างได้เกิดขึ้น  
 แล้วแก่เรา ในธรรมทั้งหลาย  
 ที่เรายังไม่ได้เคยฟังแล้ว ใน  
 กาดก่อนว่า ก็ทุกขสมุทัย อริย  
 สัจจนันนถ คอวระเสย

ทํ ไช ปนิตํ ทุกัชสมุทโย  
 อริยสัจจํ ปทินนค เม ภิกขเว,  
 ปุฬเพ อนนุสัสสะเตสุ อัมเมสุ,  
 จกขุ อุตปาติ ญาณํ อุตปาติ  
 บัญญา อุตปาติ วิชชา อุตปาติ  
 อาโตโก อุตปาติ.

ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย จักขุได้เกิด  
 ขึ้นแล้ว ญาณได้เกิด ขึ้นแล้ว  
 บัญญาได้เกิด ขึ้นแล้ว วิชชาได้  
 เกิด ขึ้นแล้ว แสงสว่างได้เกิดขึ้น  
 แล้วแก่เรา ในธรรมทั้งหลายที่  
 เราไม่ได้เคยฟังแล้ว ใน กาด  
 ก่อนว่า ก็ทุกขสมุทัย อริยสัจจน  
 นนถ อนเราโตระเสยแล้ว

อิทํ ทุกฺกขณิโร โอ  
 อริยสัจจหนตฺต เม ภิกฺขเว,  
 ปุพฺเพ อนนุสฺสึเตสุ อิมฺเมสุ,  
 จกฺขุ อุตฺปาติญฺจ ญฺจ ญฺจ อุตฺปาติ  
 ปญฺญา อุตฺปาติ วิชฺชา อุตฺปาติ  
 อาโลโก อุตฺปาติ,

คูก่อน ภิกษุทั้งหลาย จักขุได้  
 เกิดขึ้นแล้ว ญาณได้เกิด  
 ขึ้นแล้ว ปัญญาได้เกิด  
 ขึ้นแล้ว วิชยาได้เกิด  
 ขึ้นแล้ว แสงสว่าง  
 ได้เกิดขึ้นแล้ว แก่เรา ในธรรม  
 ทั้งหมด ที่เราไม่ได้เคยฟัง  
 แล้ว ใน กาล ก่อน ว่านี่ทุกข  
 นิโรธ อริยสัจ

ตํ โข ปณิทํ ทุกฺกขณิโร โอ อริยสัจจ  
 สัจจกาทพฺพนตฺต เม ภิกฺขเว,  
 ปุพฺเพ อนนุสฺสึเตสุ อิมฺเมสุ,  
 จกฺขุ อุตฺปาติญฺจ ญฺจ ญฺจ อุตฺปาติ  
 ปญฺญา อุตฺปาติ วิชฺชา อุตฺปาติ  
 อาโลโก อุตฺปาติ,

คูก่อน ภิกษุทั้งหลาย จักขุ ได้  
 เกิดขึ้นแล้ว ญาณได้เกิด  
 ขึ้นแล้ว ปัญญาได้เกิด  
 ขึ้นแล้ว วิชยาได้เกิด  
 ขึ้นแล้ว แสงสว่าง  
 ได้เกิดขึ้นแล้ว แก่เรา ในธรรม  
 ทั้งหมด ที่เราไม่ได้เคยฟัง  
 แล้วใน กาลก่อน ว่า ก็ทุกขนิโรธ  
 อริยสัจจน นน แต่ ควร ทำให้ แสง



ต โช ปนิตํ ทุคฺคณิโร โธ อริยสัจจํ  
 สัจจนกตต เม ภิกขเว,  
 ปุพฺเพ อนนุสฺสเทสุ อิมเมสุ,  
 จกฺขุ อุตฺปาที ญานํ อุตฺปาที  
 บัญญา อุตฺปาที วิชฺชา อุตฺปาที  
 อโถ โภ อุตฺปาที.

ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย จักษุได้  
 เกิดขึ้นแล้ว ญาณได้เกิด  
 ขึ้นแล้ว ปัญญาได้เกิด  
 ขึ้นแล้ว วิชยาได้เกิด  
 ขึ้นแล้ว แสงสว่าง  
 ได้เกิดขึ้นแล้วแก่เรา ใน  
 ธรรมทั้งหลาย ที่เราไม่ได้  
 เคยฟังแล้ว ในกาลก่อนว่า  
 ก็ทุกข์นิโรธ อริยสัจจน  
 นน แต่อันเราได้กระทำ  
 ให้แจ้งแล้ว

อิทํ ทุคฺคณิโรธคามินีปฏิปทา —  
 อริยสัจจนต เม ภิกขเว,  
 ปุพฺเพ อนนุสฺสเทสุ อิมเมสุ,  
 จกฺขุ อุตฺปาที ญานํ อุตฺปาที  
 บัญญา อุตฺปาที วิชฺชา อุตฺปาที  
 อโถ โภ อุตฺปาที,

ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย จักษุได้  
 เกิดขึ้นแล้ว ญาณได้เกิด  
 ขึ้นแล้ว ปัญญาได้เกิด  
 ขึ้นแล้ว วิชยาได้เกิด  
 ขึ้นแล้ว แสงสว่าง  
 ได้เกิดขึ้นแล้วแก่เรา ใน  
 ธรรมทั้งหลายที่เราไม่ได้  
 เคยฟังแล้ว ในกาลก่อนว่า  
 นี้ทุกข์นิโรธคามินี  
 ปฏิปทา อริยสัจ

คัมภีโร ปณิทัทฺถกัณฺโณ โรชคามินิปรวิฏฺฐปทา—  
 อริยสัจจํ ภาเวทคัพพนคิ เม ภิกขเว,  
 ปุฬฺเพ อन्नุสฺสํสฺสเทสฺสุ ธัมมเมสฺสุ,  
 จักขุ อุตฺปาที ญฺยานํ อุตฺปาที  
 บัญญา อุตฺปาที วิชฺชา อุตฺปาที  
 อาโลโก อุตฺปาที,

ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย จักขุได้  
 เกิดขึ้นแล้ว ญาณได้เกิดขึ้นแล้ว  
 ปัญญาได้เกิดขึ้นแล้ว วิชยาได้  
 เกิดขึ้นแล้ว แสงสว่างได้เกิดขึ้น  
 แล้วแก่เรา ในธรรมทั้งหลาย  
 ที่เราไม่ได้เคยฟังแล้ว ในกาล  
 ก่อนว่า ก็ทุกขนิโรธคามินีปรวิ  
 ฏฐปทา อริยสัจจนฺนตฺถ ควรให้  
 เจริญขึ้น

คัมภีโร ปณิทัทฺถกัณฺโณ โรชคามินิปรวิฏฺฐปทา—  
 อริยสัจจํ ภาเวทคัพพนคิ เม ภิกขเว,  
 ปุฬฺเพ อन्नุสฺสํสฺสเทสฺสุ ธัมมเมสฺสุ,  
 จักขุ อุตฺปาที ญฺยานํ อุตฺปาที  
 บัญญา อุตฺปาที วิชฺชา อุตฺปาที  
 อาโลโก อุตฺปาที.

ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย จักขุได้  
 เกิดขึ้นแล้ว ญาณได้เกิดขึ้น  
 แล้ว ปัญญาได้เกิดขึ้นแล้ว  
 วิชยาได้เกิดขึ้นแล้ว แสงสว่าง  
 ได้เกิดขึ้นแล้วแก่เรา ในธรรม  
 ทั้งหลายที่เราไม่ได้เคยฟังแล้ว  
 ในกาลก่อนว่า ก็ทุกขนิโรธคา  
 มินีปรวิฏฐปทา อริยสัจจนฺนตฺถ ชน  
 ษาให้เจริญแล้ว

ยาวกัวญฺเญจ เม ภิกขเว  
 อิมสฺ จทสฺ อริยสัจฺเจตฺ,  
 เชนนตปรัวฏฺฏํ ทวาทสาการํ  
 ยถากุตฺ ญานนทสฺสนํ  
 น สุวิสุทฺธํ อโหสิ,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บัญญาอัน  
 รู้เห็นตาม เป็นจริงแล้ว อย่างไร  
 ใน อริยสัจสี่ เหล่านี้ ของเรา ซึ่ง  
 มีรอบคอบ มีอาการสืบต่อ  
 อย่างนี้ยังไม่หมดจดเพียงใดแล้ว

เนวทวาทํ ภิกขเว สเทวเก  
 โดเก สมารเก สพรหมเก,  
 สสสมณพราหมณียา  
 ปชาย สเทวมนุสฺสํ,  
 ออนุตฺตารํ สสมาสํ ไพธ  
 อภิสสมพุทฺโธ บัจจญฺญาตี.

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราจะยืนยัน  
 ยืนยันตนว่า เป็น ผู้ตรัสรู้พร้อม  
 ฉะเพาะ ซึ่งบัญญัติเครื่อง ตรัสรู้  
 ชอบ ไม่มี ความ ตรัสรู้ อันจะ  
 ยิ่งกว่า ในโลก เป็นไป กับด้วย  
 เทวดา มาร พรหม ในหมู่สัตว์  
 ทั้ง สมนะ พราหมณ์ เทวดา  
 มนุษย์ ไม่ได้เพียงนั้น

ยโต จ โว เม ภิกขเว  
 อิมสฺ จทสฺ อริยสัจฺเจตฺ,  
 เชนนตปรัวฏฺฏํ ทวาทสาการํ  
 ยถากุตฺ ญานนทสฺสนํ  
 สุวิสุทฺธํ อโหสิ.

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ก็เมื่อใด  
 แด บัญญาอันรู้เห็นตาม เป็น  
 จริง อย่างไรใน อริยสัจสี่ เหล่า  
 นี้ ของเรา ซึ่งมีรอบคอบ มี  
 อาการสืบต่ออย่างนี้หมดจดดีแล้ว

อภาทิ ภิกขเว สเทวเก

โลเก สมารเก สพรหมเก,  
สัสสมณพราหมณียา

ปชาย สเทว มนุสส์าย,  
อนุตฺตริ สัมมาสัมโพธิ  
อภิ สัมพุทฺโธ บัจจัญญาตี.

ญาณญฺจา ปน เม  
ทสฺสนิ อุตฺปาติ,

อกุปฺปา เม วิมุตฺติ,  
อยมนตมา ชาทิ,  
นตถทานิ บุนฺพภา โวติ,

อิทมโวจ ภควา,

อิตตมวา บัญฺจวคคยา ภิกขุ

ภควโต ภสฺสิตํ อภินนทฺ.

อิมัสมิญฺจ ปน เวยฺยา—  
กรณสฺม TUDC ภาณฺญมานเ,

เมื่อ นพฺรา ยน ยนตนได้ ว่า เปน ผู้  
ตรัสรู้พร้อม ฉะภาะ ซึ่งบัญญัติ  
เครื่อง ตรัสรู้ ชอบ ไม่ มีความ  
ตรัสรู้ อื่น จะ ยิ่ง กว่า ในโลก เปน  
ไป กับ เทวดา มาร พรหม ใน  
หมู่สัตว์ ทั้ง สมนะ พราหมณ์  
เทวดา มนุษย์

ก็ แต่ บัญญา อื่น ฐ เหน ได้ เกิด ขึ้น  
แล้ว แก่ เรา

ว่า ความ พ้น วิเศษ ของ เรา ไม่  
กด บก่า เรม ชาติน เปน ที่ สุด แล้ว  
บัด นี้ ไม่ มี ความ เกิด อิต

พระผู้มี พระภาค เจ้า ได้ ตรัส  
ธรรมปริยาย อื่น นี้ แล้ว  
ภิกษุ บัญฺจวคคย กิ ยนติ

เพตินภายิตของพระผู้มีพระภาคเจ้า

ก็ แหะ เมอ เวยฺยากรณ น อื่น  
พระผู้มี พระภาค เจ้า ตรัส อยู่

ถยัสมโต โภณัชตญญุสส วิวัช  
วิคมลั อัมมจกัชु อุทปาที,

ยงกญุจ สุมทย อัมม  
สัพพนค นิโรธอัมมมนค.

ปวตคเตจ ภคจกค อัมมจกเก,

ภุมมา เทว สัททมนุสสาเวส,

เขตมภคจกค พารานลียั

อสิปคเน มิตทาเย อนุททว  
อัมมจกค ปวตคค,

อปปภวคคย สมนเน วา

พราหมเนน วา เทเวเน วา

มาเนน วา พรหมเนน วา

เกนจ วา โลกัสมนค.

ภุมมานั เทวานั สัทท สุตวา,

จาคุมมหาธาชิกา เทวา

สัททมนุสสาเวส,

จักษุใน ธรรม อนั ปราศจาก ทุต  
ปราศจาก มถทิน ได้ เกิด ษณ แลว

แก พระผู้มีอายุ โภณชตญญะ

วา สิงคิ สิงคิง มัณเกิด ษณ

เปน ธรรมคค สิงทงปวงนิน มี

คความ คับไป เปน ธรรมคค

กั ครน เมอ ธรรมจกักร อนั พระ

ผู้มีพระภาคเจ้าให้ เปนไป แลว

เหล่าภุม เทวคค ก็ยัง เสียงให้

บณ ถอถน

ว่า นัน จกักร คอ ธรรม ไม มี จกักร

อนตุ้ ไค อนั พระผู้มีพระภาค

เจ้าให้ เปนไป แลว ในมา อสิปคน

มฤคทายวัน ณะเมือง พารานลั

อนั สมนะ พราหมณั เทพคค

มาร พรหม แด ไครๆ ใน โลก

ยังไมให้ เปนไป ได้ แลว คิง น

เทพเจ้าเหล่า ษณ จาคุมหาธาธา

ได้ พังเสียงของ เทพเจ้าเหล่า ภุม

เทวคค แลว ก็ยัง เสียง โหมนถอถน

จากุम्मหาราชิถานันเทวานันตัททสุตวา,  
ทาวกิสสา เทวา สัททมนุสฺสสาเวสฺสุ,

เทพเจ้าเหล่าชั้นดาวดึงษ์ ได้  
ฟังเสียงของเทพเจ้าเหล่าชั้น  
จากุम्मหาราชแล้ว ก็ยังเสียงให้  
บรรลือ ตัน

ทาวกิสานัน เทวานันตัททสุตวา,  
ยามา เทวา สัททมนุสฺสสาเวสฺสุ,

เทพเจ้าเหล่าชั้นยามา ได้ฟัง  
เสียงของเทพเจ้าเหล่าชั้นดาว  
ดึงษ์แล้ว ก็ยังเสียงให้บรรลือ ตัน

ยามานัน เทวานันตัททสุตวา,  
ตุลิสสา เทวา สัททมนุสฺสสาเวสฺสุ,

เทพเจ้าเหล่าชั้นดุสิต ได้ฟัง  
เสียงของเทพเจ้าเหล่าชั้นยามา  
แล้ว ก็ยังเสียงให้บรรลือ ตัน

ตุลิตานัน เทวานันตัททสุตวา,  
นิมมานรติ เทวา สัททมนุสฺสสาเวสฺสุ,

เทพเจ้าเหล่าชั้นนิมมานรดี ได้  
ฟังเสียงของเทพเจ้าเหล่าชั้น  
ดุสิตแล้ว ก็ยังเสียงให้บรรลือ ตัน

นิมมานรตินัน เทวานันตัททสุตวา,  
ปรนิมมิตวสวัตติ เทวา  
สัททมนุสฺสสาเวสฺสุ,

เทพเจ้าเหล่าชั้นปรนิมมิตวสวัตติ  
ได้ฟังเสียงของเทพเจ้าเหล่าชั้น  
นิมมานรดีแล้ว ก็ยังเสียงให้  
บรรลือ ตัน

ปรนนิมิตวสวัตตันทัน

เทวานัน <sup>๕</sup> สัทท <sup>๕</sup> สุทวา,

พรหมกายิกา <sup>๕</sup> เทวา

สัททมนุสสาเวต,

เทพเจ้าเหล่าที่ เกิดใน หมู่พรหม

ได้ พงเสียง ของ เทพเจ้าเหล่าชั้น

ปรนนิมิตวสวัตตี แล้ว ก็ ยัง

เสียง ให้ บั่นถอ ถน

เอตมภควทา พาราณสีย

อิติปตเน มิคทาเย

อนุตทว <sup>๕</sup> อัมมจก <sup>๕</sup> ปวตคต,

อับปฏิวตติย <sup>๕</sup> สมนเน <sup>๕</sup> กา

พราหมเนน <sup>๕</sup> กา <sup>๕</sup> เทเวเน <sup>๕</sup> กา

มาเวเน <sup>๕</sup> กา <sup>๕</sup> พรหมนา <sup>๕</sup> กา

เกนจิ <sup>๕</sup> กา <sup>๕</sup> โลกัสมินต.

ว่านั่น จักร คือ ชรรม ไม่มี จักร

อื่น ชู้ได้ อัน พระผู้มี พระภาค

เจ้า ให้ เบนไป แล้ว ใน บ่า อธิป

ตนมฤคทายวัน ณะเมือง พารา

ณตี อัน สมนะ พราหมณ์

เทพดา มาร พรหม แลใคร ๆ ใน

โลก ยังไม่ ให้ เบนไป ได้ แล้ว ดง น

อิติท เตน ขเนน เตน มุหัตเตน,  
ยาวพรหม โลกาสัทโท อพภุคคจฉิ,

ออยญ <sup>๕</sup> ทสสหัสสิ <sup>๕</sup> โลกธาท,

สังกมบ <sup>๕</sup> สัมปกมบ <sup>๕</sup> สัมปเวธิ,

อับปมาโน <sup>๕</sup> โยพาโร

โอรกโส <sup>๕</sup> โลก <sup>๕</sup> ปาทูโร <sup>๕</sup> โหสิ,

โดยขณะหนึ่ง ครุหนึ่งนั้น เสียง ขึ้น

ไปถึงพรหมโลก ด้วยประการ ฉนี้

ทั้ง หม่นโลก ชาตุน

ได้ ห้วนไหว สเทอน สัทน ถันไป

ทั้งแสงสว่างอัน ยิ่ง ไม่มีประมาณ

ได้ ปราภฏ แล้ว ใน โลก

ฉันทิม จักกัปปวัตตนสูตร

๑๒๖

อติถักกัมเมว เทวานัน เทวานุภาว,

ถ้อง เทวานุภาพ ของ เทพดาทั้ง

หลายเต็มหมด

อถไซ ภควา อุกานัน อุกาเนต,

ถ้า คับนั้น ธต พระผู้มีพระภาค

เจ้า ได้ ทรง เปล่ง อุกาน

อัญญาสิ วต โภ โภณทัตญญู,

ว่า โภณทัตญญะ ได้ รู้ แล้ว หนอผู้

อัญญาสิ วต โภ โภณทัตญญู,

เจริญ โภณทัตญญะ ได้ รู้ แล้ว

หนอผู้เจริญ

อิกกิตฺถ อายัสสม โภ โภณทัตญญูสส,

เพราะ เหตุ นั้น นาม ว่า อัญญา

อัญญา โภณทัตญญู เต้าว นาม,

โภณทัตญญะ นั้น นั้น เทียว ได้ มี

อโหสิต.

แล้ว แก่ พระผู้มีอายุ โภณทัตญญะ

ด้วย ประการ นั้น ธต

จบ ฉันทิม จักกัปปวัตตนสูตร



อนัตตลักขณสูตร

เริ่ม อนัตตลักขณสูตร

อนัตตํ สัตตํเทหิ ทุกฺกฺเขน  
ญฺเอยฺย อนัตตลักขณํ,

อนัตตลักขณะ อนโต อนํ สัตตํทัง  
หลาย พังรุ้ ได้ โดยยาก

อภิกคฺวาทกํกตฺตัญญฺญาณํ  
ตมฺมํเทว วิโมจนํ,  
ตมฺมํพุทฺโธ ทํ ปกาเสตฺติ

พระตมพุทธเจ้า ได้ทรงประกาศ  
อนัตตลักขณะนั้น เปนธรรมอัน  
ปลดเปลื้อง อภิกคฺวาทกฺกตฺตัญญฺญาณ การถือ  
มั่น ด้วย อนํ กล่าว ว่า ตน แต่เปนมัตต  
ตัญญา ความ สำคัญ ว่า ตน โดย  
ชอบแท้

ทัญญํสัจจํ โยคินํ,

แก่เหล่าพระ โยคี คือ บัณฑิตผู้รู้  
สัจจะ อัน เหน้ แน้ว

อุกฺกตฺรํ ปฏิเวธาย  
ภาเวตฺถุ ญาณํมุตฺตมํ

เพื่อให้เจริญญาณ อัน อุดม เพื่อ  
ตรัสรู้ ธรรม อัน ยิ่ง

ยมนเตสํ ธิฏฐิสฺสึ อิมมานํ  
ญานเนนุปรปริกัชตํ,  
สัพพาสเวหิ จิตฺตานิ  
วิมฺจิสฺสุ อเสสํ ไต,

จิตร ของ พระ บัญจวคคัย เหล่า นั้น  
ผู้มี ธรรม อันได้ เห็น แล้ว ใคร ครอบงำ  
แล้ว ด้วย ญาณ พ้น แล้ว จาก อาสวะ  
ทั้งปวง โดยไม่ เหลือ ด้วย พระ สุต รอัน ไค

ตถา ญานานุสาเรน  
สาสนํ กาทุมิ จิณฺตํ,  
สาธุนํ อิตถสฺส ทธิตถ  
คํ สุตฺตํ ภาณาม เส.

เรา ทั้งหลาย จึง สวด พระ สุต ร อัน นี  
เพื่อ สำเร็จ ประโยชน์ แก่ สาธุชน ทั้ง  
หลาย ผู้ ปราถนา จะ กระทำ คำ สอน  
โดย อัน ตาม รดึก ญาณ อย่าง นั้น เทอญ

อนัตตลักขณสูตร

เอวํ เม สุตํ,  
เอกํ สมยํ ภควา,  
พาราณสียํ วิหริตี,  
อิสิปตเน มิคทาเย,  
สทฺร โช ภควา ปญฺญํ—  
จคฺคเย ภิกฺขุ อามันเตสึ,

อัน ข้าพเจ้า ( คือ พระ อานนท เถร )  
ได้ สดับ มา แล้ว อย่าง นี  
สมย หนึ่ง พระ ผู้ มี พระ ภาค เจ้า  
เสด็จ ประทับ อยู่ ที่ บำ อีสิปตเน นคร  
ทายวัน ใน เมือง พาราณดี  
ใน กาล นั้น แด พระ ผู้ มี พระ ภาค เจ้า  
ครั้น เดือน พระ ภิกษุ บัญจวคคัย ( ให้  
คง ใจ พึง ภาษิต น ภา )

รูป	ภิกขเว	อนัตตา,	ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย รูป (คือร่าง กายนี้) เป็น อนัตตา (ไร้ตน)
-----	--------	---------	--

รูปญจ อิตถา	หิต	ภิกขเว อภิวัสส,	ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย ก็ ถ้า รูปนี้ จัก ได้เป็น อิตถา (ตน) แล้ว
----------------	-----	--------------------	---

นยิต	รูป	อาพาธาย	รูปนี้ ก็ไม่ พัง เป็นไป เพื่อ อาพาธ (ความ ถ้ามาย)
------	-----	---------	--

สพภต	จ	รูป,	อนึ่ง สัก พังได้ ใน รูป ตามใจหวัง
------	---	------	-----------------------------------

เอว	เม	รูป	โหด	ว่ารูป ของเรา จง เป็น อย่างนี้ เกิด
เอว	เม	รูป	มา	อโหสิติ,

ยัสมา	จ	โ	ภิกขเว	ก็ เพราะ เหตุใด แดภิกษุทั้งหลาย
-------	---	---	--------	---------------------------------

รูป	อนัตตา,	รูป จึง เป็น อนัตตา
-----	---------	---------------------

ตัสมา	รูป	อาพาธาย	เพราะเหตุนี้ รูป จึง เป็น ไป เพื่อ อาพาธ
-------	-----	---------	---

น	จ	สพภต	รูป,	อนึ่ง สัก ย่อมไม่ ได้ ในรูปตามใจหวัง
---	---	------	------	--------------------------------------

เอว	เม	รูป	โหด	ว่ารูป ของเรา จง เป็น อย่างนี้ เกิด
เอว	เม	รูป	มา	อโหสิติ.

เวทนา	อนัตตา,	เวทนา (คือ ความรู้สึกอารมณ์)
-------	---------	------------------------------

อนัตตลักขณสูตร

เวทนา ๆ หิต วิกขเว อตฺตา อภวิสฺส,	ตุก่อน ภิกษุ ทงหลาย ก็ ถ้า เวทนา น จักได้ เป็น อนัตตา แล้ว
นยิทฺติ เวทนา อปาธาเย สฺวคเตยฺย,	เวทนา น ก็ ไม่ พึง เป็น ไป เพื่อ อปาธา
สัพเพเต ๑ เวทนาเย,	อนึ่ง สัตว์ พึง ได้ ใน เวทนา ตาม ใจ หวัง
เหวํ เม เวทนา โหตุ เหวํ เม เวทนา มา อโหสิตฺติ,	ว่า เวทนา ของ เรา จง เป็น อย่าง น เกิด เวทนา ของ เรา อย่า ได้ เป็น อย่าง น เติย
ยัสมา ๑ โห วิกขเว เวทนา อนตฺตา,	ก็ เพราะ เหตุ ไต แด ภิกษุ ทงหลาย เวทนา จึง เป็น อนัตตา
ตัสมา เวทนา อปาธาเย สฺวคตฺติ,	เพราะ เหตุ นั้น เวทนา จึง เป็น ไป เพื่อ อปาธา
น ๑ สัพภตฺติ เวทนาเย,	อนึ่ง สัตว์ ย่อม ไม่ ได้ ใน เวทนา ตาม
เหวํ เม เวทนา โหตุ เหวํ เม เวทนา มา อโหสิตฺติ.	ใจ หวัง ว่า เวทนา ของ เรา จง เป็น อย่าง น เกิด เวทนา ของ เรา อย่า ได้ เป็น อย่าง น เติย
สยฺเย อนตฺตา,	สยฺเย ( คือ ความ จำ ) เป็น อนัตตา
สยฺเย ๑ หิต วิกขเว อตฺตา	ตุก่อน ภิกษุ ทงหลาย ก็ ถ้า สยฺเย น จักได้ เป็น อนัตตา แล้ว

TUDC

15/0๒/2564

นยิต์ สัจญา อาพาธาย  
สัจญเตยฺย,

สัพเพถา ฯ สัจญาย,

เอว เม สัจญา โททุ

เอว เม สัจญา มา อโหสิทฺติ,

ยัสมา ฯ โห ภิกขเว

สัจญา อนัตตา,

ทสฺมา สัจญา

อาพาธาย สัจจัตตติ,

น ฯ สัพเพทฺติ สัจญาย,

เอว เม สัจญา โททุ

เอว เม สัจญา มา อโหสิทฺติ.

สังขาร อนัตตา,

สังขาร ฯ ทิทฺติ ภิกขเว

อิตฺตภา อภิวัสสํ,

นยิต์ สังขาร อาพาธาย

สัจจเตยฺย,

สัจญานี ก็ไม่พึงเป็นไปเพื่อ  
อาพาธ

อนึ่ง สัจจพึงได้ ในสัจญานีตามใจหวัง

ว่า สัจญาของเราจริง เป็น อย่างนั้นเกิด

สัจญาของเราอย่าได้เป็น อย่างนั้นเลย

ก็ เพราะเหตุใดแล ภิกษุทั้งหลาย

สัจญา จึง เป็น อนัตตา

เพราะเหตุนี้ สัจญา จึง เป็นไป

เพื่อ อาพาธ

อนึ่ง สัจจ ย่อมไม่ได้ ใน สัจญา ตาม

ใจ หวัง

ว่า สัจญา ของเราจริง เป็น อย่างนั้นเกิด

สัจญาของเราอย่าได้ เป็น อย่างนั้นเลย

สังขาร ทั้งหลาย ( คือ สภาวะ ที่ เกิดกับ

ใจปรุจใจให้ ตีบ้างชวบ้าง ) เป็นอนัตตา

ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย ก็ ถ้า สังขาร

ทั้งหลาย นี้ จักได้ เป็นอนัตตาแล้ว

สังขารทั้งหลาย นี้ ก็ไม่ พึง เป็นไปเพื่อ

อาพาธ

๗๘ ๗๘  
ตัพภោ ๑ ๑ สัมมาเวสุ,

อนึ่ง สัตว์ ฟังได้ ในสังขาร ทั้งหลาย  
ตามใจ หวัง

เอวํ เม สัมมา โหนันตุ  
เอวํ เม สัมมา มา อเหตุมนฺติ,

ว่า สังขาร ทั้งหลาย ของ เรา จง เป็น  
อย่าง นั้น เกิด สังขาร ทั้งหลาย ของ เรา  
อย่าได้ เป็น อย่าง นั้น เถย

๗๙ ๗๙  
ยสฺมา ๑ ๑ โส ภิกฺขเว  
สัมมา อนัตตา,

ก็ เพราะเหตุใด แล ภิกษุทั้งหลาย  
สังขาร ทั้งหลาย จึง เป็น อนัตตา

๘๐ ๘๐  
ทสฺมา สัมมา อาพาธาย  
สวคคณฺท,

เพราะเหตุ นั้น สังขาร ทั้งหลาย จึง เป็น  
ไป เพื่อ ขาพาร

๘๑ ๘๑  
น ๑ ๑ ตัพภติ สัมมาเวสุ,

อนึ่ง สัตว์ ย่อมไม่ ได้ ใน สังขาร ทั้ง  
หลาย ตามใจ หวัง

เอวํ เม สัมมา โหนันตุ  
เอวํ เม สัมมา มา อเหตุมนฺติ.

ว่า สังขาร ทั้งหลาย ของ เรา จง เป็น  
อย่าง นั้น เกิด สังขาร ทั้งหลาย ของ เรา  
อย่าได้ เป็น อย่าง นั้น เถย

๘๒ ๘๒  
วิญฺญานํ อนัตตา,

วิญญาณ (คือใจ) เป็น อนัตตา

๘๓ ๘๓  
วิญฺญานญฺจ ททฺ ภิกฺขเว  
อภิวิสฺส,

ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย มี วิญญาณ  
นั้น จากได้ เป็น อภิวิสส

นยิตํ วิญญานํ อพาธาย  
สํวตเทยฺย,  
สัพพะภณ ๑ วิญญาณ,

วิญญาณ น้ ก็ ไม่ พัง เบนไป เพื่อ  
อพาธ  
อนึ่ง สํวต พังได้ ใน วิญญาณ น้ ตาม  
ใจ หวัง

เอวํ เม วิญญานํ โหตุ  
เอวํ เม วิญญานํ มา อ โหสิตฺติ,

ว่า วิญญาณ ของ เรา จง เบน อย่าง น้  
เกิด วิญญาณ ของ เรา อย่าได้ เบน  
อย่าง นน เดย

ยสฺมา ๑ โส ภิกขเว  
วิญญานํ อนัตตา,  
ยสฺมา วิญญานํ  
อพาธาย สํวตตฺติ,  
น ๑ สัพพทติ วิญญาณ,

ก็ เพราะ เหตุใด แต่ ภิกษุ ทั้งหลาย  
วิญญาณ จึง เบน อนัตตา  
เพราะ เหตุนี้ วิญญาณ จึง เบนไป  
เพื่อ อพาธ  
อนึ่ง สํวต ย่อม ไม่ได้ ใน วิญญาณ  
ตาม ใจ หวัง

เอวํ เม วิญญานํ โหตุ  
เอวํ เม วิญญานํ มา อ โหสิตฺติ.

ว่า วิญญาณ ของ เรา จง เบน อย่าง น้  
เกิด วิญญาณ ของ เรา อย่าได้ เบน  
อย่าง นน เดย

ทํ ก็ มัญญถ ภิกขเว

ท่าน ทั้งหลาย ย่อม สำคัญ ความนั้น  
เป็น ไฉน ภิกษุ ทั้งหลาย

รูปํ นิจจํ वा อนิจจํ วาติ,

รูป เตียง หรือ ไม่ เตียง

อนิชา	ภันเต,	ไม่เที่ยง พระเจ้าข้า
ยัมปนาณิชา	ทุกข	สิ่งใดไม่เที่ยง สิ่ง นั้น เป็น ทุกข
กา ทิ สุข	วาติ,	หรือ สุข เถ
ทุกข	ภันเต,	เป็น ทุกข พระเจ้าข้า
ยัมปนาณิชา	ทุกข	ก็ สิ่งใดไม่ เที่ยง เป็น ทุกข
ฉิปริณามธัมม,		มี ความ แปร ปรวนไป เป็น ขรรณตา
กถกนุ ทิ สมนุบตัสสทิ,		ควร หรือ เพื่อ จะ ตาม แทน สิ่ง นั้น
เอท มม เอโส ทมสมิ		ว่า พ้น ของเรา นั้น เป็น เรา นั้น เป็น
เอโส เม อิตทกาทิ,		ตน ของเรา
โน เหนท ภันเต.		หา อย่าง นั้นไม่ พระเจ้าข้า
ทิ ทิ มัญญุต ภิภังเว		ทำน ทั้งหลาย ย่อม สำคัญ ความ นั้น
		เป็น ไฉน ภิภุ ทั้งหลาย
เวทนา นิชาวา อนิชาวา วาติ,		เวทนา เที่ยง หรือ ไม่ เที่ยง
อนิชา	ภันเต,	ไม่ เที่ยง พระเจ้าข้า
ยัมปนาณิชา	ทุกข	ก็ สิ่ง ใดไม่ เที่ยง สิ่ง นั้น เป็น ทุกข
กา ทิ สุข	วาติ,	หรือ สุข เถ
ทุกข	ภันเต,	เป็น ทุกข พระเจ้าข้า
ยัมปนาณิชา	ทุกข	ก็ สิ่งใดไม่ เที่ยง เป็น ทุกข
ฉิปริณามธัมม,		มี ความ แปร ปรวนไป เป็น ขรรณตา



กถลันนุ ตํ สมนุบัลลิตุ,  
 เอกํ มม เอโส หมสมิ  
 เอโส เม อตทาทิ,  
 โน เหน้ ภาณเต.  
 ทํ กิ มัญญุต ภาณเว

สัจญญา นิจจา วา อนิจจา วาติ,  
 อนิจจา ภาณเต,  
 ยัมปนาณิจจํ ทุกขํ  
 วา ทํ สุขํ วาติ,  
 ทุกขํ ภาณเต,  
 ยัมปนาณิจจํ ทุกขํ  
 วิปริณามธम्मํ,

กถลันนุ ตํ สมนุบัลลิตุ,  
 เอกํ มม เอโส หมสมิ  
 เอโส เม อตทาทิ,  
 โน เหน้ ภาณเต.  
 ทํ กิ มัญญุต ภาณเว

ควร หรือ เพื่อ จะ ตาม เหน้ สิ่ง นั้น  
 ว่า นั้น ของ เรา นั้น เบน เรา นั้น เบน  
 คน ของ เรา  
 หา อย่าง นั้น ไม่ พระ เจ้า ข้า  
 ทำน ทั้ง หตาย ย่อม สำคัญ ความ นั้น  
 เบน ไฉน ภิกษุ ทั้ง หตาย  
 สัจญญา เที่ยง หรือ ไม่ เที่ยง  
 ไม่ เที่ยง พระ เจ้า ข้า  
 ก็ สิ่ง ไต ไม่ เที่ยง สิ่ง นั้น เบน ทุกข  
 หรือ สุข เด่า  
 เบน ทุกข พระ เจ้า ข้า  
 ก็ สิ่ง ไต ไม่ เที่ยง เบน ทุกข  
 มี ความ แปร ปรวน ไป เบน ชรรวมตา  
 ควร หรือ เพื่อ จะ ตาม เหน้ สิ่ง นั้น  
 ว่า นั้น ของ เรา นั้น เบน เรา นั้น เบน  
 คน ของ เรา  
 หา อย่าง นั้น ไม่ พระ เจ้า ข้า  
 ทำน ทั้ง หตาย ย่อม สำคัญ ความ นั้น  
 เบน ไฉน ภิกษุ ทั้ง หตาย

สังขารานิจฺจา วา อนิจฺจา วาทิ,  
อนิจฺจา ภาณเต,

สังขารัง หัง หตาย เตยง หรือไม่เตยง  
ไม่เตยง พระเจ้าข้า

ยัมปิ นานนิจฺจํ ทุกกฺขํ |  
วา ทํ สุขํ วาทิ,

ก็ สิ่งใด ไม่เตยง สิ่ง นั้น เป็น ทุกข์  
หรือ สุขเถ่า

ทุกกฺขํ ภาณเต,  
ยัมปิ นานนิจฺจํ ทุกกฺขํ

เป็น ทุกข์ พระเจ้าข้า  
ก็ สิ่งใด ไม่เตยง เป็น ทุกข์

วิปริณามธัมมํ,  
กิสฺสนุ ทํ สมนุบัลลิตุ,

มี ความ แปร ปรวน ไป เป็น ชรรมตา  
ควร หรือ เพื่อ จะ ตาม เหน สิ่ง นั้น

เอตํ มม เอโส หมัสมิ  
เอโส เม อิตฺตาทิ,

ว่า นั้น ของ เรา นั้น เป็น เรา นั้น เป็น  
ตน ของ เรา

โน เหตํ ภาณเต.  
ทํ กิ มญฺญถ ภิกฺขเว

หา อย่าง นั้น ไม่ พระเจ้า ข้า  
ท่าน หัง หตาย ย่อม สำคัญ ความ นั้น

วิญฺญานนิจฺจํ วา อนิจฺจํ วาทิ,  
อนิจฺจํ ภาณเต,

วิญญาน เตยง หรือ ไม่เตยง  
ไม่เตยง พระเจ้าข้า

ยัมปิ นานนิจฺจํ ทุกกฺขํ |  
วา ทํ สุขํ วาทิ,

ก็ สิ่งใด ไม่เตยง สิ่ง นั้น เป็น ทุกข์  
หรือ สุขเถ่า

ทุกกฺขํ ภาณเต,  
ยัมปิ นานนิจฺจํ ทุกกฺขํ

เป็น ทุกข์ พระเจ้า ข้า  
ก็ สิ่งใด ไม่เตยง เป็น ทุกข์

วิปริณามธัมม,

กถิตันุ ตํ สมนุบัตฺถิตุ,

เอทํ มม เอโส หมัสมิ

เอโส เม อิตตาทิ,

โน เหน้ ภาณเต.

กัสมาทิห ภิกขเว,

ยังกัญจิ รูป

อิตทานาคคตบัจจุบบนฺน,

อชฺฉเมตติ वा पितृणा वा,

โอพาริกิ वा सुखं वा,

हिं वा ปณितं वा,

ขนฺทเว สนฺตเก वा,

สัพพ รูป,

เมตํ มม

เมโส หมัสมิ

น เมโส อิตตาทิ,

เอวเมตํ ยถากุตํ

สम्मบฺบญฺญาเย ทญฺฺยัพพ.

มี ความ แปล ปรวนไป เปน ขรรมดา

ควร หรือ เพื่อ จะ ตาม เหน้ สิ่ง นน

ว่า นน ของเรา นน เปนเรา นน เปน

ตน ของเรา

หา อย่าง นน ไม่ พระเจ้า ข้า

เพราะ เหตุ นน แด ภิกษุ ทง หตาย

รูป อย่าง ไต อย่าง นน

ท เปน อิตต กถิต อนาคต กถิต บัจจุ

มณ กถิต

ภายใน กถิต ภายนอก กถิต

ขยาม กถิต ดเขยต กถิต

เดว กถิต ประณิต กถิต

ชน ไต มี ใน ท โทถ กถิต ใน ท โทถ กถิต

รูป ทงหมด ก็ เปน สัก ว่า รูป

นน ไม่ ไซ้ ของเรา

นน ไม่ เปนเรา

นน ไม่ ไซ้ ตน ของเรา ดง น

ชน น อน ทาน ทง หตาย พิน ัง เหน้ ด้วย

บัญญัติ อน ชอบ ตาม เปน จึง แล้ง

อัย นน

ยาก็ เวทนา  
อิตถานาคต บัจจุบบันนา,

เวทนา อย่างใด อย่าง หนึ่ง  
ที่ เป็น อคติ กัด อนาคต กัด บัจจุ  
บัน กัด

อชฌมตทา วา พหิทธา วา,  
โอฬาริกา วา สุขมา วา,  
หีนา วา ปณีตา วา,  
ยา ทูเร สันตเก วา,  
สัพพา เวทนา,

ภายใน กัด ภายนอก กัด  
อฆาป กัด ตชเยต กัด  
เดว กัด ประณัต กัด  
อนโต มี ใน ที่เกิด กัด ใน ที่เกิด กัด  
เวทนา ทั้งหมด ก็ เป็น สักว่า เวทนา

เนต มม

นั้น ไม่ใช่ ของเรา

เนโส หนัสมิ

นั้น ไม่ เป็น เรา

น เมโส อตทาติ,

นั้น ไม่ใช่ ตน ของเรา ดังนี้

เอวเมต ยถาภต  
สมมบปญญา ย ทฏฐัพพ.

อัน อน ทาน ทงหาย พัง เหน ด้วย  
บัญญัติ อัน ชอบ ตาม เป็นจริง แล้ว  
อย่าง นั้น

ยาก็ สัญญา  
อิตถานาคต บัจจุบบันนา,

สัญญา อย่างใด อย่าง หนึ่ง  
ที่ เป็น อคติ กัด อนาคต กัด บัจจุ  
บัน กัด

อชฌมตทา วา พหิทธา วา,  
โอฬาริกา วา สุขมา วา,

ภายใน กัด ภายนอก กัด  
อฆาป กัด ตชเยต กัด

หีนา ภา ปณีกา ภา,

เดว กดี ประณิต กดี

ยา ทูเร สันตเก ภา,

อันโต มีใน ที่ไกล กดี ใน ที่ไกล กดี

สัพพา สัญญา,

สัญญา ทั้งหมด ก็ เปน สัก ว่า สัญญา

เนกั มม

นั้นไม่ใช่ ของ เรา

เนโส หมสม

นั้นไม่ เปน เรา

น เมโส อิตทาทิ,

นั้นไม่ใช่ คน ของ เรา คิง น

เขวเมตัง ยถาภทัง

อัน อัน ท่าน ทงหลาย ฟัง เหน ด้วย

สम्मบับญาย ทฏฐิพพ.

บัญญัติ อัน ชอบ ตาม เปน จริง แล้ว

อย่าง นั้น

เยเกจิ สัชชาวา

สังขาร ทงหลาย เหล่าใด เหล่าหนึ่ง

อิตถกนาคต บัจจุบับนนา,

ที่ เปน อดีต กดี อนาคต กดี บัจจุ

บัน กดี

อธมตทา ภา พหิทธา ภา,

ภายใน กดี ภายนอก กดี

โอฬาริกกา ภา สัชชาวา ภา,

อ ยาบ กดี ตเชยต กดี

หีนา ภา ปณีกา ภา,

เดว กดี ประณิต กดี

เย ทูเร สันตเก ภา,

เหล่าใด มีใน ที่ไกล กดี ใน ที่ไกล กดี

สัพเพ สัชชาวา,

สังขาร ทงหลาย ทั้งหมด ก็ เปน สัก ว่า

สังขาร

เนกั

TUDC

มม

นั้นไม่ใช่ ของ เรา

15/06/2564

เนโส

หมีถมิ

นั่นไม่ เป็น เรา

น เมโส

อิตทาติ,

นั่น ไม่ใช่ ตน ของ เรา ดังนี้

เอวเมตัง

ยถาภาตัง

ข้อนี้ อนัน ท่าน ทงหลาย ฟัง เห็น ด้วย

สัมมปปีญญา

ทฎฐีพพ.

ปัญญา อัน ชอบ ตาม เป็น จริง แล้ว

อย่าง นั้น

ยงกิญจ

วิญญาณัง

วิญญาณ อย่างใด อย่าง หนึ่ง

อิตทนาคตบัจจุบบนณ,

ที่ เป็น อิตตกต อนาคตกต บัจจุบน กต

อชฌตติ วา พหิทธา วา,

ภายใน กต ภายนอก กต

โอฬาริกัง วา สุกุมัง วา,

อภายใน กต ภายนอก กต

หิณัง วา ปณินตัง วา,

เขต กต ประณิต กต

ยนทุเร สันตเก วา,

อันใด มีใน ที่ใด กต ใน ที่ใด กต

สัพพัง วิญญาณัง,

วิญญาณทั้งหมดก็ เป็น สักว่า วิญญาณ

เนตัง มม

นั่นไม่ใช่ ของ เรา

เนโส หมีถมิ

นั่นไม่ เป็น เรา

น เมโส

อิตทาติ,

นั่น ไม่ใช่ ตน ของ เรา ดังนี้

เอวเมตัง

ยถาภาตัง

ข้อนี้ อนัน ท่าน ทงหลาย ฟัง เห็น ด้วย

สัมมปปีญญา

ทฎฐีพพ.

ปัญญา อัน ชอบ ตาม เป็น จริง แล้ว

อย่าง นั้น

เอว	บัสส์	ภิกขเว		ดู ก่อน ภิกษุ ทิ้งหลาย อริยสาวก
สุตวา		อริยสาวโก,		ผู้ ได้ สดับแล้ว มาเห็น อยู่อย่าง น
รูปสมบัติ		นิพพันท์ติ,		ย่อม เบื่อหน่าย ทั้งใน รูป
เวทนายบี		นิพพันท์ติ,		ย่อม เบื่อหน่าย ทั้งใน เวทนา
สัญญาบายบี		นิพพันท์ติ,		ย่อม เบื่อหน่าย ทั้งใน สัญญา
สังขเวสุมิ		นิพพันท์ติ,		ย่อม เบื่อหน่าย ทั้งใน สังขาร ทิ้งหลาย
วิญญาณสมบัติ		นิพพันท์ติ,		ย่อม เบื่อหน่าย ทั้งใน วิญญาณ
นิพพันท์		วิรูชิตี,		เมื่อ เบื่อหน่าย ย่อม คดตาย กำหนด
วิราคา		วิมูจฺจติ,		เพราะ คดตาย กำหนด จิตร ก็ พ้น จาก
				ความ ถือ มั่น
วิมุตฺตสมบัติ		วิมุตฺตมิต		เมื่อ จิตร พ้น แล้ว ก็ เกิด ญาณรู้
ญาณ		โหติ,		ว่า เรา พ้น แล้ว ดั่ง น
ชึณา		ชาติ,		ชาติ ดั้น แล้ว
วุสสิท		พรหมจรรย์,		พรหมจรรย์ เรา ได้ อยู่ จบ แล้ว
กต		กรรมนิย,		กิจ ที่ ควร ทำ เรา ได้ ทำ เสร็จ แล้ว
นาปร		อิตถตฺตกายาติ		กิจ นอก อีก เพื่อ ความ เป็น อย่าง น
				มิ ได้ มี ดั่ง น
ปชานาตฺติ,				อริยสาวก นน ย่อม รู้ ชาติ อย่าง น

อิทมโวจ

ภควา,

พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ตรัสพระ  
สูตรนจบตง

๗๘ ๗๘๑ ๗๘๑ ๗๘๑  
อิตตมมา บัญจวคคยา ภิกขุ

พระภิกษุบัญญัติด้วย กัมมใจ ยินดี

๗๘๑ ๗๘๑ ๗๘๑  
กควโต ภาสิตํ อภินนท,

เพติน ภาษิต ของพระผู้มีพระภาคเจ้า

๗๘๑ ๗๘๑ ๗๘๑  
อิมสมมัญญ ปน เวชยา—

ก็แหละเมื่อ เวชยากรรม น อัน พระ

๗๘๑ ๗๘๑ ๗๘๑  
กรรมสมม ภาณูญมานเน,

ผู้มีพระภาคเจ้า ตรัส อยู่

๗๘๑ ๗๘๑ ๗๘๑  
บัญญัติคคยานํ ภิกขุณฺ ออนุปาทาย,

จิตร ของ ภิกษุบัญญัติด้วย พันแต่

๗๘๑ ๗๘๑ ๗๘๑  
อาสเวหิ จิตฺตานิ วิมุจฺจิสฺสุติ.

จากอาสวะทั้งหลาย ไม่ถือนั่นด้วย

อุปาทาน แต่

จบ อนัตตลักขณสูตร



### อาทิตต ปริยาย สูตร

#### เริ่ม อาทิตต ปริยาย สูตร

เวเนยฺย ทม โนปาเย สัพฺพ โส ปารมี ค โท, อโมช วา โน พุทฺโธ อภิญญานุสาส โท,	พระ พุทฺธ เจ้า ได้ สำเร็จ พระ บารมี แล้ว โดย ประการ ทั้งปวง พระ องค์ นี้ พระ วาจา ไม่ เปด้า จาก ประโยชน์ ทรง พรา สอน ใน อุบาย เครื่อง ผัก เวเนยฺย สัตว์ เพื่อ ความ ตรัสรู้ ยิง
จินฺน นารูป โทจาปี อิม เมเน วินยํ ปชํ,	ทรง แนะนำ หมู่ สัตว์ โดย ธรรม แม้ ตามสมควรแก่ อุบนิสัย ที่คน ตั้งสมมา
จินฺนาคคิ ปาวิจิริยานํ สัม พิชฺฌนารท โยคินํ, ยมาทิตต ปริยาย เทสยํ โท ม โนหฺร, เต โสทา โร วิโมเจสสิ	ทรง แสดง อาทิตต ปริยาย อันใด เช่น เครื่อง นำใจ ของ พวก พระโยคี ผู้ควร จะ ตรัสรู้ ซึ่ง เป็น ขฤติ เคย บำเรอไฟ มา ได้ ทรง ยิง พระโยคี ผู้ สดับ เหล่า นั้น ให้ พัน แล้ว จาก อาสวะ
อเสกฺขาย อิมุตฺตนิยมา,	ด้วย ขเด็จ ขฉิมุติ

ตถ ไวยปริกัชาย  
วิญญูณฺณํ โสตุมิจฺจนฺทํ,  
ทุกฺขธาตักฺข โฉนฺปาเย  
คํ สุคตํ ภาณาม เส.

เราทั้งหลาย จง ลงด อาทิตต ปริยาย  
อัน นนฺซึ่งเปนส่วน พระสูตร เปน อุบาย  
เครื่องกำหนัด ความ เปน ทุกฺข์ เพื่อวิญ  
ญูชนทั้งหลายผู้ปรารถนาเพื่อจะ พัง โดย  
ความใคร่ครวญ อย่างนั้น เทียว เทอญ

อาทิตต ปริยาย สูตร

เอวํเม  
เอกํ สมยํ ภคฺวา,  
คฺยาณํ วิหริตี คฺยาณํเส,  
สฺสทฺธิ ภูทิกฺขุสฺสทฺธิเสณ,  
คฺตร โข ภาคฺวา  
ภิกฺขุ อามนฺเตส,  
สฺพพํ ภิกฺขเว ชาหิตฺทํ,  
ภิกฺขุจ ภิกฺขเว สฺพพํ ชาหิตฺทํ,

อัน ข้าพเจ้า (คือ พระ อามตฺเถร )  
ได้สดับมา แล้ว อย่าง น  
สมยํ หนึ่ง พระ ผู้ มี พระ ภาคฺเจ้า  
เสคจฺ ประทับ อยู่ ที่ คฺยาณํเส ประเทศ  
ใกล้ แม่น้ำคฺยา  
กับ ด้วย พนฺ แห่ง พระ ภิกฺขุ  
ใน ภาคฺนํ เถ พระ ผู้ มี พระ ภาคฺเจ้า  
ตรสฺ เตชน ภิกฺขุ ทงฺหลาย ให้ คึง ใจ  
ดัง กับ พุทฺธ ภาณํคินฺ อ่า  
ดู กอน ภิกฺขุ ทงฺหลาย คึง ทงฺปวง เปน  
ของ ไร้น  
ดู กอน ภิกฺขุ ทงฺหลาย ก็ ไร้น เถ ไร้น  
อ่า คึง ทงฺปวง

จักขุ	ภิกขเว	ชาติทัต,	ตูก่อนภิกษุทั้งหลาย จักขุ (คือในตา) เป็น ของ ร้อน
-------	--------	----------	---

รูปร่าง		ชาติทัต,	รูปทั้งหลาย เป็น ของ ร้อน
---------	--	----------	---------------------------

จักขุวิญญูญาณ		ชาติทัต,	วิญญูญาณ อาศัย จักขุ เป็น ของ ร้อน
---------------	--	----------	------------------------------------

จักขุสมณัส ไส		ชาติทัต ไท,	สัมผัส อาศัย จักขุ เป็น ของ ร้อน
---------------	--	-------------	----------------------------------

ยมบพท	จักขุ	สมณัส	ปัจจยา	ความรู้ ถึง อารมณ (คือ เวทนา) เกิดขึ้น เพราะ จักขุ สัมผัส เป็น ปัจจัย
อุปัชฌายติ			เวทียติ,	

สุข	วา	ทุกข	วา	เป็น สุข ก็ดี ทุกข ก็ ดี
-----	----	------	----	--------------------------

อทุกขมสุข		วา,	ไมใช่ ทุกข ไม่ใช่ สุข ก็ดี
ทมบ		ชาติทัต,	แม้ อนัน ก็ เป็น ของ ร้อน

เกณ		ชาติทัต,	ร้อนด้วยอะไร อันอะไร มาเผาให้ร้อน
-----	--	----------	-----------------------------------

ชาติทัต		วาคคคณา	เรา กล่าว ว่า ร้อน ด้วยไฟ คือ ราคะ
---------	--	---------	------------------------------------

โทสคคณา		โมหคคณา,	ด้วยไฟ คือ โทสะ ด้วยไฟ คือ โมหะ
---------	--	----------	---------------------------------

ชาติทัต	ชาติยา	ชรามวณน,	ร้อน ด้วย ความ เกิด ด้วย ความ แก่
---------	--------	----------	-----------------------------------

ไสเกหิ	ปริเทเวหิ	ทุกเขหิ	แต่ ความ ตาย ร้อน ด้วย ความ โศก
--------	-----------	---------	---------------------------------

โทมณัสเสหิ		อุปายาเสหิ	ด้วย ความ ว่าไร ว่าพัน ด้วย ความ เจ็บ
------------	--	------------	---------------------------------------

อาชชกนต		วทามิ	กาย ด้วย ความ เสียใจ ด้วย ความ
---------	--	-------	--------------------------------

คับ แค้นใจ ทั้งหลาย

โสดา<sup>๑๑๗</sup>  
 สัททา<sup>๑๑๗</sup>  
 โสดาวิญญูญาณ<sup>๑๑๗</sup>  
 โสดาสัมผัส<sup>๑๑๗</sup> โส  
 ยมมัท<sup>๑๑๗</sup> โส<sup>๑๑๗</sup> สัมผัส<sup>๑๑๗</sup> ส<sup>๑๑๗</sup> บ<sup>๑๑๗</sup> จ<sup>๑๑๗</sup> ย<sup>๑๑๗</sup>  
 อุม<sup>๑๑๗</sup> บ<sup>๑๑๗</sup> ช<sup>๑๑๗</sup> ช<sup>๑๑๗</sup> ต<sup>๑๑๗</sup>

อาทิต<sup>๑๑๗</sup> ท<sup>๑๑๗</sup> ,  
 อาทิต<sup>๑๑๗</sup> ท<sup>๑๑๗</sup> ,  
 อาทิต<sup>๑๑๗</sup> ท<sup>๑๑๗</sup> ,  
 อาทิต<sup>๑๑๗</sup> ไ<sup>๑๑๗</sup> ,  
 เวทยิ<sup>๑๑๗</sup> ท<sup>๑๑๗</sup> ,

โสด (คือ หุ) เป็น ของ ร้อน  
 เฝี้ยง ทั้งหลาย เป็น ของ ร้อน  
 วิญญูญาณ อาศัย โสด เป็น ของ ร้อน  
 สัมผัส อาศัย โสด เป็น ของ ร้อน  
 ความรู้ ถึง อารมณ์ (คือ เวทนา)  
 เกิด ขึ้น เพราะ โสด สัมผัส เป็น บังคับ  
 น<sup>๑๑๗</sup> แม่<sup>๑๑๗</sup> อ<sup>๑๑๗</sup> น<sup>๑๑๗</sup> ไ<sup>๑๑๗</sup>

สุ<sup>๑๑๗</sup> ข<sup>๑๑๗</sup> ภา<sup>๑๑๗</sup> ทุก<sup>๑๑๗</sup> ข<sup>๑๑๗</sup> ภา<sup>๑๑๗</sup>  
 อทุก<sup>๑๑๗</sup> ขม<sup>๑๑๗</sup> สุ<sup>๑๑๗</sup> ข<sup>๑๑๗</sup> ภา<sup>๑๑๗</sup> ,  
 ต<sup>๑๑๗</sup> ม<sup>๑๑๗</sup> บ<sup>๑๑๗</sup> อาทิต<sup>๑๑๗</sup> ท<sup>๑๑๗</sup> ,  
 เกณ<sup>๑๑๗</sup> อาทิต<sup>๑๑๗</sup> ท<sup>๑๑๗</sup> ,  
 อาทิต<sup>๑๑๗</sup> ท<sup>๑๑๗</sup> ภา<sup>๑๑๗</sup> ค<sup>๑๑๗</sup> ค<sup>๑๑๗</sup> ค<sup>๑๑๗</sup> ภา<sup>๑๑๗</sup> ,  
 โท<sup>๑๑๗</sup> ส<sup>๑๑๗</sup> ค<sup>๑๑๗</sup> ค<sup>๑๑๗</sup> ภา<sup>๑๑๗</sup> โม<sup>๑๑๗</sup> ห<sup>๑๑๗</sup> ค<sup>๑๑๗</sup> ค<sup>๑๑๗</sup> ภา<sup>๑๑๗</sup> ,  
 อาทิต<sup>๑๑๗</sup> ท<sup>๑๑๗</sup> ชา<sup>๑๑๗</sup> ต<sup>๑๑๗</sup> ย<sup>๑๑๗</sup> ภา<sup>๑๑๗</sup> ช<sup>๑๑๗</sup> รา<sup>๑๑๗</sup> ม<sup>๑๑๗</sup> ร<sup>๑๑๗</sup> เณ<sup>๑๑๗</sup> ,  
 โส<sup>๑๑๗</sup> เก<sup>๑๑๗</sup> หิ<sup>๑๑๗</sup> ป<sup>๑๑๗</sup> ริ<sup>๑๑๗</sup> เท<sup>๑๑๗</sup> เว<sup>๑๑๗</sup> หิ<sup>๑๑๗</sup> ทุก<sup>๑๑๗</sup> เ<sup>๑๑๗</sup> หิ<sup>๑๑๗</sup>  
 โท<sup>๑๑๗</sup> ม<sup>๑๑๗</sup> น<sup>๑๑๗</sup> ส<sup>๑๑๗</sup> เ<sup>๑๑๗</sup> หิ<sup>๑๑๗</sup> อ<sup>๑๑๗</sup> ป<sup>๑๑๗</sup> า<sup>๑๑๗</sup> ย<sup>๑๑๗</sup> เ<sup>๑๑๗</sup> หิ<sup>๑๑๗</sup>  
 อาทิต<sup>๑๑๗</sup> ท<sup>๑๑๗</sup> ท<sup>๑๑๗</sup> น<sup>๑๑๗</sup> ต<sup>๑๑๗</sup> ว<sup>๑๑๗</sup> ท<sup>๑๑๗</sup> น<sup>๑๑๗</sup> .

ทุก<sup>๑๑๗</sup> ข<sup>๑๑๗</sup> ภา<sup>๑๑๗</sup> ,  
 อาทิต<sup>๑๑๗</sup> ท<sup>๑๑๗</sup> ,  
 อาทิต<sup>๑๑๗</sup> ท<sup>๑๑๗</sup> ,  
 ภา<sup>๑๑๗</sup> ค<sup>๑๑๗</sup> ค<sup>๑๑๗</sup> ภา<sup>๑๑๗</sup> ,  
 โม<sup>๑๑๗</sup> ห<sup>๑๑๗</sup> ค<sup>๑๑๗</sup> ค<sup>๑๑๗</sup> ภา<sup>๑๑๗</sup> ,  
 อ<sup>๑๑๗</sup> ป<sup>๑๑๗</sup> า<sup>๑๑๗</sup> ย<sup>๑๑๗</sup> เ<sup>๑๑๗</sup> หิ<sup>๑๑๗</sup>  
 ว<sup>๑๑๗</sup> ท<sup>๑๑๗</sup> น<sup>๑๑๗</sup> .

เป็น สุ<sup>๑๑๗</sup> ข<sup>๑๑๗</sup> ก็<sup>๑๑๗</sup> ต<sup>๑๑๗</sup> ทุก<sup>๑๑๗</sup> ข<sup>๑๑๗</sup> ก็<sup>๑๑๗</sup> ต<sup>๑๑๗</sup>  
 ไม่ใช่<sup>๑๑๗</sup> ทุก<sup>๑๑๗</sup> ไม่ใช่<sup>๑๑๗</sup> สุ<sup>๑๑๗</sup> ข<sup>๑๑๗</sup> ก็<sup>๑๑๗</sup> ต<sup>๑๑๗</sup>  
 แม่<sup>๑๑๗</sup> อ<sup>๑๑๗</sup> น<sup>๑๑๗</sup> นั้น<sup>๑๑๗</sup> ก็<sup>๑๑๗</sup> เป็น<sup>๑๑๗</sup> ของ<sup>๑๑๗</sup> ร้อน<sup>๑๑๗</sup>  
 ร้อน<sup>๑๑๗</sup> ด้วย<sup>๑๑๗</sup> อะไร<sup>๑๑๗</sup> อ<sup>๑๑๗</sup> น<sup>๑๑๗</sup> อะไร<sup>๑๑๗</sup> มา<sup>๑๑๗</sup> มา<sup>๑๑๗</sup> ให้<sup>๑๑๗</sup> ร้อน<sup>๑๑๗</sup>  
 เรา<sup>๑๑๗</sup> ก<sup>๑๑๗</sup> ต<sup>๑๑๗</sup> าว<sup>๑๑๗</sup> ว่า<sup>๑๑๗</sup> ร้อน<sup>๑๑๗</sup> ด้วย<sup>๑๑๗</sup> ไฟ<sup>๑๑๗</sup> ก็<sup>๑๑๗</sup> อ<sup>๑๑๗</sup> ภา<sup>๑๑๗</sup> ค<sup>๑๑๗</sup>ะ<sup>๑๑๗</sup>  
 ด้วย<sup>๑๑๗</sup> ไฟ<sup>๑๑๗</sup> ก็<sup>๑๑๗</sup> อ<sup>๑๑๗</sup> ภา<sup>๑๑๗</sup> ค<sup>๑๑๗</sup>ะ<sup>๑๑๗</sup> ด้วย<sup>๑๑๗</sup> ไฟ<sup>๑๑๗</sup> ก็<sup>๑๑๗</sup> อ<sup>๑๑๗</sup> ภา<sup>๑๑๗</sup> ค<sup>๑๑๗</sup>ะ<sup>๑๑๗</sup>  
 ร้อน<sup>๑๑๗</sup> ด้วย<sup>๑๑๗</sup> ความ<sup>๑๑๗</sup> เกิด<sup>๑๑๗</sup> ด้วย<sup>๑๑๗</sup> ความ<sup>๑๑๗</sup> แก่<sup>๑๑๗</sup>  
 แล<sup>๑๑๗</sup> ความ<sup>๑๑๗</sup> ตาย<sup>๑๑๗</sup> ร้อน<sup>๑๑๗</sup> ด้วย<sup>๑๑๗</sup> ความ<sup>๑๑๗</sup> โส<sup>๑๑๗</sup> ก<sup>๑๑๗</sup>  
 ด้วย<sup>๑๑๗</sup> ความ<sup>๑๑๗</sup> ไร<sup>๑๑๗</sup> ไร<sup>๑๑๗</sup> พ<sup>๑๑๗</sup> น<sup>๑๑๗</sup> ด้วย<sup>๑๑๗</sup> ความ<sup>๑๑๗</sup> เจ็บ<sup>๑๑๗</sup>  
 ภาย<sup>๑๑๗</sup> ด้วย<sup>๑๑๗</sup> ความ<sup>๑๑๗</sup> เฝ<sup>๑๑๗</sup> ย<sup>๑๑๗</sup> ใจ<sup>๑๑๗</sup> ด้วย<sup>๑๑๗</sup> ความ<sup>๑๑๗</sup>  
 ค<sup>๑๑๗</sup> บ<sup>๑๑๗</sup> แ<sup>๑๑๗</sup> น<sup>๑๑๗</sup> ใจ<sup>๑๑๗</sup> ทั้ง<sup>๑๑๗</sup> ท<sup>๑๑๗</sup> ต<sup>๑๑๗</sup> าย<sup>๑๑๗</sup>

ธ<sup>๑๑๗</sup> ฆ<sup>๑๑๗</sup> น<sup>๑๑๗</sup> อาทิต<sup>๑๑๗</sup> ท<sup>๑๑๗</sup> ,

ธ<sup>๑๑๗</sup> ฆ<sup>๑๑๗</sup> (คือ จ<sup>๑๑๗</sup> ม<sup>๑๑๗</sup> ก<sup>๑๑๗</sup>) เป็น ของ ร้อน

คันทา อาทิตตา,  
 ฆานวิญญาน อาทิตต,  
 ฆานสัมผัสโต อาทิตโต,  
 ยมบท ฆานสัมผัสตบจจา  
 อุปัชชติ เวทยิต,

กลิ่น ทงหลาย เปน ของ ร้อน  
 วิญญาน อาศัย ฆานะ เปน ของ ร้อน  
 สัมผัส อาศัย ฆานะ เปน ของ ร้อน  
 ความ รุ้สึก อารมณ (คือเวทนา) เกิด  
 ขึ้น เพราะ ฆานะ สัมผัส เปน บัจจัน  
 แม้อันใด

สุข วา ทุกข วา  
 อทุกขมสุข วา,  
 ทมปิ อาทิตต,  
 เกน อาทิตต,

เปน สุขก็ดี ทุกข์ก็ดี  
 ไม่ใช่ทุกข์ ไม่ใช่ สุขก็ดี  
 แม้อันนั้น ก็ เปน ของ ร้อน  
 ร้อนด้วยอะไร อันอะไรมาเผาให้ร้อน

อาทิตต ราศิคคินา  
 โทสคคินา โมหคคินา,  
 อาทิตต ชาตียา ชรามรณน,  
 โสเกหิ ปริเทเวหิ ทุกเขหิ  
 โทมเนสเสหิ อุปายาสเสหิ  
 อาทิตตเนท วทามิ.

เรา กล่าว ว่า ร้อน ด้วยไฟ คือ ราคะ  
 ด้วย ไฟ คือ โทสะ ด้วยไฟ คือ โมหะ  
 ร้อน ด้วย ความ เกิด ด้วย ความ แก่  
 แล ความ ตาย ร้อน ด้วย ความ โศก  
 ด้วย ความ รำไร รำพัน ด้วย ความ เจ็บ  
 กาย ด้วย ความ เสียใจ ด้วย ความ  
 คับแค้น ใจ ทงหลาย

จิวกา อาทิตตา,  
 วสา อาทิตตา,

จิวกา (คือ ถิ่น) เปน ของ ร้อน  
 รัศ ทงหลาย เปน ของ ร้อน

ชีวหาวิญญานัน อาทิตย,  
ชีวหา สัมผัส ไต, อาทิตย ไต,  
ยมนบท ชิวหา สัมผัส สัมผัส  
อุบาสยชาติ เวทียิต,

วิญญาน อาศัย ชิวหา เปน ของ ร้อน  
สัมผัส อาศัย ชิวหา เปน ของ ร้อน  
ความ รุกข์ อารมณ (คือ เวทนา) เกิด  
ขึ้น เพราะ ชิวหา สัมผัส เปน บัจจัย น  
แม้อันใด

สุข ภา ทุกข์ ภา  
อทุกขมสุข ภา,  
คัมภ อาทิตย,  
แกน อาทิตย,  
ชาติตค ภาค คคณา  
โหด คคณา โมหคคณา,  
ชาติตค ชาตียา ชรา มรณน,  
โสเกหิ ปรีเทเวหิ ทุกเขหิ  
โถมณ สเสหิ อุปายาสเสหิ  
ชาติตค นต ภาทามิ.

เปน สุข กัด ทุกข์ กัด  
ไม่ใช่ ทุกข์ ไม่ใช่ สุข กัด  
แม้นนั้น ก็ เปน ของ ร้อน  
ร้อนด้วยอะไร อันอะไร มาเผาให้ร้อน  
เรา กล่าว ว่า ร้อน ด้วยไฟ คือ ภาค  
ด้วยไฟ คือ โหด ด้วยไฟ คือ โมห  
ร้อน ด้วย ความเกิด ด้วย ความ แก่  
ความ ตาย ร้อน ด้วย ความ โศก ด้วย  
ความ ไร้ ไร้ พิน ด้วย ความ เจ็บ กาย  
ด้วย ความ เสียใจ ด้วย ความ คับ  
แค้นใจ ทั้ง หาย

กาโย อาทิตย ไต,  
โยจฐัพพา อาทิตย,

กาย เปน ของ ร้อน  
โยจฐัพพะ (คือ อารมณ ที่ จะ พัง  
ถูก ค้อง ด้วย ภาย) เปน ของ ร้อน

กายวิญญูญาณ      อาทิตฺตํ,  
 กายสัมผัสโส      อาทิตฺตํ ไท,  
 ยมมบท      กายสัมผัสสํ บัจจยา  
 อุมฺบชฺชติ      เวทยิตฺตํ,

วิญญูญาณ อาศัย กาย    เปน ของ ร้อน  
 สัมผัส อาศัย กาย    เปน ของ ร้อน  
 ความรู้ สก อารมณฺ ( คือ เวทนา )  
 เกิด ขึ้น เพราะ กาย สัมผัส เปน บัจจย  
 นี้ แม้นใด

สุขํ    วา      ทุกฺขํ    วา  
 อทุกฺขมสุขํ      วา,  
 คัมภ      อาทิตฺตํ,  
 เกน      อาทิตฺตํ,  
 อาทิตฺตํ      รากคคคณา  
 โทสคคคณา      โมหคคคณา,  
 อาทิตฺตํ ชาตียา    ชรามรณน,  
 โสเกหิ    ปรีเทเวหิ    ทุกฺเขหิ  
 โทมนสเสหิ      อูปายาเสหิ  
 อาทิตฺตมนต      วทามิ.

เปน สุข กิตฺ    ทุกฺข กิตฺ  
 ไม่ใช่ ทุกฺข    ไม่ใช่ สุข กิตฺ  
 แม้น นน ก็ เปน ของ ร้อน  
 ร้อนด้วยอะไร อัน อะไร มาเผาให้ ร้อน  
 เรา กล่าว ว่า    ร้อน ด้วยไฟ คือ รากะ  
 ด้วยไฟ คือ โทสะ    ด้วยไฟ คือ โมหะ  
 ร้อน ด้วย ความ เกิด    ด้วย ความ แก่  
 แล ความ ตาย    ร้อน ด้วย ความ โสภ  
 ด้วย ความ รำไร รำพัน    ด้วย ความ  
 เจ็บ กาย    ด้วย ความ เด้อยใจ    ด้วย  
 ความ คับ แค้นใจ ทั้งหลาย

มโน      อาทิตฺตํ ไท,  
 อัมมา      อาทิตฺตํ ทา,

มณะ ( คือใจ )    เปน ของ ร้อน  
 ธรรม ทั้งหลาย ( คือ อารมณฺ ท เกิด  
 แก่ใจ )    เปน ของ ร้อน

มโนวิญญูญาณ      อาทิตฺตํ,

วิญญูญาณ อาศัย มณะเปน ของ ร้อน

มโนสัมผัสโส อาทิตโต,

ขมบัท มโนสัมผัสสบังจยา  
อุปบัทชติ เวทียติ,

สุขัง วา ทุกขัง วา  
อทุกขมสุขัง วา,  
त्मभि อาทิตต,

เกน อาทิตต,

อาทิตต รากคคณา  
โอสคคณา โมหคคณา,

อาทิตต ชาตียา ชรามรณน,  
โสเกหิ ปริเทเวหิ ทุกเขหิ  
โอมนัสเสหิ อุปายาเสหิ  
อาทิตตทนต์ วทามิ.

เอว บัสสํ ภิกขเว  
สุทวา อริยสาวโก,  
จกขุत्मभि นิพพินฺทติ,  
รูปेषुभि นิพพินฺทติ,

สัมผัส อากัสมน เชน ของ ร้อน

ความรู้จัก อารมณ (คือเวทนา)  
เกิด ขนเพราะ มโนสัมผัส เชน บังจย  
น เชน ใด

เบน สุข กัด ทุกข กัด  
ไม่ใช่ ทุกข ไม่ใช่ สุข กัด  
เม ชน นน ก เชน ของ ร้อน

ร้อนด้วยอะไร อั้นอะไร มาเผาให้ ร้อน

เรา กล่าว ว่า ร้อน ด้วยไฟคือ รากะ  
ด้วยไฟคือ โทสะ ด้วยไฟคือ โมหะ  
ร้อน ด้วย ความ เกิด ด้วยความ แก่  
แต่ความ ตาย ร้อน ด้วย ความ โสภ  
ด้วยความ ร่าไร ร่าพัน ด้วย ความ เจ็บ  
กาย ด้วย ความ เสียใจ ด้วย ความ  
คับ แค้นใจ ทงหลาย

ดูก่อน ภิกษุ ทงหลาย อริยสาวกผู้  
ได้ สดับ แล้ว มาเห็น อยู่อย่าง น  
ยอม เบน หน้าย ทง ใน จักขุ  
ยอม เบน หน้าย ทง ใน รูป ทงหลาย



จากอุทฺตมผลเสวี นพพณฺทตฺ,

ย่อม เมื่อ หน้าย ทง ใน วิญญาณฮาศัย  
จักษุ

จากอุทฺตมผลเสวี นพพณฺทตฺ,

ย่อมเมื่อหน้ายทงในอุทฺตมผล ฮาศัย จักษุ

ยมมบท จากอุทฺตมผลสํบัจจยา

ความรู้ สัก ฮารมณฺ (คือเวทนา)

อุปฺบชชตฺ เวทยิตฺ,

เกิด ชน เพราะ จักษุ สัมผัส เปน บัจจย

น แม้อันใด

สุขํ वा ทุกฺขํ वा

เปน สุข กัด ทุกข์ กัด

อทุกขมสุขํ वा,

ไม่ใช่ ทุกข์ ไม่ใช่ สุข กัด

ตสมฺม นพพณฺทตฺ,

ย่อม เมื่อ หน้าย ทง ใน ความรู้ สัก นน

โสทตสมฺม นพพณฺทตฺ,

ย่อม เมื่อ หน้าย ทง ใน โสค

สทเทสุปี นพพณฺทตฺ,

ย่อม เมื่อ หน้าย ทง ใน เสียง ทง หตาย

โสทวิญญาณเณวี นพพณฺทตฺ,

ย่อม เมื่อ หน้าย ทง ใน วิญญาณ ฮาศัย

โสค

โสทตสมฺมผลเสวี นพพณฺทตฺ,

ย่อมเมื่อหน้ายทงในอุทฺตมผลฮาศัย โสค

ยมมบท โสทตสมฺมผลสํบัจจยา

ความรู้ สัก ฮารมณฺ (คือเวทนา) เกิด

อุปฺบชชตฺ เวทยิตฺ,

ชน เพราะ โสค สัมผัส เปน บัจจย น

น แม้อันใด

สุขํ वा ทุกฺขํ वा

เปน สุข กัด ทุกข์ กัด

อทุกขมสุขํ वा,

ไม่ใช่ ทุกข์ ไม่ใช่ สุข กัด

ตสมฺม นพพณฺทตฺ,

ย่อม เมื่อ หน้าย ทง ใน ความรู้ สัก นน

๒๕๘  
ชานสัมป นีพพนทก,  
๒๕๙  
คณเฐสึบ นีพพนทก,  
๒๖๐  
ชานวิญญาณนบี นีพพนทก,

ย่อม เบื่อหน่าย ทงใน ชานะ  
ย่อม เบื่อหน่าย ทงใน กถน ทงหลาย  
ย่อม เบื่อหน่าย ทงใน วิญญาณชาศัย  
ชานะ

๒๖๑  
ชานสัมมตเสบ นีพพนทก,  
๒๖๒  
ยมบท ชานสัมมตส บจจยา  
๒๖๓  
อุบบชชติ เวทยิต,

ย่อมเบื่อหน่ายทงในสัมมตชาศัยชานะ  
ความรู้ ด้ก อารมณ (คือเวทนา)  
เกิดขึ้นเพราะชานสัมมต เป็น บัจจย  
นเหมือนไต

๒๖๔  
สุข วา ทุกข วา  
๒๖๕  
อกทกขมสุข วา,  
๒๖๖  
คสัมป นีพพนทก,  
๒๖๗  
ชิวหายบี นีพพนทก,  
๒๖๘  
รเสสึบ นีพพนทก,  
๒๖๙  
ชิวหา วิญญาณนบี นีพพนทก,

เป็น สุข ด้ก ทุกข ด้ก  
ไม่ใช่ ทุกข ไม่ใช่ สุข ด้ก  
ย่อม เบื่อหน่าย ทงใน ความ รู้ ด้ก น  
ย่อม เบื่อหน่าย ทงใน ชิวหา  
ย่อม เบื่อหน่าย ทงใน รก ทงหลาย  
ย่อม เบื่อหน่าย ทงใน วิญญาณ  
ชาศัยชิวหา

๒๗๐  
ชิวหาสัมมตเสบ นีพพนทก,

ย่อม เบื่อหน่าย ทงใน สัมมต ชาศัย  
ชิวหา

๒๗๑  
ยมบท ชิวหาสัมมตส บจจยา  
๒๗๒  
อุบบชชติ เวทยิต,

ความรู้ ด้ก อารมณ (คือเวทนา)  
เกิดขึ้นเพราะชิวหาสัมมต เป็น บัจจย  
นเหมือนไต

สุขัง วา ทุกัง วา  
 อทุกขมสุขัง วา,  
 ศัสสมบ นีพพนัทติ,  
 กายัสสมบ นีพพนัทติ,  
 โฉฏฐัพพะเสขี นีพพนัทติ,  
 กายวิญญาณนบี นีพพนัทติ,

กายัสสมผลเสขี นีพพนัทติ,  
 ยมบต กายัสสมผลเสขี บัจจยา  
 อุมบชชติ เวทยติ,

สุขัง วา ทุกัง วา  
 อทุกขมสุขัง วา,  
 ศัสสมบ นีพพนัทติ,  
 มนัสสมบ นีพพนัทติ,  
 อิมเมเสขี นีพพนัทติ,  
 มโนวิญญาณนบี นีพพนัทติ,

เป็น สุขก็ดี ทุกข์ก็ดี  
 ไม่ใช่ทุกข์ ไม่ใช่ สุขก็ดี  
 ย่อม เมื่อหน่าย ทั้งใน ความ รู้ ตัก นน  
 ย่อม เมื่อหน่าย ทั้งใน กาย  
 ย่อมเมื่อหน่ายทั้งใน โฉฏฐัพพะทั้งหลาย  
 ย่อม เมื่อหน่าย ทั้งใน วิญญาณ  
 อาศัย กาย

ย่อมเมื่อหน่าย ทั้งใน สัมมัต อาศัยกาย  
 ความรู้ ตัก อารมณ (คือ เวทนา)  
 เกิด ขึ้นเพราะ กาย สัมมัต เป็น บัจจย  
 น เมื่อนใด

เป็น สุขก็ดี ทุกข์ก็ดี  
 ไม่ใช่ทุกข์ ไม่ใช่ สุขก็ดี  
 ย่อม เมื่อหน่าย ทั้ง ใน ความ รู้ ตัก นน  
 ย่อม เมื่อหน่าย ทั้งใน มน  
 ย่อม เมื่อหน่าย ทั้งใน อกรรม ทั้งหลาย  
 ย่อม เมื่อหน่าย ทั้งใน วิญญาณ

อาศัย มน

มโนธรรมเสบี นพพินทติ,

ย่อมเมื่อ ทน่ายทั้ง ใน สัมผัสอาศัย มน

ยัมบท มโนธรรมเสบี จายา  
อุปัชฌตี เวทยตี,

ความรู้จัก อารมณ (คือ เวทนา)  
เกิดขึ้น เพราะ มโน สัมผัส เป็นปัจจัย  
นี้ แม้ อัมโต

สุขัง वा ทุกขัง वा

เป็น สุขก็ดี ทุกข์ก็ดี

อทุกขมสุขัง वा,

ไม่ใช่ทุกข์ ไม่ใช่สุขก็ดี

กตัมบ นพพินทติ.

ย่อมเมื่อ ทน่าย ทั้ง ในความรู้จัก นั้น

นิพพินทติ จิรชชตี,

เมื่อเมื่อ ทน่าย ย่อม คตาย กำหนด

จิราคา วิมุจจตี,

เพราะ คตาย กำหนด จิตร ก็ พ้น จาก  
ความ ถัด นั้น

วิมุทตัสมี วิมุทตมิตี  
ญาณัง โหตี,

เมื่อ จิตร พ้น แล้ว ก็เกิด ญาณ รู้ ว่า  
เรา พ้น แล้ว

ชัณนา ชาตี,

อริยสาวก นั้น ย่อม ทราบ รู้ ว่า ชาตี

วุตตี พรหมจริย,

สิ้นแล้ว พรหมจรรย์ ได้ อยู่ ขย แล้ว

กตัง ภวณีย,

กิจที่ ควร ทำได้ ทำแล้วแล้ว กิจ

นาปรัง อิตตัตถายาตี

อื่น อีก เพื่อ ความ เป็น อย่าง นั้น ได้ มี

ปชานาตี.

อิตม โวจ

ภควา,

พระผู้ม พระ ภาคเจ้า ไต้ครัดธรรม

ปรียาย อนัน แถว

อิตตมมา เต ภิกขุ

พระภิกษุทงหงายเหตว นน กมีใจยผล

ภควโต ภาสิต อภินนท.

เพदनภษิตของพระผู้ม พระภาคเจ้า

อิมสมญจ ปน เวชยภกรณสม

ก แถ เวชยภกรณ อนัน อน พระผู้

ภญญมาเน,

มี พระภาคเจ้า ครัด อยู่

ตสส ภิกขุสทสสสส อนูปาทาย,

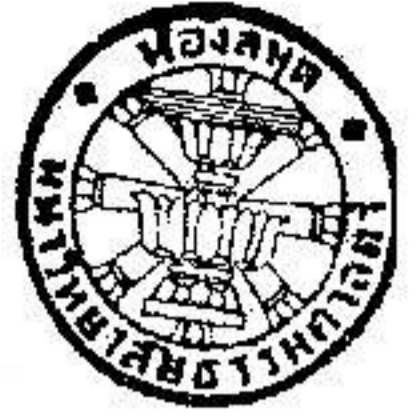
จิตร ของ พระ ภิกษุ พน รูปน ก

ชาสเวหิ จิตทานิ วิมจิจสติ.

พน จาก ชาสวะ ทงหงาย ไมถอมน

ตวญ อูปาทาน แถ

จบ ชาทคต ปรียาย สุต



## โคทมก เจติย อัมม ปริยาย

อภิญญา ไช โส ภควา  
 อัมม เตเสติ  
 โน อนภิญญา,  
 สนิทาน อัมม เตเสติ  
 โน สนิทาน,  
 สปัปาทริย อัมม เตเสติ  
 โน สปัปาทริย.  
 ตสส ไช ปน ภควโต,  
 อภิญญา อัมม เทสยโต  
 โน อนภิญญา,  
 สนิทาน อัมม เทสยโต  
 โน สนิทาน,  
 สปัปาทริย อัมม เทสยโต  
 โน สปัปาทริย,  
 กณน โย โอวา โท,

พระผู้มีพระภาคเจ้า<sup>๕</sup> ทรงแสดง  
 ธรรม เพื่อความรู้<sup>๕</sup> ยัง แต่  
 เพื่อความไม่รู้<sup>๕</sup> ยัง ห้ามได้  
 ทรงแสดง ธรรม มีเหตุ  
 ไม่มีเหตุ ห้ามได้  
 ทรงแสดง ธรรม มีปาฏิหาริย  
 ไม่มีปาฏิหาริย ห้ามได้  
 ก็เมื่อ พระผู้มีพระภาคเจ้า<sup>๕</sup> แต่  
 ทรงแสดง ธรรม เพื่อความรู้<sup>๕</sup> ยัง  
 เพื่อความไม่รู้<sup>๕</sup> ยัง ห้ามได้  
 ทรงแสดง ธรรม มีเหตุ  
 ไม่มีเหตุ ห้ามได้  
 ทรงแสดง ธรรม มีปาฏิหาริย  
 ไม่มีปาฏิหาริย ห้ามได้ อยู่  
 โอวาท ของ พระ องค์ ศวร ภรททำ

กรณียา	อนุสาสน์นี้,	อนุสาสน์ ของ พระ องค์ ควร กระทำ
อถัญญา ปน โน คุฏฐิยา,		แต่ ควร แท้ เรา ทั้งหลาย จะ ยินดี
อถ	อถตมณฑาย,	ควร เรา ทั้งหลาย จะ ตีใจ
อถ	โธมเนสสา,	ควร เรา ทั้งหลาย จะ โธมนัส
สัมาสัมพุทโธ	ภควา,	ว่า พระ ผู้ มี พระ ภาค เจ้า เป็น ผู้
		ครัสสุ ชอบเอง แล้ว
สวากขาโต ภควา อิม โน,		พระ ธรรม อัน พระ ผู้ มี พระ ภาค เจ้า
		ครัส ตี แล้ว
สุปฏิปันโน	สั ไชติ.	พระ สงฆ์ ปฏิบัติ ตี แล้ว ดัง น

-----

เขมาเขม สรณ ทบกา คาถา

พหุ เว สรณ ยนติ	มุขยึ ทงหลาย เปน อัน มาก นา อัน
บัพพทานิ วนานิ จ,	ภย คุกคาม แล้ว ย่อม ถึง ภูเขาทัง
อารามรูกขเจตยานิ	หลาย บ้าง บ้าง ทงหลาย บ้าง อาราม
มนุสสา	กายทช ชีทา,
	แต่ คน ไม่ ท เป็น เจตยึ ทงหลาย บ้าง
	จำ เปน สรณะ
เนทึ โห สรณ เขม	นั้ แต่ ไซ้ สรณะ อัน เกษม
เนทึ	สรณมุทัทม,
	นั้ ไซ้ สรณะ อัน ชุตม

เนท	สรณมากัมม	เชา อาศัย อ้น นน เณ สรณะแก้ว ย่อม
สัพพทุกขา	ปมัจจติ.	ไม่ พ้น จาก ทุกข์ ทงปวงไปได้
โย จ พุทธญจ	ธัมมญจ	ส่วน ว่าผู้ ไต ถึง พระพุทธ ด้วย พระ
สัชฌญจ	สวณิ คโต,	ธรรม ด้วย พระสงฆ์ ด้วย ว่า เณ
		สรณะแก้ว
จตตาริ	อริยสัจจามิ	มา เณ อริย สัจ ทง ส ด้วย มัญญา
สัมมบบันญญา	บัสสติ.	อัน ชอม
ทุกข	ทุกขสมุปเปท	คือ ทุกข์ แด ตัณหา เณ เตน เกิด ขึ้น
		พร้อม แห่ง ทุกข์ (คือ ตมุทัย)
ทุกขสส จ	อติกกม,	แเด ความ ก้าว ถ่วง ทุกข์ (คือ นิโรธ)
อริยญจวิงคก	มคค	แเด มรรค มี ของค แปก อันไป จาก ช้าคัก
ทุกขุปสมคามิน,		ให้ ถึง พระ นิพพาน เณ ก็ เข้า ไป
		รับทุกข
เอท	โธ สวณิ เชน	นี้ แเด เณ สรณะอัน เกษม
เอท	สรณมุตกม,	นี้ เณ สรณะอัน ชุคม ของผู้ เณ
เอท	สรณมากัมม	ผู้ นน อาศัย อ้น นน เณ สรณะแก้ว
สัพพทุกขา	ปมัจจติ.	ย่อม พ้น จาก ทุกข์ ทงปวงได้ คงน



อริย ธน คาถา

ยัสส	สัทธา	ตถาคเต	ความเชื่อ ของ บุคคล ผู้ใด	ตั้งมั่น
อภยา		สุปฏิวัฏฐิตา,	แล้วใน พระ ตถาคค เจ้า	
สัสตญฺจ	ยัสส	กถยาณิ	อนึ่ง คัด ของ บุคคล ผู้ใด	คือไม่ต่าง
อริยกนฺตํ		ปัสสิตํ,	พริอย	
สํเข	ปสาโท	ยัสสํคฺคิ	เป็นที่ ยินดี แห่ง พระ อริยเจ้า อันพระ	
อฐํกุทญฺจ		ทสฺสนํ,	อริยเจ้า ถรรเสถย แล้ว	
อทพิทํไทติ	คํ	อาหุ	อนึ่ง ความ เตื่อมใส ใน พระสงฆ์ มี	
อโมฆนคสฺส		ชิวํ,	อยู่แก่ บุคคล ผู้ใด	
ทสฺมา	สทฺธญฺจ	สัสตญฺจ	อนึ่ง ความ เหน ของ บุคคล ผู้ใด เป็น	
ปสาทํ		อัมมทสฺสนํ,	ธรรม ชาติ ตรง	
อนุญฺเชถ		เมธาว	บั้นคิด ทงทถาย ย่อม กล่าว ผู้หนึ่ง ว่า	
สวํ	พุกฺกานสาสนนํ,		เป็นผู้ไม่จน	
			ความเป็น อยู่ ของ ผู้หนึ่ง ไม่เปเต่า	
			จาก ประโยชน์	
			เพราะเหตุฉนั้น เมื่อผู้มีปัญญา มา	
			รดก ถึง คำสอน ของ พระพุทธเจ้า	
			ทงทถาย ก็ควร ประกอบ ความเชื่อ	
			แต่คัด แต่ความ เตื่อมใส แต่ความ	
			เหน ธรรมไว้เพื่องๆ	

สัจจกิริยคาถา

นตถิ เม สรณํ อัญญุ  
พุกโธ เม สรณํ วรํ,

สัง อณ เปน ทํ พิง ของ ข้าพเจ้า ไม่ มี  
พระ พุทธ เจ้า เปน ทํ พิง อณ ประเสริฐ  
ของ ข้าพเจ้า

เอเตน สัจจวชเชน  
โสत्ถิ เต โหตุ สัพพทา.  
นตถิ เม สรณํ อัญญุ  
อิมโม เม สรณํ วรํ,

ด้วย คำ สัจย น  
ขอ ความ สวัสดิ์ จง มี แก่ ท่าน ทุกเมื่อ  
สัง อณ เปน ทํ พิง ของ ข้าพเจ้า ไม่ มี  
พระ ธรรม เปน ทํ พิง อณ ประเสริฐ  
ของ ข้าพเจ้า

เอเตน สัจจวชเชน  
โสत्ถิ เต โหตุ สัพพทา.  
นตถิ เม สรณํ อัญญุ  
สโฆ เม สรณํ วรํ,

ด้วย คำ สัจย น  
ขอ ความ สวัสดิ์ จง มี แก่ ท่าน ทุกเมื่อ  
สัง อณ เปน ทํ พิง ของ ข้าพเจ้า ไม่ มี  
พระสังฆ เปน ทํ พิง อณ ประเสริฐ ของ  
ข้าพเจ้า

เอเตน สัจจวชเชน  
โสत्ถิ เต โหตุ สัพพทา

ด้วย คำ สัจย น  
ขอ ความ สวัสดิ์ จง มี แก่ ท่าน ทุกเมื่อ

ธัมมคารวาทิคาถา

เย จ อทิตา สัมพุทธธา

พระ ธัมมพุทธเจ้า ทง ทถายโต ที่ ถ่วง  
แล้ว ด้วย

เย	๑	พุกธา	อนาคทา,	พระพุทชเจ้าทงหลายไต	ที่ยังไม่ มาด้วย
----	---	-------	---------	---------------------	---------------------

โย	เจตวหิ	สัมพุกโธ	ไศกนาสโน,	พระสัมพุทชเจ้าไต	ผู้ยง ความ โศก ของคณ เปน อนัน มากให้พินาศไป มี อยู่ใน เดียววัน ด้วย
----	--------	----------	-----------	------------------	---

สัพพะ	สัทธัมมครุโน	พระพุทชเจ้า	เหตานั้น	ทุก พระ องค์ ได้ ทรง เคารพใน พระ สัทธรรม
-------	--------------	-------------	----------	---

วิหริสุ	วิหาคิ	๑,	มาแล้ว ด้วย	แต่ ทรง อยู่ ด้วย
---------	--------	----	-------------	-------------------

อถาปี	วิหริสสันต	จัก ทรง คอไป อีก ด้วย
-------	------------	-----------------------

เฮสา	พุกธานัมมตา,	ข้อ น เปน ขรรมดา ของ พระ พุทช เจ้า ทงหลาย
------	--------------	--

กสมภาหิ	อิตตกาเมน	เพราะ เหตุ นั้น แด บุคคล ผู้ ใคร่ คอ ประโยชน์ ตน
---------	-----------	---

มหิตตมภิกงชทา,	จางง ความ เปนใหญ่
----------------	-------------------

สัทธัมเม	ครุกาตพโพ	เมื่อ รัด ถึง คำ สั่งสอน ของ พระ พุทช	
สว	พุกธานสาสนน.	เจ้าทงหลาย	พึง ทำ ความ เคารพ พระ สัทธรรม

พุกทท	ททมนานน	เมื่อ สัมบุรุษ ทงหลาย	ให้ สิ่ง ที่บุคคล
-------	---------	-----------------------	-------------------

ให้ ได้ โดย ยาก 15/06/2564

ทุกักริ กัมมกัพพติ,

กระทำ กรรม ที่บุคคล กระทำ ได้ โดย  
ยาก อยู่

อัสสิโต นานุกัพพนติ  
สตี อิมโม ทูริยวโย,

อัสสิบุรุษ ทั้งหลาย ย่อม ทำตามไม่ได้  
กรรม ของ สัสสิบุรุษ ทั้งหลาย อัน  
อัสสิบุรุษ เขาอย่างได้ โดย ยาก

คัสสิมา สตีญจ อสตีญจ  
นानา โหติ อิติ คติ,

เพราะเหตุ ฉะนั้น ความไป จาก โศกนี้  
ของ สัสสิบุรุษ แด อัสสิบุรุษ ทั้งหลาย  
ย่อม เป็น ต่าง กัน

อัสสิโต นิรยํ ยนติ  
สสิโต สัสสิคปายนา,

อัสสิบุรุษ ทั้งหลาย ย่อม ไป นรก  
สัสสิบุรุษ ทั้งหลาย ไป สวรรค์

นหิ อิมโม อิมโม จ  
อูโท สมนวิปากิโน,

กรรม แด อกรรม ต้อง อย่าง นี้ มีผล  
เสมอ กัน ห้ามมิได้  
อกรรม ย่อม นำไป นรก

อธมโม นิรยํ เนติ  
อิมโม ปาเปติ สัสสิคคิ,

กรรม ย่อม ให้ ถึง สัสสิคคิ  
กรรม แด ย่อม รักษา ผู้ ประพฤติ กรรม  
เป็น ปกติ

อิมโม ทเว วักขติ อิมมาจาริ,

กรรม อัน บุคคล ประพฤติ คือ แด้ว นำ  
สู่ขมาให้  
ข้อ นี้ เป็น อานิสงฆ์ ใน พระ กรรม อัน  
บุคคล ประพฤติ คือ แด้ว

อิมโม สุจิณฺโณ สุขมาวหติ,

เอตานิ สโต อิมเม สุจิณฺณ,

น ทุคคต คจจก ธิมมจาวี,

ผู้ประพฤติ ธรรมเป็นปกติ ย่อมไม่  
ไปสู่ทุคคต

น ปุบฺบคณฺโธ ปฏิวาทเมตฺติ,

กถิน ดอกไม้ ย่อมไป ทวนดมไม่ได้

น จันทนํ ทศร มลลกา วา,

กถิน จันทน์ หรือ กฤษณา แดกระถ้ำ  
พัด ก็ไปทวนดมไม่ได้

สทญฺจา คณฺโธ ปฏิวาทเมตฺติ,

ส่วนว่า กถิน ของ สัปบุรุษ ทงหลาย  
ย่อมไปทวนดมได้

สัพพา ทิสฺสา สัปปริโส ปวายตฺติ,

เพราะ สัปบุรุษ ย่อม พุ่งเฟื่องไปได้  
ทุกทิศ

จันทนํ ทศรํ วาปี

กถิน คือ คัด เป็น เยี่ยม กว่า กถินแห่ง

อุปฺปตฺตํ อถ วสฺสสิกฺก,

คณฺชชาติ ทงหลาย เหล่านี้ คือ จันทน์

เอเตสํ คณฺชชาติทานํ

คือ กฤษณา คือ ดอกอุบล คือ

สฺสคณฺโธ อนุกตโร,

มณี เกรือ

อุปฺปมตฺตโต อयํ คณฺโธ

กถิน กฤษณา แดจันทน์ นใด กถินนี้

ยวายนํ ทศรจันทนํ,

มีประมาณ เล็ก น้อย

โย จ สฺสวาทํ คณฺโธ

ส่วนว่า กถิน ของคน ผู้มีศีล ทงหลาย  
อันใด

ภาตติ เทเวสุ อุกตโม,

กถิน อัน นั้น สูง สุด พุ่งไปใน เทพตา  
แด มนุษย์ ทงหลาย

เตสั สัมปนฺเน สัถฺตานั  
อํปมาท วิหารินั,  
สัมมทญฺญา วิมุตฺตานั  
มาโร มัคคั น วิญฺทติ.

มาร ย่อมไม่ ประสพ ทาง ของ ท่าน ทั้ง  
หลาย ผู้มี คีต ถึง พร้อม แล้ว  
ผู้ อยู่ ด้วย ความ ไม่ ประมาท ผู้  
ชอบ พ้น แล้ว

ยถา สัฏฺถารวณํ สัม  
อํชฌตสัสมิ มหาปถ,  
ปทุมํ ตตถ ชาเยถ  
สุจิกนถิ มโนรมั,

ดอก บัว มี กลิ่น ดี พึ่ง เกิด ใน กอง  
แห่ง อยาก เยอ อัน เขา ทั้ง แล้ว ริม  
ทาง ใหญ่ นั้น ยัง เปน ที่ ชอบใจ  
ฉันใด

เอวํ สัฏฺถารวณํ เตสุ  
อนนทภูเต ปุณฺณชเน,  
อติ วิจติ บัญญาเย  
สัมมา สัมพุทฺธสว กโถติ.

พระ ล่าง ของ พระ สัมมา สัมพุทฺธเจ้า  
(แม่ เกิด) ใน หมู่ ชน ผู้ เปน ดัง  
อยาก เยอ ย่อม รุ่ง เรือง ถ่วง บุณฺชน  
ทั้ง หลาย ที่ เปน ผู้ มืด ด้วย บัญญา  
ฉัน นั้น

มหา การุณิก คาถา

มหา การุณิก โภาโต พระบรม โถกนารถ ประกอบ แล้ว ด้วย  
พระ กรุณา อัน ใหญ่

อิตถาย สัพพะปาณินิ,  
 ปุเรตวา ปารมี สัพพะ  
 บัตโต สัมโพธิมุตตม,  
 เอเตน สัจจวชเชน  
 มา โหนตุ สัพพะบุตทวา.  
 มหาการุณีโก นา โถ

ยัง บารมี ทงสิ้น ให้เต็ม แล้ว เพื่อ  
 ประโยชน์ แก่ สัตว์ ทงปวง  
 ได้ บัตตุ สัมโพธิญาณ อัน อุดม แล้ว  
 ด้วย คำ สัจย น  
 ขอ สรรพ อุบัติจะ ทงหาย จงอย่า ได้ มี  
 พระบรมโศกนารถ ประกอบ แล้ว  
 ด้วย พระกรุณาอันใหญ่

อิตถาย สัพพะปาณินิ,  
 ปุเรตวา ปารมี สัพพะ  
 บัตโต สัมโพธิมุตตม,  
 เอเตน สัจจวชเชน  
 มา โหนตุ สัพพะบุตทวา.  
 มหาการุณีโก นา โถ

ยัง บารมี ทงสิ้น ให้เต็ม แล้ว เพื่อ  
 เกอ กุต แก่ สัตว์ ทงปวง  
 ได้ บัตตุ สัมโพธิญาณ อัน อุดม แล้ว  
 ด้วย คำ สัจย น  
 ขอ สรรพ อุบัติจะ ทงหาย จง อย่า ได้ มี  
 พระบรมโศกนารถ ประกอบ แล้ว ด้วย  
 พระกรุณาอันใหญ่

สุชาย สัพพะปาณินิ,  
 ปุเรตวา ปารมี สัพพะ  
 บัตโต สัมโพธิมุตตม,  
 เอเตน สัจจวชเชน  
 มา โหนตุ สัพพะบุตทวา.

ยัง บารมี ทงสิ้น ให้เต็ม แล้ว เพื่อ สุข  
 แก่ สัตว์ ทงปวง  
 ได้ บัตตุ สัมโพธิญาณ อัน อุดม แล้ว  
 ด้วย คำ สัจย น  
 ขอ สรรพ อุบัติจะ ทงหาย จงอย่า ได้ มี

ถัจจ ปาณ วิธยานุรูปคาถา

ถัจจ จ เว อมตา วาจา  
 เอส อัมโม สมนันตโน,  
 ถัจจเจ อิตถे ज अम्ममे ज  
 อห สันโต ปภินฺนุชฺชิตา.  
 สทธิต วิทตํ ปุริสสัสส เสฏฺฐี,  
 อัมโม สุจินโน สุขมาวหาติ.

คำจริง แต่ เป็น คำอื่น ไม่ตาย  
 ชรรม น เป็น ของ เก้า  
 ถัจจบุรุษทั้งหลาย เป็นผู้ทำรังอยู่แต่ใน  
 ถัจจจะ ก็ เป็น ชรรมด้วย เป็น ชรรมด้วย  
 ความ เชื่อ เป็น ทรัพย์ เครื่อง ปัดมใจ  
 อัม ประเสริฐ ของ บุรุษใน โลกนี้  
 ชรรม อัม บุคคล ประพฤติ ดี แล้ว นำ  
 สุข มา ให้

ถัจจ จ ทเว สาธุทวี วธานํ,  
 ปญฺญญา ชีวี ชีวิทมาหุ เสฏฺฐี.

คำจริง แต่ เขา เป็น รศ อัม อร่อย กว่า  
 รศ ทั้งหลาย  
 นักรบราชนีย์ กล่าว ชีวิต ของ ผู้ ที่ เป็น  
 อยู่ ด้วย ปญฺญญา ว่า ประเสริฐ

สทททา โน อรหตา  
 อัมมํ นิพพานบัตถิยา,  
 สุตสฺส สกเต ปญฺญญ  
 อัมปมัตโต วิจิกขโน,  
 ปฏฺฐูปการี อชฺฐวา  
 อฏฺฐฐาทา วินฺนทเต อัม,

บุคคลเชื่อ ชรรม ของพระ อรหันตเพื่อ  
 ความ มัดดู พระ นิพพาน  
 พัง ด้วย ดี ย่อมได้ ปญฺญญา  
 บุคคล ผู้ ไม่ ประมาท มา ใคร่ ปรารถนา  
 มี ชุระ กระทำ การ อัม ดมควร  
 เป็น ผู้ ยืนยัน ย่อมได้ ทรัพย์



สัจเจน กิตติ บั๊ไปติ  
 ทท มิตทานิ คินนติ.  
 ยสเสเต จตุโร อิมมา

บุคคล ย่อม ถึง เกียรติ ด้วย สัจจะ  
 ผู้ให้ ย่อมผูกพัน ธรรมาทรง หายไว้ ได้  
 ธรรม สี่ประการ เหล่านี้ มี อยู่แก่  
 บุคคล ผู้ใด

สทตสส อวเมสิโน,  
 สจจ อิมโม อิติ จาโค  
 สเว เปจจ น โสจติ,

ซึ่งเป็นผู้มี ศรัทธา อยู่ครอง เรือน  
 คือ สัจจะ ธรรม ความ ตั้งมั่น จากะ  
 บุคคล ผู้หนึ่ง แด ตะโลกนี้ไป แล้ว  
 ย่อมไม่ โศกเศร้า

อิงฆ อัญญะเปี ปุจันตสุ  
 ปถุ สมนพราหมณะ,  
 ยทิ สัจจา ทมา จาคา  
 ฆนตยา ภียโยธ วิชชตีติ

ถ้า ธรรมใน โลกนี้ ย่อมมี ยิ่งไป กว่า  
 สัจจะ ทมะ จากะ ชั้นดี เชิญ ท่าน ของ  
 ภาษ สมนะ พราหมณ์ แม่เหล่าอื่น  
 มาก ดู

บัพพ ไตปม คาทถ

ยถาเปี เสธา วิปูลา  
 นภ อาทัจจ บัพพทา,  
 สมนนทา ออนุปริเยยยุ  
 นันไปเถนตท จตุททิสสา,

ภูเขา ทรง หาย แล้วด้วย หิน อัน ไผ่ บุต  
 สูง ๑๐ ท้อง พัว กถึง บด สัตว์ มา โดย  
 รอบ ทง สัตถ์ แม่ ฉนใด

เฮว่ ชรภ ๑ มจจุ ๑  
อชวตคต ปาณินโน,  
ชวตเย พราหมณ เวสเส

ความ แก่ แด ความ ศาษ ย่อม ครอบงำ  
สัตว์ ๕ ทง หตาย ฉน นน (ไม่ เดือก หน้า)  
เปน กษตริย์ ก็ ตาม เปน พราหมณ์  
ก็ ตาม เปน พต เวธน ก็ ตาม

สุทเท จันทาล ปุกกุเส,

เปน ไพร่ ก็ ตาม เปน พัน ทาง ก็ ตาม  
เปน กุด เท อยาก เยอ ก็ ตาม

น กัญจ ปริชเชติ  
สัพพเมวาภิม ททติ,

มิ ได้ เหน้ สิ่ง ไร ๆ ใจ  
ย่อม ครอบงำ สัตว์ ๕ ทง ปวง ที่ เดียว

น ตตถ หิตถนั กุมิ

ภูมิ แห่ง ช้าง ทง หตาย ย่อม ไม่ มี ใน  
ชรภ แด มรณะ นน

น รณนั น ปัตตยา,

ภูมิ แห่ง รก ทง หตาย แห่ง พต เคน เท้า  
ย่อม ไม่ มี

น จาปี มนคยุกุเทน  
สีกกา เซตุ ธเนน วา,

อนึ่ง อนั ใกร ๆ ไม่ อาจ เพื่อ จะ ชนะ ชรภ  
มรณะ นน ด้วย กษ ตูรม สักข  
เวทมนต์ หรือ ด้วย ทรพย์

ตัสมาหิ บันทิตโต โปโส  
สุมบัสส อตถมตต โน,

เพราะ เหตุ นั้น แหะ บุรุษ ผู้ เปน มัณชิ ต  
เมื่อ เหน้ ประโยชน์ ของ ตน

พทเย อิมเม ๑ สเส ๑  
ธีโร สัทธั นิเวสเย,

ก็ กวร ผู้ มี บุญญา จะ ปดุก ความ เชื่อ  
ใ พระ พุทช แด พระ ชรรม แด พระ สงฆ์

๑๔๒

ต๋อต มนต แปล

โย	ธัมมจารี	กาเยน	ผู้ใด เป็น ผู้ประพฤติ ชรรม ด้วย กาย
วาจาย	อุท	เจตสา,	ด้วย วาจา หรือ ด้วยใจ
อิเฌว	นั	ปัสสันติ	บัณฑิต ทั้งหลาย ย่อม สรรเสริญ ผู้ นั้น ใน โลกนี้ ที่เดียว
เปัจจ	สัคเค	ปโมทสิ.	ผู้นั้น ละโลกนี้ ไปแล้ว ย่อมบรรเทิง ในสวรรค์

ภัทเทก วัตต ศาถา

อัทท	นानวาคเมยฺย	ผู้มี ปัญญาไม่ ควรให้ สิ่ง ที่ ต่วงแล้ว มา ช้อง อยู่ในใจ
นปปฏิกังเข	อนาคต,	ไม่ควร หวัง สิ่ง ที่ ยังไม่ มาถึง
ยทตตามปหฺนนฺต		สิ่งใดที่ ต่วงไปแล้ว สิ่ง นั้นก็ ละเลยแล้ว
อนปคตญฺจ	อนาคต,	อนึ่ง สิ่ง ที่ ยังไม่ ถึง สิ่ง นั้น ก็ ยังไม่ มาถึง
บัจจูปบฺนญฺจ	โย ธัมม	ก็ มุคคต ผู้ใด มา เหน แจง ชาติ ซึ่ง ชรรม ที่ เกิด ขึ้นณะภาวะ หน้าในทึ นั้นๆ
คตถ คตถ	วิบัสสตี,	
อัสสิหิ	อสังกุปป์	อันไม่ ง่อน แง่น คตชน แคนน
ค	วิทฺธา มนุพฺรุทเย,	มุคคต นั้น มาได้ ความ เหน เช่น นั้น แล้ว ควร เจริญไว้ เองๆ

๗๘	อชเชว	กัจจมาตบไ	ความเพียรอันเภาเกิดศควรกระทำ ในอนันนแหะ
----	-------	-----------	--

โก	ชัญญา	มรณํ สุเว,	ใครเล่าจะทังรู้ว่าความตายจะ มีในวันพรุ่งนี้
----	-------	------------	--

น	หิ	โน	สังกรันเตน	ความค่อสู้ด้วยพระยามัจจุราชผู้ มีเสนาใหญ่นั้น ย่อมไม่มีแก่เรา ทั้งหลายเทียว
มหาเส	เนน		มัจจุนา,	

๗๙	เฮว	วิหาริมาทาบี	นักปราชญ์ผู้สงบร้างบ ย่อมควร เลื่อมบุคคตผู้มีธรรมเป็นเครื่องอยู่ ผู้มีความเพียรอันเภาเกิดศไม่เกียจ ครานแล้วทั้งกลางวันแะกลางคืน อย่างนนนแะว่าผู้มีราชวิเศยวเจริญ (คือถึงเป็นอยู่วันเดียวก็ยงดี)	
๘๐	อ	ไทรตตมตนทต,		
๘๑	ต	เว		ภทเทกวิตไตติ
๘๒	สน	ไต		อาจิกชเต มุนีติ

อุทตตยาทีสังเวค กาท

๘๓	อิธิ	วสัส	วสัสสามิ	เราจักอยู่คดอดฤคณในทนี้	
๘๔	อิธิ		เหมนัตคิมหิส,	ในเหมนัตฤคณแตคิมทฤคณทั้งหลาย ในทนี้	
๘๕	อิธิ	พา	ไต TUDC	วิจันเตติ	คนพาตยอมคิดมิตคิงน

อนัทราย	น	พรัณติ.	การรู้ถึงอนัทราย อยู่ไม่
บุษนิเวท		ปจันนัต	ผู้ทำที่สุด (คือมรณะ) ย่อมทำคน
พยาตักกมนต์		นร,	ที่มีใจซอ้งแล้ว โห อารมณฺ์ต่าง ๆ
ชติทักเยว		กาเมต	มิวเก็บดอกไมทงหลาย (คือ บัญจ
อนัตโก	กुरुเต	วต.	กามคุณ) อยู่หนึ่งเดียว ผู้ไม่เมื่อ
			แล้วในกามทงหลายที่เดียว ผู้
			อำนาจของคณ
น สนิท	ปุกทา	คานาย	เมื่อ บุคคต อน มัจจุราช ครอบงำแล้ว
น ปิกท	นบี	พนิชว,	บุตรทงหลาย มีอยู่เพื่อ อน ตำน ทาน
อนกเกนาธิบนนต			มัจจุราชไม่ได้ บิดากก็ไม่ได้ ถึง พวค
			พองก็ไม่ได้
นัตถ	ญาตัต	คานตท.	ความ บ้องกัน ย่อมไม่ มีใน หมู ญาติ
เอกมตถวต		ญัตท	บัณฑิต ทราบ อำนาจ แห่งเหตุนี้แล้ว
บัตติโต		สิด สวู โท,	พึงเปน ผู้ดำรวม แล้วใน คัด
นัพพานคมน		มัตค	พึงเร่งรีบทำทง เปน ที่ ไป พรณิพ
ชิปปเนว		วิโสชเย.	พาน ให้หมดจค

สังวรคาถา

สถานุบัสส	วิหรัณต	มาร ย่อม รังควาน	คน ที่ ตาม
อินทริเยส	อัสสวัต,	เห็น อารมณ ว่างาม อยู่	ไม่ ดำรง
โกชนมมิ	อมตตญญ	แล้ว ใน อินทริย ทงหลาย	ไม่รู้ ประ
กุสสิท	หีน วริย,	มาณ ใน โภชนะ เกียจ กร้าน แล้ว	มี
ทเว	ปสทติ	ความ เพียร เดว นั้น	แต่ได้
วา ไท	วุกขว	เหมือน อด รังควาน คนไม่	ที่ กุพต
	ทัพพต.	ภาพได้ ฉนั้น	

อัสถานุบัสส	วิหรัณต	มาร ย่อม รังควาน	คน ที่ ตาม
อินทริเยส	อัสสวัต,	เห็น อารมณ ว่าไม่งาม อยู่	ดำรง คือแล้ว
โกชนมมิ	อมตตญญ	ใน อินทริย ทงหลาย	รู้ ประมาณ ใน
สทมิ	อารทมิ วริย,	โภชนะ มี ความ เชื้อแต่	มีความ เพียร
ทเว	นบีปสทติ	อัน ปรารถา แล้วนั้น	แต่ไม่ได้
วา ไท	เสถว	เหมือน อด รังควาน ภูเขา หินไม่ ได้	ฉนั้น
จักขุมา	สวโร	ความ ดำรง ทาง จักขุ	เปน คุณให้
	ธากุ	ประ โยชน สวเรจ	

ธากุ	โสเคน	ความ ดำรง ทาง หู	เปน คุณให้
	สวโร,	ประ โยชน สวเรจ	

ชาเนน	สังวโร	สาธุ	ความ สำรวม ทาง จมูก	เป็น คุณให้
			ประ โยชน์ สำ เร็จ	
สาธุ	ชีว หาย	สังวโร,	ความ สำรวม ทาง ถัน	เป็น คุณให้
			ประ โยชน์ สำ เร็จ	
กาเยน	สังวโร	สาธุ	ความ สำรวม ทาง กาย	เป็น คุณให้
			ประ โยชน์ สำ เร็จ	
สาธุ	วากาย	สังวโร,	ความ สำรวม ทาง วาจา	เป็น คุณให้
			ประ โยชน์ สำ เร็จ	
มนสา	สังวโร	สาธุ	ความ สำรวม ทาง ใจ	เป็น คุณให้
			ประ โยชน์ สำ เร็จ	
สาธุ	สัพพตถ	สังวโร,	ความ สำรวม ใน ทวาร ทั้ง ปวง	เป็น
			คุณ ให้ ประ โยชน์ สำ เร็จ	
สัพพตถ	สังวโร	ภิกขุ	ภิกษุ สำรวม แล้ว ใน ทวาร ทั้ง ปวง	
สัพพ ทุกัฏา		ปมูจจกัถิ.	ยอม พ้น จาก ทุกข์ ทั้ง ปวง ได้ ดังนี้	

ศีลขันธนาทิสภา

	สัพเพ	สังฆา	อนิจจาติ	เมื่อใด	บุคคล	เห็น	อยู่	ด้วย	ปัญญา		
ขทา	บัญญัติ		ยัสสตี,	ว่า	สังฆาร	ทั้ง	ปวง	ไม่	เที่ยง		
อธ	นิพพันนัทธิ		ทุกัฏเฐ	เมื่อ	นั้น	ยอม	เมื่อ	หน่าย	ใน	ทุกข์	
เฮธ	มคโค		อสุทธานิ	อัน	นี้	เป็น	ทาง	แห่ง	ความ	หมด	ลด

สัพเพ สัตถา ทุกชาติ  
ยथा บัญญาय บัณฑิต,

ชถ นิพพันตติ ทุกเข

เอส มัคโค วิสุทฺธิยา.

สัพเพ สัมมา อนัตตาทิ  
ยथा บัญญาय บัณฑิต,

ชถ นิพพันตติ ทุกเข

เอส มัคโค วิสุทฺธิยา.

อโปกกา เต มนุสฺสเสสุ

เย ชนา ปารคามิโน,

อถายิ อิทธา ปชา  
คิรเมวานุชาวติ.

เย จ ไซ สัมมทกขาเต  
สัมมาอนุวตติ โน,

เต ชนา ปารเมสฺสณิก

เมื่อใด บุคคล เห็น อยู่ ด้วยปัญญา  
ว่า สังขาร ทั้งปวง เป็น ทุกข์

เมื่อ นั้น ย่อม เมื่อ หน่ายใน ทุกข์

ข้อ นั้น เป็น ทาง แห่ง ความ หมด จด

เมื่อใด บุคคล เห็น อยู่ ด้วยปัญญา  
ว่า ชรรณ ทั้งปวง เป็น อนัตตา

เมื่อ นั้น ย่อม เมื่อ หน่ายใน ทุกข์

ข้อ นั้น เป็น ทาง แห่ง ความ หมด จด

บัณฑิตามุขยฺชน ทงฺหตฺถาย ชน เสด้า  
ใด ที่ ไป สู่ฝั่ง (คือ พระนิพพาน) ชน  
เหล่านั้น มี ประมาณ น้อย

ส่วน หมู่ สักว (คือ ชน) นอก จากนี้ๆ  
ย่อม ไป สู่ฝั่ง (คือ สักกายทิฏฐิ)  
นั้น แหตะ

ก็ ชน ทงฺหตฺถาย เสด้าใด แด เป็นผู้มี  
ปรกติประพตฺติ ตาม ชรรณ ใน ชรรณ  
ที่ ตถาคค ถัดถาว แดว ชอบ

ชน ทงฺหตฺถาย เสด้า นั้น จาก ถึง ฝั่ง  
(คือ พระนิพพาน)



มัจจุเรยฺย

สุทุกฺตฺร.

ถวง วจฺจฺเระ เปน ทฺตง แห่ง มัจจุ ( คือ  
กิเลสมาร ) อัน บุคคล ข้าม ได้ยากนัก

กณฺท์ อิมฺม วิปฺปทาย  
สุกฺกํ ภาเวถ ฅณฺฑิตฺโต,  
โสก อโนกมาคัมม

บัณฑิตควร ละ บรรณ คำเสีย ยัง  
กรรม ขาวให้เจริญ  
อาศัย พระนิพพาน ไม่มี อาตย จาก  
อาตย ( คือ ออก จาก อาตย อาศัย  
พระนิพพาน )

วิเวเก ยตถ ทูรมํ,

ความยินดีได้ ยาก ใน พระนิพพาน อัน  
สังคโต

คตฺตวาทมิงฺเญย  
หิตฺวา กาม อภินฺญาโน,

พึง ละ กาม ทงหลายเสีย เปน ผู้ ไม่มี  
เครื่อง ถ่วงถ่วง แล้ว ปราณา ความยินดี  
ใน พระนิพพาน นั้น

ปริโยทเปยฺย อิทฺตานํ  
จิตฺตเกตฺเตหิ ฅณฺฑิตฺโต.

บัณฑิตควร ยัง ตน ให้ ผ่องแผ้ว จาก  
เครื่อง เคว้ห่มอง แห่ง จิตร ทงหลาย

เยสํ สัม พิชฺยังเคสุ  
สัมมา จิตฺตํ สุภาวิตฺ,

จิตร อัน บัณฑิต ทงหลาย เหล่าใดอบ  
รมดีแล้ว ใน องค์ เปน เหตุ ตรัส ฐ  
ทงหลาย

อาทาน ปฏินิสฺสํสํเค  
อนุภาทาย เย ภา,

บัณฑิต ทงหลาย เหล่าใด ไม่ ถ้อ มั่น  
ยินดี แล้ว ใน อัน สละ ความ ยึด ถ้อ

ปกิณณกคาถา

๑๔๘

ชัณนาสวา	ชุตมน โท		บัณฑิตทั้งหลายเหล่านั้น ๆ ย่อม เป็นผู้ไม่มีอาสวะ มีความโสดกัม สนิทในโธก ดังนี้
เต โธเก	ปริณิพพุตาคิ.		

ภาร สุตท คาถา

ภารา ทเว	บญจกชนธา	ชนฺธํ	ทำ	ภาร	เนอ
ภารหาโร	บุคฺค โธ,	บุคฺค	ตน	ผู้	นำ
ภาราทานํ	ทุกฺขํ โธเก	การ	ถือ	เอา	ภาร
ภารนิกฺเขปนํ	สุขํ,	การ	ปลง	ภาร	เสีย
นภชบตวา	ครุ ภารํ	บุคฺค	ทง	ภาร	อัน
อญญํ	ภารํ	อณา	ททย,	ไม่	อวย
สมฺมํ	คณฺหํ	อพ	พยุ	ห	จะ
นิจฺฉา โธ	ปริณิพพุ โธคิ.	ทม	ค	ว	ม

บักข คณนา วิธาน

อิทานิ	บญจมฺภเต		บัณฑิต (กล่าวกำหนดนับบักขคณนา ในเวทนาที่พหุพหุหนึ่งอัน) เป็นอัน พยุหะใหญ่ที่ครบ ๕
มทนเตเยว	สมพยุเต,		

ปฐิมัสเสว

พยุหัสส

พยุหะ ที่ ๑

ปฐิเม

สมุเห

อัย,

สมุหะ ที่ ๑

บจณมัสเสว

วคคัสส

วรรค ที่ ๑๓

บักเข

ตติยัสญญิต,

บักข ที่ ๓

ปวทตติ

บจรูปมนโน

ปัจจุบัน กาด อัน ท่าน กำหนด ตาม

กาโล

กถยูปถกขโต,

กถ ยุก เชนไป ดงนี้

อิจายัน

บักขคณนา

ความ กำหนด บักข อย่างนี้ -

เวทคพพา ว

กาลโต.

บัตติต พิง ทราบ ตาม กาด

อโห อนิจจา

สังฆา

โอ! สังฆาร ทงหลาย ไม่เที่ยง

เต กาลิกา

อสนัญจिता,

สังฆาร เหล่า นั้น ดำรง อยู่ ชั่ว คราว

ไม่คง อยู่ ฐาไป ได้

สกาลา

กาลิกา

สัพเพ

สังฆาร ทงปวง มี เพียง ชั่ว กาด ตั้ง

อยู่ ชั่ว กาด

หุทวา หุทวา น โหนตติ เต,

สังฆาร เหล่า นั้น มี ๓ แต้ว กถบไม่

มีเดา

คิ กุเตตถ สัพภา โดเก

สิ่ง ไต เกิด ขึ้น แล้ว ไม่ฉิบหาย ไป

ยทุบบนน น นิสสทธิ,

สัตว์ จะ ไต สิ่ง นั้น ใน โลกนี้ แต่ที่ ไทน

เอวมภุเตสุเบยเตส

เมื่อ สังฆาร เหล่า นั้น แม้ เป็น แล้ว

อย่าง น

สาธุ ตัตถา<sup>๗๘</sup>ชัมเป<sup>๗๙</sup>กัณหา,

ความ วา<sup>๘๐</sup>ง อ<sup>๘๑</sup>เบกษา<sup>๘๒</sup>ใน สังฆาร<sup>๘๓</sup>เหล่านี้<sup>๘๔</sup>  
ได้<sup>๘๕</sup>เป็น การ ดี

อปี<sup>๘๖</sup> เตส<sup>๘๗</sup> นิ<sup>๘๘</sup>โรธาย<sup>๘๙</sup>  
ปฏิบัติ<sup>๙๐</sup>ยาคิ<sup>๙๑</sup>สาธุกา,

อ<sup>๙๒</sup>นึ่ง ความ ปฏิบัติ<sup>๙๓</sup> เพื่อ ความ ตบ<sup>๙๔</sup>สัง<sup>๙๕</sup>  
ฆาร<sup>๙๖</sup>เหล่านี้<sup>๙๗</sup> ยัง เป็น การ ดี

สัพพ<sup>๙๘</sup> สัมปา<sup>๙๙</sup>ทนิ<sup>๑๐๐</sup>ยญู<sup>๑๐๑</sup>ห<sup>๑๐๒</sup>  
อ<sup>๑๐๓</sup>ป<sup>๑๐๔</sup>ป<sup>๑๐๕</sup>มา<sup>๑๐๖</sup>เท<sup>๑๐๗</sup>น สัพพ<sup>๑๐๘</sup>ทา<sup>๑๐๙</sup>ติ.

กิจ<sup>๑๑๐</sup>น ต<sup>๑๑๑</sup>ว<sup>๑๑๒</sup>น ควร ให้ ถึง พร<sup>๑๑๓</sup>้อม  
ด้วย ความ ไม่ ประมา<sup>๑๑๔</sup>ท ใน กาล<sup>๑๑๕</sup>ทุก<sup>๑๑๖</sup>  
เมื่อ แด

ปัตติทานคาถา

ยา เทว<sup>๑๑๗</sup>ทา สัน<sup>๑๑๘</sup>ติ วิหาร<sup>๑๑๙</sup>วา<sup>๑๒๐</sup>สนิ<sup>๑๒๑</sup>,  
อุ<sup>๑๒๒</sup>เป<sup>๑๒๓</sup> อ<sup>๑๒๔</sup>เว<sup>๑๒๕</sup> โพธิ<sup>๑๒๖</sup>อ<sup>๑๒๗</sup>เว<sup>๑๒๘</sup> ท<sup>๑๒๙</sup>หิ<sup>๑๓๐</sup> ท<sup>๑๓๑</sup>หิ,

เทว<sup>๑๓๒</sup>ดา<sup>๑๓๓</sup>เหล<sup>๑๓๔</sup>่า<sup>๑๓๕</sup>โต มี<sup>๑๓๖</sup>ปร<sup>๑๓๗</sup>ก<sup>๑๓๘</sup>ติ อยู่ ใน วิหาร<sup>๑๓๙</sup>  
สถิต<sup>๑๔๐</sup> อยู่ ที่ เื่อ<sup>๑๔๑</sup>น พระ ส<sup>๑๔๒</sup>ถ<sup>๑๔๓</sup>ุ<sup>๑๔๔</sup>บ<sup>๑๔๕</sup> ที่ เื่อ<sup>๑๔๖</sup>น  
พระ โพธิ<sup>๑๔๗</sup> ใน ที่<sup>๑๔๘</sup>นั้น<sup>๑๔๙</sup>ๆ

ตา สัม<sup>๑๕๐</sup>มา<sup>๑๕๑</sup>เท<sup>๑๕๒</sup>น ภา<sup>๑๕๓</sup>ว<sup>๑๕๔</sup>น<sup>๑๕๕</sup>ตุ<sup>๑๕๖</sup> ปุ<sup>๑๕๗</sup>ชิต<sup>๑๕๘</sup>า,

เทว<sup>๑๕๙</sup>ดา<sup>๑๖๐</sup>เหล<sup>๑๖๑</sup>่า<sup>๑๖๒</sup>น<sup>๑๖๓</sup> เป็น<sup>๑๖๔</sup> ผู้<sup>๑๖๕</sup>คน<sup>๑๖๖</sup> เรา<sup>๑๖๗</sup>ทั้ง<sup>๑๖๘</sup>  
หลาย<sup>๑๖๙</sup>บุ<sup>๑๗๐</sup>ชา<sup>๑๗๑</sup> แด<sup>๑๗๒</sup>ว<sup>๑๗๓</sup> ด้วย<sup>๑๗๔</sup> ช<sup>๑๗๕</sup>ร<sup>๑๗๖</sup>ร<sup>๑๗๗</sup>ม<sup>๑๗๘</sup> ท<sup>๑๗๙</sup>า<sup>๑๘๐</sup>น

โส<sup>๑๘๑</sup>ถ<sup>๑๘๒</sup>ก<sup>๑๘๓</sup> วั<sup>๑๘๔</sup>โร<sup>๑๘๕</sup>น<sup>๑๘๖</sup>เท<sup>๑๘๗</sup>ธ<sup>๑๘๘</sup> วิหาร<sup>๑๘๙</sup>ม<sup>๑๙๐</sup>ณ<sup>๑๙๑</sup>ทุก<sup>๑๙๒</sup>เ<sup>๑๙๓</sup>,  
ม<sup>๑๙๔</sup>ณ<sup>๑๙๕</sup>ทุก<sup>๑๙๖</sup>น<sup>๑๙๗</sup>

จง<sup>๑๙๘</sup> กระ<sup>๑๙๙</sup>ทำ<sup>๒๐๐</sup> ความ ส<sup>๒๐๑</sup>ว<sup>๒๐๒</sup>ดี<sup>๒๐๓</sup> ใน<sup>๒๐๔</sup> วิหาร<sup>๒๐๕</sup>  
ม<sup>๒๐๖</sup>ณ<sup>๒๐๗</sup>ทุก<sup>๒๐๘</sup>น<sup>๒๐๙</sup>

เถ<sup>๒๑๐</sup>รา<sup>๒๑๑</sup> จ<sup>๒๑๒</sup> ม<sup>๒๑๓</sup>ช<sup>๒๑๔</sup>ณ<sup>๒๑๕</sup>า<sup>๒๑๖</sup> น<sup>๒๑๗</sup>ว<sup>๒๑๘</sup>กา<sup>๒๑๙</sup> จ<sup>๒๒๐</sup> ภ<sup>๒๒๑</sup>ิก<sup>๒๒๒</sup>ช<sup>๒๒๓</sup> วั<sup>๒๒๔</sup>,  
พระ<sup>๒๒๕</sup> ภ<sup>๒๒๖</sup>ิก<sup>๒๒๗</sup>ช<sup>๒๒๘</sup> ทุ<sup>๒๒๙</sup>ง<sup>๒๓๐</sup>หลาย<sup>๒๓๑</sup> ที่<sup>๒๓๒</sup> เื่อ<sup>๒๓๓</sup>น<sup>๒๓๔</sup> เื่อ<sup>๒๓๕</sup>น<sup>๒๓๖</sup> ที่<sup>๒๓๗</sup> เื่อ<sup>๒๓๘</sup>  
ปาน<sup>๒๓๙</sup> ก<sup>๒๔๐</sup>ด<sup>๒๔๑</sup>าง<sup>๒๔๒</sup> ที่<sup>๒๔๓</sup> ยัง<sup>๒๔๔</sup> ไ<sup>๒๔๕</sup>หม<sup>๒๔๖</sup>ก<sup>๒๔๗</sup>ดี<sup>๒๔๘</sup>

พระ<sup>๒๒๕</sup> ภ<sup>๒๒๖</sup>ิก<sup>๒๒๗</sup>ช<sup>๒๒๘</sup> ทุ<sup>๒๒๙</sup>ง<sup>๒๓๐</sup>หลาย<sup>๒๓๑</sup> ที่<sup>๒๓๒</sup> เื่อ<sup>๒๓๓</sup>น<sup>๒๓๔</sup> เื่อ<sup>๒๓๕</sup>น<sup>๒๓๖</sup> ที่<sup>๒๓๗</sup> เื่อ<sup>๒๓๘</sup>  
ปาน<sup>๒๓๙</sup> ก<sup>๒๔๐</sup>ด<sup>๒๔๑</sup>าง<sup>๒๔๒</sup> ที่<sup>๒๔๓</sup> ยัง<sup>๒๔๔</sup> ไ<sup>๒๔๕</sup>หม<sup>๒๔๖</sup>ก<sup>๒๔๗</sup>ดี<sup>๒๔๘</sup>

สา<sup>๒๔๙</sup>ร<sup>๒๕๐</sup>าม<sup>๒๕๑</sup>ิก<sup>๒๕๒</sup>า<sup>๒๕๓</sup> ท<sup>๒๕๔</sup>า<sup>๒๕๕</sup>น<sup>๒๕๖</sup>ป<sup>๒๕๗</sup>ตี<sup>๒๕๘</sup> อ<sup>๒๕๙</sup>ุ<sup>๒๖๐</sup>ป<sup>๒๖๑</sup>าส<sup>๒๖๒</sup>กา,  
อ<sup>๒๖๓</sup>ุ<sup>๒๖๔</sup>มา<sup>๒๖๕</sup>ส<sup>๒๖๖</sup>ก<sup>๒๖๗</sup> อ<sup>๒๖๘</sup>ุ<sup>๒๖๙</sup>มา<sup>๒๗๐</sup>ส<sup>๒๗๑</sup>ก<sup>๒๗๒</sup>า<sup>๒๗๓</sup> ทุ<sup>๒๗๔</sup>ง<sup>๒๗๕</sup>หลาย<sup>๒๗๖</sup> ผู้<sup>๒๗๗</sup> เป็น<sup>๒๗๘</sup>  
ท<sup>๒๗๙</sup>ว<sup>๒๘๐</sup>น<sup>๒๘๑</sup>บ<sup>๒๘๒</sup>ดี<sup>๒๘๓</sup> พร<sup>๒๘๔</sup>้อม<sup>๒๘๕</sup> ด้วย<sup>๒๘๖</sup> อ<sup>๒๘๗</sup>า<sup>๒๘๘</sup>ร<sup>๒๘๙</sup>าม<sup>๒๙๐</sup>ิก<sup>๒๙๑</sup> ส<sup>๒๙๒</sup>น<sup>๒๙๓</sup> ก<sup>๒๙๔</sup>ดี<sup>๒๙๕</sup>

อ<sup>๒๖๓</sup>ุ<sup>๒๖๔</sup>มา<sup>๒๖๕</sup>ส<sup>๒๖๖</sup>ก<sup>๒๖๗</sup> อ<sup>๒๖๘</sup>ุ<sup>๒๖๙</sup>มา<sup>๒๗๐</sup>ส<sup>๒๗๑</sup>ก<sup>๒๗๒</sup>า<sup>๒๗๓</sup> ทุ<sup>๒๗๔</sup>ง<sup>๒๗๕</sup>หลาย<sup>๒๗๖</sup> ผู้<sup>๒๗๗</sup> เป็น<sup>๒๗๘</sup>  
ท<sup>๒๗๙</sup>ว<sup>๒๘๐</sup>น<sup>๒๘๑</sup>บ<sup>๒๘๒</sup>ดี<sup>๒๘๓</sup> พร<sup>๒๘๔</sup>้อม<sup>๒๘๕</sup> ด้วย<sup>๒๘๖</sup> อ<sup>๒๘๗</sup>า<sup>๒๘๘</sup>ร<sup>๒๘๙</sup>าม<sup>๒๙๐</sup>ิก<sup>๒๙๑</sup> ส<sup>๒๙๒</sup>น<sup>๒๙๓</sup> ก<sup>๒๙๔</sup>ดี<sup>๒๙๕</sup>

คามา จ เทสา นิคมา จ อีสัรวา,

ชน ทงหลาย ที่เปน ชาวบ้าน ที่ เปน  
ชาว ประเทศ ที่เปน ชาว นิคม ที่ เปน  
อิสัร กัด

สัปปาณภูทา สุขิตา ภาวนตุ เต,

สัคคว ท ม ชวค ทงหลาย เหล่า นั้น จง  
เปน ผู้ ถึง ซึ่ง ความ สุข

ชลาพุชา เขมึ จ อณฑลสัมภวา,

แม่ สัคคว เหล่า ไต ที่ เปน ชลาพุชะ  
กำเนิด ที่ เปน อณฑลชะ กำเนิด

สัเสทชาทา อถโวปปาติกา,

ที่ เปน สัเสทชะ กำเนิด ที่ เปน อุมปา  
ติกะ กำเนิด กัด

นียยานิกั อัมมวรั ปฏิจจ เต,

สัคคว เหล่า นั้น ได้ อาศัย ชรวม อัม  
ประเสริฐ เปน นียยานิก ชรวม แล้ว

สัพเพปิ ทุกขสัสส กโรนัตถุ สัชฌ.

แม่ ทงหมด จง กระทำ ความ สันไป  
แห่ง ทุกข์

ฐาตุ จิรั สทัง อัมโม

ขอ ชรวม ของ สัปปบุษ ทงหลาย จง  
ดำรง อยู่ นาน

อัมมทธวา จ ปุคัคคา,

แต่ บุคคต ทงหลาย ที่ ทรง ชรวม จง  
ดำรง อยู่ นาน

สัไซ โหตุ สัมคโค

ขอ พระสังฆ จง เปน ผู้ พร้อมเพรียง  
กัน เทยว

อิตถาย จ ทิตถาย จ,

เพื่อ ประโยชน์ แต่ เกอ กุด

อเมท	รักชทุ	สัทธม ไม	ขอพระสัทธรรมจงรักษาเราทั้งหลาย
สัพเพสิ		ธมมจารี โน,	จงรักษาซึ่ง ท่านผู้ประพฤติ ธรรม
			แม่ ทงปวง
วาทส	สัมปาปุณเอยาม		ขอ เราทั้งหลาย จง ถึง ความเจริญ
ธมเม	อริยาไปเวทิตะ.		ในธรรมที่ พระอริยเจ้าแต่ดั้งแต่เดิม



โหตุ	สัพพิ	สุมังคลี	ขอ สุข มงคล ทงถน จง มี
รักชนต		สัพพเทวดา,	ขอเหล่าเทพดาทงปวง จง รักษา
		สัพพพุทธานุภาเวน	ด้วย อานุภาพ แห่ง พระพุทธเจ้า
			ทงหมด
โสทธิ	โชนิต	นิรเนทว.	ขอ ความ สว่างดี ทงหลาย จง มีสมอบ
			ไม่มีวาง
โหตุ	สัพพิ	สุมังคลี	ขอ สุข มงคล ทงถน จง มี
รักชนต		สัพพเทวดา,	ขอเหล่าเทพดาทงปวง จง รักษา
		สัพพธมมานุภาเวน	ด้วย อานุภาพ แห่ง พระธรรม ทงหมด

๑๕๔

ดวงศ มนต์แปด

ไต่ถี้	โหน้	นรินทว.	ขอ ความ สวรรค์ ทั้งหลาย จง มี เต็มอ ไม่มี รวง
--------	------	---------	--

โหน้	สัพ	สู่มังคล	ขอ สุก มงคล ทั้งสิ้น จง มี
รทนน	สัพ เทวตา,		ขอ เหล่า เทพตา ทั้งปวง จง รักษา ด้วย อานุภาพ แห่ง พระ องค์ ทั้งหมด

ไต่ถี้	โหน้	นรินทว.	ขอ ความ สวรรค์ ทั้งหลาย จง มี เต็มอ ไม่มี รวง
--------	------	---------	--

๒๕๓๓

จบ ดวงศ มนต์แปด



ชำระ ค่าผิด



หน้า	บันทึก	ค่าผิด	ค่าถูก
๑๒	๑๗	บันทึก	บันทึก
๒๕	๑๒	เขตน	เขตน
๔๗	๓๐	ปฏิบัติ แล้ว ตรง แล้ว	ปฏิบัติ แล้ว ตรง

ต่อไปนี้ ไป บางฉบับ ก็ผิด บางฉบับ ก็ถูก

		ผิด	ผิด
๖๙	๕	ผิด	ผิด
๗๐	๑	ครุฑ์ แล้ว	ครุฑ์ แล้ว
๘๔	๒	ส้ม โพชาย	ส้ม โพชาย
๘๕	๑๓	อัญจรงค์ โท	อัญจรงค์ โท
๙๑	๑๐	ธง ฉกาตพพนต	ธง ฉกาตพพนต
๙๘	๑๑	โตกส้ม นต	โตกส้ม นต
๑๓๖	๔ TUDC	ศกรมตตภา	ศกรมตตภา 15/06/2564